

Cardenal Martínez Sistach

El Papa crearà 23 nous cardenals durant el consistori del 24 de novembre, entre ells l'arquebisbe de Barcelona

Foto: Samuel Gutiérrez

El 17 d'octubre es van confirmar finalment els rumors llargament difosos pels mitjans de comunicació. Va ser en acabar l'audiència general de dimecres que el papa Benet XVI va anunciar per al 24 de novembre el consistori en el qual procedirà a la creació de 23 nous cardenals, entre els quals hi ha Mons. Lluís Martínez Sistach i també Mons. Agustín García-Gasco, arquebisbe de València, així com el jesuïta Urbano Navarrete. Sens dubte que va ser un dels dies més llargs per a l'arquebisbe de Barcelona. Entre trucades de felicitació i entrevistes als mitjans de comunicació, Mons. Lluís Martínez Sistach va trobar el temps necessari per compartir amb els familiars i amics més íntims, especialment amb les seves dues germanes, una jornada de gran transcendència per a la vida del nou cardenal.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Ordenació sacerdotal a Balaguer

El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va ordenar el divendres 12 d'octubre a la tarda a l'església del Sagrat Cor de Balaguer Mn. Jordi Profitós i Freixanet com a nou prevere de la diòcesi. La cerimònia va ser concelebrada pel vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol; pel vicari episcopal per a Afers Econòmics, Mn. Josep Maria Mauri; i pels preveres i diaques de la diòcesi. L'església del Sagrat Cor es va omplir completament de fidels que van voler acompanyar els familiars del nou prevere en un moment tan decisiu.

Pàg. 17

Nous locals de Càritas diocesana de Tarragona

Càritas diocesana de Tarragona compta, des de setembre, amb un nou centre operatiu que aplega la majoria de serveis solidaris i d'ajuda als més desafavorits. Aquest centre està ubicat a les antigues dependències del seminari de la congregació dels pares Carmelites Descalços, que les han cedit a l'organització eclesial. La inauguració oficial dels locals va tenir lloc el 15 d'octubre en un acte presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 8 Noranta anys de l'aparició de la Mare de Déu a Fàtima

Pàg. 18 Barcelona: inauguració del nou curs de l'Iscreb

Pàg. 23 Terrassa: en marxa tres noves delegacions episcopals

Pàg. 24 Comunicat de la 185a reunió de la C. E. Tarraconense

Pàg. 29 Taula rodona sobre cristianisme i islam

25 anys COM-solant

El Moviment Juvenil Consolació per al Món es va reunir a Tortosa per celebrar el seu aniversari

Pàg. 20 i 21

Editorial

Cardenals nous

L'anunci del segon consistori de Benet XVI ha posat de manifest el nom dels 23 cardenals nous, entre els quals hi ha l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. La notícia és, sens dubte, una alegria per a l'Església catalana, que no tenia cap cardenal en actiu des que l'aleshores arquebisbe Ricard Maria Carles fos rellevat del capdavant de l'arxidiòcesi de Barcelona l'any 2004, i que, a més, ara torna a tenir un cardenal elector, ja que Mons. Carles va perdre aquesta facultat en complir els 80 anys, el setembre del 2006.

Amb la creació d'aquests nous cardenals, el nombre d'electors d'un futur pontífex se situarà en 121, només un per sobre de la norma que va dictar Pau VI, però que Joan Pau II es va saltar en diferents ocasions. En breu aquesta xifra quedarà per sota dels 120 quan algun dels cardenals actuals compleixi els 80 anys. És molt important que en aquests últims temps l'Església catalana no hagi perdut la seva representació entre aquest nombre reduït de màxims dignataris eclesiàstics, només en petits intervals de temps. Com ja va passar en el cas del cardenal Narcís Jubany, quan es va esperar que complís els 80 anys per concedir també el capel al seu successor.

A més, amb la futura creació com a cardenal de l'arquebisbe de València, Agustín García-Gasco, tot i que la seva jubilació està pròxima, les grans ciutats de l'Estat compten en aquest moment amb un cardenal en actiu: Madrid, Toledo, Sevilla i València; seria bastant incompreensible que Barcelona no tingués aquest honor.

D'altra banda, el papa Benet XVI ha intentat tenir en compte que les diferents realitats de l'Església quedin reflectides al Col·legi cardenalici, per això el perfil dels nous elegits és ben ampli i

plural i s'han tingut en compte les absències que fins ara eren força visibles. Juntament amb Barcelona, les importants diòcesis de París, Gènova, Bombai o São Paulo també comptaran amb un arquebisbe cardenal. Però, a més, seran creats cardenals entre els membres de la Cúria persones de la confiança directa del Pontífex, o els anomenats cardenals *ad honorem*, que ja no tenen edat per participar en un conclave proper, però que, a través d'aquest nomenament, en són reconeguts els mèrits i, fins i tot, els seus patiments al servei de l'Església. Entre aquests últims, cal destacar el patriarca de Babilònia dels caldeus que, amb el que passa a l'Iraq i als voltants, és tot un mèrit; també hi trobem un altre espanyol, en aquest cas el jesuïta Urbano Navarrete, que als 87 anys, li han estat reconeguts els seus mèrits al capdavant de la Universitat Gregoriana de Roma. No oblidem la creixent Església africana que, en l'últim consistori, es va quedar sense representació i que aquesta vegada compta amb els bisbes de Dakar, al Senegal, i de Nairobi, a Kenya.

L'elecció dels noms que seran creats cardenals pel Papa és una decisió personal del Pontífex, ja que són els seus principals i màxims col·laboradors. Com totes les decisions del Successor de sant Pere, han de ser acollides amb respecte i acceptació per tots els fidels de l'Església, fins i tot per aquells que no creuen haver vist acomplides les expectatives, pensem, per exemple, en diòcesis com Washington o Varsòvia, que continuen sense tenir cardenal. Per als que hem tingut la sort de tenir a la llista un bisbe de casa nostra, com és el cas dels catalans, i més concretament dels que pertanyen a l'arxidiòcesi de Barcelona, la notícia és, a més, motiu de joia i de satisfacció.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez; GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC
Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Matèu, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja
Redacció, administració, publicitat i promoció:
 C/ Comtès de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
 Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
 a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)
 a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)
 a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)
 Pàgina web: www.catalunyacristiana.com
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura
Gerent: Jaume Vinyals
Publicitat: Josep Harris
Promoció: Alfons Miralles
Administració: Isabel Giralte (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €
 Gibraltar i Portugal: 104,75 €
 Resta d'Europa: 169,86 €
 Amèrica i Àfrica: 202,57 €
 Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

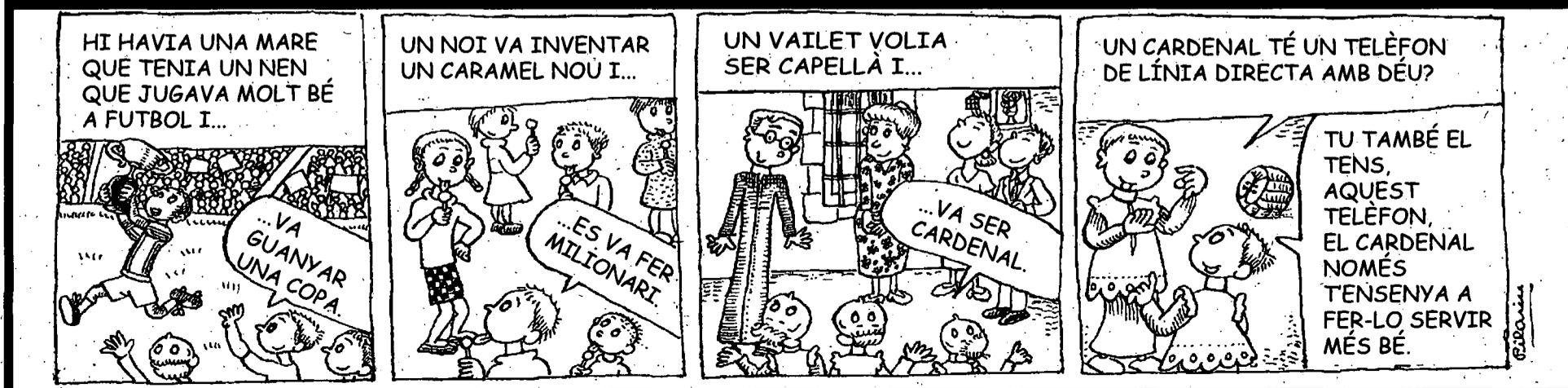
«Tots els homes són semblants per les seves paraules; només en els fets descobrim que són diferents» (Molière. Comediògraf i actor francès. 1622-1673)

Per això diu la dita, «calen fets, no paraules». Predicar la dignitat, el bé, l'honestedat, la moral i l'ètica social no requereix grans esforços ni tan sols mínims. «Tenir retòrica» —capacitat per fer que ens creguin i que ens tinguin pel que ens proposem— és la pràctica diària de moltes persones dedicades al comerç, a les vendes i a qualsevol activitat que tingui a veure amb obtenir beneficis dels altres. Així doncs, aconsellar bé i predicar virtuts no sempre va en paral·lel amb actuar en conseqüència. Com que el que importa són les bones accions —i tant ens importen com a ens individual o ens

social—, hem de començar per desenvolupar les nostres facultats i activar les nostres capacitats en la vida diària, fent servir totes dues coses, facultats i capacitats, per al bé comú: sense mentides ni batibulls, denunciant sense por el que està malament i no avergonyint-nos d'actuar bé, encara que els qui prosperen sense ètica ni moral ens titllin de «ximplers i simples». L'«home superior», deia el crític i literat anglès Johnson, es distingeix per la recerca de la veritat sense tenir en compte «els avantatges ni els possibles perills».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'arquebisbe de Barcelona, nou cardenal de l'Església

■ Mons. Lluís Martínez Sistach serà creat cardenal durant el consistori del 24 de novembre

Era la una del migdia del 17 d'octubre passat i a la seu de l'arquebisbat de Barcelona hi havia una gran expectació. Els representants dels mitjans de comunicació anaven arribant de forma gradual, la majoria amb la pressa marcada al rostre després d'haver hagut

de córrer en assabentar-se de la notícia. Com sol passar en aquests casos, la notícia ha estat precedida de mesos, fins i tot anys, de rumors que finalment s'han confirmat. El papa Benet XVI ha nomenat cardenal l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Mons. Lluís Martínez Sistach baixava les escales del Palau Episcopal per tal de reunir-se amb els periodistes i no podia amagar la seva satisfacció en haver-se fet públic el seu nomenament com a cardenal. Somreia i atenia amb gran cordialitat les felicitacions dels presents, mentre responia al mateix temps les trucades que rebia al mòbil. Tal com explicaria més tard durant la roda de premsa, una de les primeres persones amb qui va voler parlar per telèfon va ser justament l'anterior arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles. També la resta de bisbes de Catalunya, així com la seva família més directa, van ser dels primers d'assabentar-se de la notícia.

Com no podia ser d'una altra manera, les primeres paraules de Mons. Lluís Martínez Sistach van ser d'agraïment al Sant Pare, ja que aquest nomenament, va dir, és una expressió de la seva generositat i de la seva deferència envers l'arxidiòcesi de Barcelona i envers el seu arquebisbe. A partir d'ara, Mons. Lluís Martínez Sistach esdevé «col·laborador íntim» del Sant Pare, en el sentit que la funció del col·legi cardenalici és la d'ajudar el successor de Pere en la seva labor al servei de l'Església universal.

«Aquest nomenament —va prosseguir— voldria que significués per a mi una crida a viure més intensament la fe en Crist i a donar-ne testimoniatge en tot moment i en totes les actuacions, amb fidelitat i abnegació en l'exercici del meu ministeri episcopal.» L'arquebisbe també va valorar el seu nomenament com un nou estímul per a tota la diòcesi de Barcelona per portar a terme amb confiança i il·lusió el treball d'evangelització.

Al llarg de la roda de premsa, durant la qual va estar «escortat» pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera, i pel secretari general i canceller de l'arquebisbat, Mn. Sergi Gordo, Mons. Lluís Martínez Sistach va tenir un record molt emotiu pels seus pares, ja difunts, que són els que li van donar una educació cristiana. Va ser aquesta fe rebuda en el si d'una família cristiana la que el va portar a respondre a la crida del Senyor en el ministeri de prevere, per al qual es va preparar primerament al Seminari diocesà de Barcelona i a continuació a Roma, en els anys del Concili Vaticà II.

Abans d'acabar el seu breu parlament davant dels mitjans de comunicació, l'arquebisbe també va tenir un record molt especial tant per als seus diocesans de

L'arquebisbe baixa per les escales del Palau Episcopal acompanyat de diversos càrrecs de l'Església.

Barcelona, com per als que ho van ser en el seu moment de Tortosa i de Tarragona: «Tinc molt presents en el meu esperit totes les persones que m'han ajudat en aquest camí i que m'han donat molt bons exemples de fe cristiana, de valors humans i de virtuts cíviques.»

Consistori del 24 de novembre

Va ser en acabar l'audiència general del dimecres 17 d'octubre que el papa Benet XVI va anunciar per al 24 de novembre vinent, vigília de la festivitat de Crist Rei, el consistori en el qual procedirà a la creació de 23 nous cardenals, entre els

quals hi ha Mons. Lluís Martínez Sistach i també Mons. Agustín García-Gasco, arquebisbe de València, així com un altre espanyol, el jesuïta Urbano Navarrete, rector emèrit de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. L'endemà mateix, el diumenge 25 de novembre, tindrà lloc una solemne celebració eucarística a Sant Pere del Vaticà presidida pel Sant Pare i concelebrada pels nous cardenals.

Des del 2004, quan va ser nomenat arquebisbe metropolità de Barcelona, ja es va plantejar la possibilitat que Mons. Lluís Martínez Sistach podria ser nomenat cardenal, com en el seu moment ho havien estat els seus antecessors a la seu de

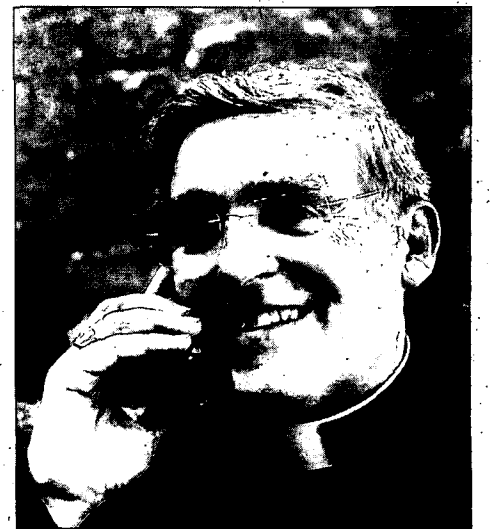
Esperit canònic i esperit pastoral

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, és una mostra de bona conjunció entre l'esperit canònic i l'esperit pastoral, com a jurista i bisbe que és alhora. A la precisió jurídica hi acompanya la pedagogia pròpia del professor que va ser durant molts anys a la Facultat de Teologia de Catalunya. Com a pastor, en destaca la proximitat als fidels i el fet de buscar tots els moments per acostar-s'hi i per rebre'ls.

És un home amb una immensa capacitat de treball i amb una sensibilitat eclesial ben universal, com sant Fructuós, que té present tota l'Església estesa d'Orient a Occident, i que, per això mateix, en fa un bisbe ben preparat per a la tasca que, com a cardenal, se li demana. Alhora, està ben arrelat a la seva comunitat diocesana i coneix de prop la realitat del país on aquesta peregrina. Segueix amb cura i de prop totes les actuacions que es duen a terme a l'Església que li ha estat encomanada. Cerca, per damunt de tot, la comunió i la unitat de la part del Poble de Déu que se li ha confiat. Això el porta a preocupar-se intensament per les vocacions, en especial les sacerdotals, i a donar un fort impuls evangelitzador a tots els creients.

Mn. Josep M. Turull

Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Moments abans de la roda de premsa, atén les trucades de felicitació.

Breu apunt curricular

Mons. Lluís Martínez Sistach va néixer a Barcelona el 29 d'abril del 1937. Va estudiar Filosofia i Teologia al Seminari Major de Barcelona, i va obtenir també el títol de Magisteri. Ordenat prevere el 1961, l'any 1979 el cardenal Narcís Jubany el va nomenar vicari general de Barcelona amb l'encàrrec especial d'assegurar la coordinació de tots els organismes de la Cúria diocesana. El 13 de novembre del 1987 el papa Joan Pau II el va nomenar bisbe auxiliar de Barcelona i Mons. Ricard M. Carles, en ser nomenat arquebisbe de Barcelona, el va nomenar vicari general. Del 1991 al 1997 va ser bisbe de Tortosa, responsabilitat que va deixar per afrontar l'arquebisbat de Tarragona. Des del 2004 és arquebisbe metropolità de Barcelona.

Barcelona: Narcís Jubany i Ricard M. Carles. Tres anys després, finalment, a l'edat de 70 anys, ha arribat el seu nomenament i, novament, l'Església de Catalunya compta amb un cardenal que és el titular de la diòcesi de Barcelona.

Pel que fa a la nova responsabilitat que haurà d'afrontar a partir d'ara, Mons. Lluís Martínez Sistach va reconèixer que no té experiència com a cardenal, però que els seus viatges a Roma ja sovintegen pel fet que actualment és membre de tres dicasteris de la Cúria romana: el Consell Pontifici per als Laics, el Consell Pontifici per als Textos Legislatius i el tribunal suprem de la Signatura Apostòlica. En aquest sentit, va afirmar l'arquebisbe durant la roda de premsa, «el Papa, quan fa cardenals, el que vol és que això precisament no dificulti l'exercici del ministeri i de la funció dels arquebisbes diocesans».

Quan va acabar la roda de premsa, Mons. Martínez Sistach es va acomiadar dels mitjans de comunicació disposat a afrontar un dia que sens dubte seria un dels més llargs de la seva vida però també dels més feliços.

Carme Munté

Fotos: Samuel Gutiérrez

L'ENTREVISTA

Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i nou cardenal de l'Església

«Aquest nomenament demana intensificar el lliurament i l'amor a la seu de Pere i al Papa»

—Com ha rebut la bona nova? Era esperable després dels cardenats dels seus antecessors?

—La comunicació que el Sant Pare Benet XVI em nomenava cardenal l'he rebuda amb molta satisfacció i amb una actitud d'agraïment a Déu i al Sant Pare per la seva generositat, confiança i deferència envers la meua persona i l'arxidiòcesi de Barcelona. Barcelona ha tingut força cardenals, però el nomenament és sempre una decisió lliure del Papa.

—Ja ha pensat què li dirà al Sant Pare en el moment que li posi el birret i l'anell de cardenal?

—Les meves primeres paraules que he dit són d'agraïment al Sant Pare. Aquestes seran també les meves paraules que li dirigiré, al mateix temps que li manifestaré la meua actitud de servei al més generosa possible al seu ministeri de Successor de Pere en bé de tota l'Església. Aquest nomenament demana intensificar el lliurament i l'amor a la Seu de Pere i al Papa.

—Què significa per a l'Església de Barcelona que el facin cardenal?

—És una manifestació d'afecte i d'interès del Sant Pare per a l'arxidiòcesi de Barcelona. No hi ha dubte que Barcelona, cap i casal de Catalunya, és una ciutat coneguda i valorada arreu del món. Eclesialment parlant, a la nostra arxidiòcesi hi ha una munió de realitats pastorals, religioses, socials i educatives que posen en relleu la vida i el

El dimecres 17 d'octubre va ser un dia molt llarg per a l'arquebisbe de Barcelona. Se'l va passar rebent trucades de felicitació, atenent els diversos mitjans de comunicació i compartint amb els familiars i amics més íntims, especialment amb les seves dues germanes, una jornada de gran transcendència després que s'hagués fet públic el seu nomenament com a cardenal. També per al setmanari *Catalunya Cristiana*, Mons. Lluís Martínez Sistach va voler trobar una estoneta per respondre unes preguntes.

treball que s'està fent. Voldria que aquest nomenament fos un nou estímul per a tota la diòcesi de Barcelona per portar a terme amb confiança i amb il·lusió el treball d'evangelització. Tènim, com les grans ciutats europees, el repte de la nova evangelització. Penso que el nomenament de cardenal de Barcelona també ajuda la diòcesi a prendre una consciència més gran de la comunió amb la seu de Pere, amb el Sant Pare.

—Peça la responsabilitat de ser cardenal? És un reconeixement que també pot esdevenir una càrrega?

—La responsabilitat d'aquest nomenament és gran. Confio en l'ajut del Senyor, en la benevolença del Sant Pare i en la col·laboració de tots els diòcesans. És així com els cristians podem dur a terme les responsabilitats que se'ns confiïen. El nomenament és una càrrega que es fa suau i lleugera perquè es porta amb amor al Sant Pare i a l'Església. És, també, un acte de confiança i de deferència que el Papa em manifesta i això és molt gratificant i li agraeixo moltíssim.

—Com influirà aquest nou càrrec en el dia a dia de la diòcesi?

—Compto amb la generosa col·laboració dels diòcesans que m'ajudaran a tenir cura de les responsabilitats d'aquí i les que comporta el nou encàrrec que m'ha confiat el Papa.

Carme Munté

Foto: Samuel Gutiérrez

Dos cardenals espanyols més

Juntament amb el nomenament de Mons. Lluís Martínez Sistach com a nou cardenal de l'Església catòlica, el papa Benet XVI crearà també el pròxim 24 de novembre dos nous cardenals espanyols. Es tracta de Mons. Agustín García-Gasco Vicente, ar-

quebisbe de València, i el P. Urbano Navarrete Cortés, s.j., rector emèrit de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Amb aquestes tres noves incorporacions, el Col·legi cardenalici comptarà en breu amb la presència de deu cardenals espanyols, sis

d'electors (Antonio M. Rouco, Carlos Amigo, Antonio Cañizares, Julián Herranz, Lluís Martínez Sistach i Agustín García-Gasco) i quatre amb més de 80 anys (Francisco Álvarez, Ricard M. Carles, Eduardo Martínez Somalo i Urbano Navarrete).

El nomenament com a nou príncep de l'Església ha estat rebut per l'arquebisbe de València amb gran satisfacció i sorpresa, com a reconeixement de la Santa Seu no només a la seva persona, sinó sobretot «al treball immens que la diòcesi està duent a terme». La V Trobada Mundial de les Famílies, celebrada a València el juliol de 2006 i presidida pel mateix Benet XVI, ha estat l'exponent més clar d'aquesta reeixida activitat eclesial. El nomenament, ha expressat el prelat, «és també un indubtable gest de gratitud del Sant Pare a València per l'acollida inoblidable que li va tributar quan va venir a la Trobada de les Famílies l'any passat».

Mons. Agustín García-Gasco, que per motius d'edat ja havia presentat la seva renúncia com a arquebisbe metropolità de València, ha afirmat que un nomenament com aquest l'anima a «continuar treballant més que mai en comunió amb el Sant Pare». «Expresso la meua més profunda gratitud al Pontífex —va dir també— per aquest reconeixement a la que és la segona diòcesi més important d'Espanya.»

Mons. García-Gasco (Corral de Almaguer, Toledo, 1931) va ser ordenat prevere a l'arxidiòcesi de Madrid l'any 1956. És llicenciat en Teologia per la Universitat Pontifícia de Comillas i diplo-

Mons. Agustín García-Gasco.

P. Urbano Navarrete, s.j.

mat en Sociologia Industrial i Relacions Humanes, en Ciències Empresarials i en Tècniques de Grup. Abans de ser ordenat com a bisbe, va exercir com a prefecte de teòlegs i professors al Seminari de Madrid i, més tard, va ser professor a l'Institut Teològic de San Dámaso. L'any 1973 va fundar l'Institut Internacional de Teologia a Distància (1973), del qual va esdevenir-ne el primer director.

L'any 1985 va ser nomenat per Joan Pau II bisbe auxiliar de Madrid. Tres anys més tard va ser escollit secretari general de la Conferència Episcopal

Espanyola, així com membre del seu comitè executiu i de la comissió permanent. El 24 de juliol del 1992 García-Gasco va ser nomenat titular de l'arxidiòcesi metropolitana de València, com a successor de Mons. Miguel Roca Cabanelles. Aquell mateix any el nou arquebisbe de València era nomenat membre del Pontifici Consell per a la Família i el 1999 entrava a formar part de la Congregació vaticana per al Culte Diví, càrrecs que va ratificar Benet XVI.

L'altre nou cardenal espanyol és el jesuïta Urbano Navarrete Cortés (Camarena de la Sierra, Terol, 1920). Té actualment 87 anys, per la qual cosa serà cardenal no elector. El P. Navarrete va ser ordenat l'any

1952 durant la celebració a Barcelona de l'emblemàtic Congrés Eucarístic Internacional. Professor de Dret Canònic en l'especialitat de Dret matrimonial, va ser nomenat l'any 1980 per Joan Pau II rector de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Ha estat consultor de la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe, de la Congregació per a les Causes dels Sants, de la Comissió de Reforma del Dret Canònic, i del Secretariat per a la Unió dels Cristians, a més de relator de la Signatura Apostòlica.

Més pes dels purpurats occidentals en el futur Col·legi cardenalici

■ El consistori per a la creació dels nous cardenals tindrà lloc la vigília de la festivitat de Crist Rei

L'anunci del segon consistori del pontificat de Benet XVI, que se celebrarà el proper 24 de novembre a la Ciutat del Vaticà, va arribar al final de l'audiència general de dimecres dia 17 d'octubre, en una plaça de Sant Pere atapeïda de fidels que s'havien desplaçat d'arreu del món per sentir el Papa durant la seva catequesi setmanal.

Seguint la línia de les últimes audiències en què exposa una síntesi biogràfica i espiritual dels Pares de l'Església, va parlar del ministeri de sant Eusebi de Vercelli, que fou un dels principals exponents contraris a la difusió de l'heretgia arriana. Al final de la seva catequesi, i després de saludar els feligresos en diferents llengües, un Benet XVI joiós, conscient de la gran expectació del moment, va anunciar al món que convocaria un consistori en la propera festivitat de Crist Rei, durant el qual crearia 18 cardenals electors, és a dir, que tindrien dret a vot en un futur conclave, i va començar a anomenar-los d'un en un.

El nom de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va ser pronunciat pel Papa en desè lloc, de manera ben clara, després d'haver anomenat ja en vuitè lloc l'arquebisbe de València, Agustín García-Gasco. Els altres 16 cardenals electors són: Mons. Leonardo Sandri, prefecte de la Congregació per a les Esglésies orientals; Mons. John Patrick Foley, pro gran mestre de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem; Mons. Giovanni Lajolo, president de la Pontificia Comissió i del Govern de l'Estat de la Ciutat del Vaticà; Mons. Paul Joseph Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum; Mons. Angelo Comastri, vicari general per l'Estat de la Ciutat del Vaticà; Mons. Stanislaw Rylko, president del Pontifici Consell per als Laics; Mons. Raffaele Farina, arxiver i bibliotecari de la Santa Església Romana; Mons. Sean Baptist Brady, arquebisbe d'Armagh (Irlanda); Mons. André Vingt-Trois, arquebisbe de París (França); Mons. Angelo Bagnasco, arquebisbe de Gènova (Itàlia); Mons. Théodore-Adrien Sarr, arquebisbe de Dakar (Senegal); Mons. Oswald Gracias, arquebisbe de Bombai (Índia); Mons. Francisco Robles Ortega, arquebisbe de Monterrey (Mèxic); Mons. Daniel N. Di Nardo, arquebisbe de Galveston-Houston (Estats Units); Mons. Odilio Pedro Scherer, arquebisbe de São Paulo (Brasil) i Mons. John Njue, arquebisbe de Nairobi (Kenya).

El Papa va anunciar que també crearia cinc cardenals més que, pel fet d'haver superat ja els 80 anys, no seran electors del Col·legi cardenalici. Es tracta del jesuïta Urbano Navarrete, del franciscà

Umberto Betti, dels arquebisbes Giovanni Coppa i Estanislao Esteban Karlic, així com d'Emmanuel III Dely, patriarca de Babilònia dels caldeus.

Un Col·legi de 202 membres

Després d'haver-los nomenat tots, Benet XVI va dir que «els nous purpurats

Benet XVI crearà nous cardenals.

provenen de diferents parts del món. En aquest ventall es reflecteix bé la universalitat de l'Església amb la multiplicitat dels seus ministres».

Tots els cardenals electors passaran a formar part d'un futur conclave del Col·legi cardenalici, que és l'òrgan que s'encarrega de l'elecció del Summe Pontífex en cas de defunció. A partir del 24 de novembre, el Col·legi cardenalici comptarà, doncs, amb 202 membres, 121 dels quals en seran electors. Si bé el papa Pau VI va estipular que el nombre de cardenals electors ha de ser de 120, la xifra actual aviat minvarà perquè a començaments de l'any que ve, tres dels actuals cardenals compliran 80 anys, i també segons va establir Pau VI, aquesta és l'edat en què els cardenals perden el dret a vot per elegir el nou Papa.

Amb Martínez Sistach i García-Gasco, el nombre de cardenals espanyols electors, i per tant, també papables, pujarà a sis. Fins ara els únics quatre eren l'arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo; el de Madrid, Antonio María Rouco Varela; el de Toledo, Antonio Cañizares, i el president emèrit del Pontifici Consell per als Textos Legislatius, Julián Herranz.

A partir del 24 de novembre el Col·legi

comptarà amb 60 cardenals europeus, 21 d'Amèrica Llatina, 16 d'Amèrica del Nord, 13 d'asiàtics, 9 d'africans i 2 d'Oceania. Per tant, la presència d'electors i papables occidentals és d'un 62% respecte al 22% d'Àfrica, el 19% d'Àsia-Oceania i el 18% de l'Amèrica Llatina. Cal dir que el fet que el Papa sigui alemany no ha beneficiat més els purpurats del seu país, ja que hi haurà 6 electors alemanys (el mateix nombre de francesos i d'espanyols).

Els cardenals nous de més de 80 anys haviem de ser sis, però la vigília de l'anunci de Benet XVI, va morir el bisbe polonès Ignacy Jez, al qual el Papa havia previst crear cardenal. El mateix va passar l'any 1988 amb el bisbe croat Uhac, que va morir la vigília de l'anunci en què havia de crear-lo cardenal Joan Pau II. Deu anys abans, el teòleg suís Hans Urs von Balthasar va morir dos dies abans del consistori en què havia de rebre l'anell de cardenal.

El títol de cardenal

El mot «cardenal» deriva del llatí *cardinalis* («cardinal», «principal»), el qual a la seva vegada prové de la paraula llatina *cardo*, que vol dir «pern» i, en sentit figurat, «eix», «fonament». Aquest significat denota clarament la importància d'aquest càrrec en el si de l'Església. El títol de cardenal està documentat ja a l'Església primerenca. Com a col·laboradors del Papa en el govern no només de la diòcesi de Roma, sinó també de l'Església universal, a partir del segle XII els cardenals van començar a actuar com a Col·legi i a ser escollits de diferents parts del món (i no només de la diòcesi de Roma, com havia establert Nicolau II un segle abans).

Segons el Codi de Dret Canònic vigent, els cardenals han de ser homes, lliurement triats pel Bisbe de Roma i han d'haver rebut l'orde del presbiterat. El mateix canoç afegeix: «Els qui encara no siguin bisbes, han de rebre la consagració episcopal.»

El títol de cardenal és vitalici i, en la història de l'Església, són rars els casos en què un cardenal hagi dimitit o hagi estat destituït.

Els cardenals no tenen exclusivament la tasca de triar el Papa, sinó que la seva missió també consisteix a assessorar de forma col·legial el Pontífex en qüestions de màxima importància, i també són consultats pel Bisbe de Roma de manera individual en relació amb els diferents càrrecs que desenvolupen. En aquest sen-

tit, tot i que el consistori és l'ocasió en què es creen solemnement els nous cardenals, el Papa pot convocar un consistori sense haver de crear necessàriament cardenals, ja que el consistori és l'assemblea dels cardenals. Al mateix temps, el Pontífex pot reunir el Col·legi cardenalici en assemblea sense que aquesta assumeixi el caràcter d'un consistori.

El consistori

El consistori catòlic deriva del «sacre consistori» (*sacrum consistorium*) de l'imperi romà, òrgan format pels consellers més propers a l'emperador. Els consistoris de l'Església apleguen tots els cardenals catòlics en presència del Pontífex per tractar qüestions importants de la comunitat eclesial i també per assistir a la investidura de nous cardenals. Segons el Codi de Dret Canònic actual, aquest esdeveniment ha de tenir lloc en presència de tot el Col·legi. La data del 24 de novembre s'ha d'interpretar com l'última útil abans que comenci l'Advent, que és un temps penitencial, no adient per a una assemblea eclesial que té un to festiu.

És probable que la vigília del consistori per al nomenament d'aquests 23 nous cardenals, se celebri un consistori extraordinari d'un o dos dies per tractar assumptes d'actualitat en l'Església. Durant l'últim consistori extraordinari previ a la investidura de nous cardenals, que es va celebrar el mes de març del 2006 i que va ser el primer convocat en el pontificat de Benet XVI, els cardenals van debatre qüestions com les relacions amb l'islam, el ritu de la missa tridentina, la situació dels sacerdots que deixen el ministeri, els bisbes jubilats. Durant el pontificat de Joan Pau II, aquest tipus de consistoris extraordinaris duraven tres o quatre dies i

no se celebraven en concomitància amb els consistoris on es nomenaven nous cardenals. Benet XVI, en canvi, va dir que en volia fer més, però més curts, i els convocà en ocasió de la creació de cardenals coherent amb el seu projecte de reduir només a l'essencial les convocatòries i els organismes del go-

vern de l'Església.

Durant el consistori on es creen nous cardenals, a aquests se'ls lliura l'anell, el birret i la faixa. Tant el birret com la faixa són de color vermell porpra. Per aquest motiu, als cardenals també se'ls anomena purpurats. Quan un bisbe és creat cardenal, se li assigna alhora una església titular de la diòcesi de Roma. Els cardenals mantenen l'escut heràldic que havien triat com a bisbes, però a aquest escut s'hi afegeix un capell del qual pengen a cada costat quinze borles.

Marta Nin

«El Col·legi comptarà amb 60 cardenals europeus, 21 d'Amèrica Llatina, 16 d'Amèrica del Nord, 13 d'asiàtics, 9 d'africans i 2 d'Oceania»

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Amics de Catalunya Cristiana
25 ANYS PEREGRINANT

ROMIATGE A MONTSERRAT

***Amb motiu del 25è aniversari de l'associació d'Amics de Catalunya Cristiana
Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona***

dissabte, 15 de desembre

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

TANZÀNIA

ZANZÍBAR

**Amb safaris fotogràfics al
Serengeti i Ngorongoro.**

ORGANITZACIÓ TÈCNICA *Ruth Travel* GC 1478

**Si vols viatjar a
Terra Santa de
manera espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els**

**AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA**

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

ORGANITZACIÓ TÈCNICA

***Viajes Magister* GC 588**

INSCRIPCIÓ I RESERVA

**Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.**

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

**c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701
Correu electrònic: amics@catcrist.com**

Estats Units

església en el món

L'extirpació de la pobresa és un «compromís moral»

■ Intervenció de l'observador vaticà davant de les Nacions Unides

NOVA YORK.— Extirpar la pobresa és un compromís moral, va subratllar l'arquebisbe Celestino Migliore, observador permanent de la Santa Seu davant de les Nacions Unides, el 9 d'octubre a Nova York. El prelat va prendre la paraula davant de la tercera comissió de la

62a sessió de l'Assemblea General, per recordar que en la cimera mundial per al Desenvolupament Social del 1995, a Copenhaguen, els estats membres de les Nacions Unides van afirmar «la necessitat d'afrontar el problema de la pobresa atacant-ne les arrels estructurals».

L'arquebisbe Migliore, durant la seva intervenció.

En aquella ocasió, va explicar l'arquebisbe, «van decidir incorporar a les seves polítiques nacionals com a element essencial una neta reducció de la desigualtat i de les diverses formes de marginació, i l'assoliment de la plena integració social». El debat internacional que va seguir a la cimera s'ha concentrat en la lluita global per extirpar la pobresa extrema, apuntant a l'assoliment dels Objectius del Mil·lenni i afrontant problemes com el deute extern, el govern de les finances mundials i les emergències que provoquen o agreugen la pobresa, com són les guerres, la corrupció, el tràfic d'estupefaents i d'éssers humans. Segons l'arquebisbe, també és important subratllar que les polítiques econòmiques no poden anar separades de les polítiques socials, perquè en cas contrari, ni l'una ni l'altra no aconseguiran assolir els respectius objectius.

En els darrers dotze anys, va observar, «hi ha hagut una clara tendència a l'augment de la desigualtat entre rics i pobres, entre països desenvolupats i en via de desenvolupament, i entre nacions. A més, han sorgit noves formes de pobresa, tant als països rics com als pobres, juntament amb aquelles de més tradicionals, caracteritzades principalment per àmplies diferències d'ingressos». «L'escassetat de fons entre els sectors més febles de la societat ha portat a la pèrdua de relacions i de xarxes socials, necessàries per mantenir la integritat i la dignitat personals», va constatar, «és el cas dels avis abandonats, de les persones malaltes no assegurades, dels desocupats i dels treballadors no qualificats, dels migrants que no troben feina, de les dones i dels infants que pateixen per la disgregació de les famílies, de tots els qui

es troben en situacions precàries».

«Avui, el món pateix la separació en més o menys grau entre el desenvolupament social i el progrés econòmic», va observar Migliore. Per aquest motiu, la Declaració del Programa d'Acció de Copenhaguen continua sent rellevant. Si la responsabilitat de l'equitat social correspon en primer lloc a cada govern, «la comunitat internacional té el deure de col·laborar activament en la seva implementació, creant condicions comercials

i financeres favorables al creixement de totes les economies nacionals, i rebutjant les condicions que siguin obstacle per als estats a l'hora d'adoptar polítiques encaminades a ajudar els sectors més desfavorits de la societat, com les persones amb minusvalidesa i els ancians», va explicar.

De la mateixa manera, «està cridada a ajudar els estats a desenvolupar aquestes polítiques, a promoure una nova cultura de solidaritat i a reforçar els pobres perquè puguin ser els protagonistes del seu desenvolupament». En la base de totes aquestes polítiques socials, va explicar l'arquebisbe, trobem la instrucció: «Una societat instruïda facilita la lluita contra la corrupció que erosiona la possibilitat de creixement econòmic dels més pobres» i «ajuda a crear una estructura legal que deixi espai ampli als drets de propietat i a la lliure empresa, salvaguardant al mateix temps el gaudi ple dels drets econòmics i socials de tothom, sense excepcions». «L'extirpació de la pobresa i el gaudi ple dels drets socials de base, per part de tots els individus i de les seves famílies, és fonamentalment un compromís moral», va afegir.

L'arquebisbe Celestino Migliore també va traslladar a l'Assemblea General de l'ONU l'«entusiasme» amb què el Vaticà ha acollit la creació d'una Comissió per a la Construcció de la Pau, amb la missió de donar estabilitat a les situacions de postguerra. Mons. Migliore va subratllar la «necessitat» que hi hagi una «coherència i coordinació més grans» per part dels països que miren de restablir la pau en zones que acaben de ser fuetejades pels conflictes armats, afavorint la convivència entre totes les parts i evitant nous conats de violència.

D'altra banda, el nunci apostòlic Celes-

tino Migliore va assenyalar el 17 d'octubre, durant el debat al voltant del desarmament i l'agenda de seguretat mundial, que aturar la proliferació nuclear és urgent, però que cal assolir-ho mitjançant acords pacífics i no una acció militar. En el marc de les tensions creixents produïdes entre les potències occidentals i el govern islàmic de l'Iran arran del desenvolupament de la capacitat nuclear d'aquest darrer, Mons. Migliore va assenyalar que l'Organisme Internacional d'Energia Atòmica (OIEA) «té un paper cada cop més important». «La Santa Seu, com a membre fundador de l'Organisme, continua donant suport plenament als seus objectius, con-

vençuda que aquesta té un paper fonamental per promoure la no-prolifерació d'armes nuclears.»

El prelat va destacar que «especialment en aquest moment tens de relacions internacionals, el món necessita disposar la seva confiança en les recerques de l'OIEA». «Totes les eines de la diplomàcia han de ser emprades per desactivar les crisis referents als intents d'alguns països d'adquirir la capacitat d'armes nuclears», va agregar. «La bel·ligerància per part de qualsevol només empitjoraria la situació delicada i podria inadvertidament portar a una conflagració amb un enorme patiment addicional a una humanitat ja sobrecarregada dels desastres de la guerra», va advertir Mons. Migliore.

El prelat va reconèixer, però, que «el fracàs constant a l'hora de portar a una conclusió satisfactòria les negociacions conductives a una eliminació progressiva de les armes nuclears i dels plans per modernitzar els actuals arsenals nuclears posa en perill la viabilitat del tractat de no-prolifерació». L'observador permanent davant de l'ONU va concloure assenyalant que «la Santa Seu té l'esperança de desvetllar en els cors de totes les persones de bones intencions una determinació renovada per assegurar que mai més els horrors de la guerra nuclears siguin vistos per la humanitat». (Zenit)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasrafatima.org

Portugal

Noranta anys de l'aparició de la Mare de Déu a Fàtima

■ El cardenal Bertone presideix les celebracions al santuari

FÀTIMA.— Milers de fidels i pelegrins reunits a Fàtima, encapçalats per l'enviat especial de Benet XVI, el secretari d'Estat, cardenal Tarcisio Bertone, es van unir en connexió televisiva en directe amb el Papa per commemorar el 90è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu als tres pastorets a Cova d'Iria.

Aquest indret va ser escollit per la Mare de Déu «per oferir-li el seu missatge maternal a l'Església i al món sencer», va recordar el cardenal Bertone en l'homília de la missa, que va presidir a l'església de la Santíssima Trinitat, que ell mateix va consagrar. El temple de la Santíssima Trinitat va obrir per primera vegada les seves tretze portes als 9.000 fidels d'onze països que van tenir el privilegi de poder assistir des del seu interior a les llargues cerimònies de benedicció i a la col·locació de la primera pedra, oferta en el seu dia per Joan Pau II, davant de l'altar major de la nova església, perquè romangui a la vista dels fidels.

«Noranta anys després de les aparicions, Fàtima continua sent un far d'esperança consoladora, però també una crida urgent a la conversió», va emfatitzar el cardenal Bertone, que va destacar que «la llum que Maria va fer resplendir davant dels ulls dels pastorets i que es va manifestar a tanta gent en el miracle del sol el 13 d'octubre, indica que la gràcia de Déu és més forta que el pecat i que la mort. Però Maria demana a tothom conversió i penitència, vol cors senzills que acceptin generosament resar i patir per la reparació dels pecats, per la conversió dels pecadors i per la salvació de les ànimes».

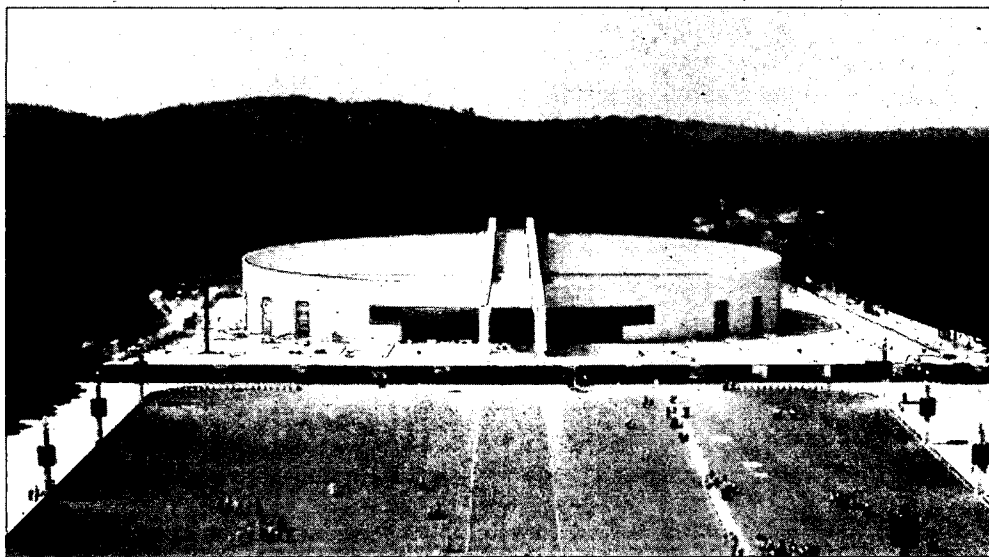

El cardenal Bertone va ser l'enviat especial del Papa.

L'enviat especial del Papa per a les celebracions a Fàtima va exhortar a acceptar la invitació de la Mare de Déu a romandre fidels a la nostra vocació cristiana i a oferir cada dia pregàries fervents, especialment el Rosari, i els nostres patiments, en reparació dels pecats i per la pau al món.

Per la seva part, Benet XVI va recordar als pelegrins que van omplir la plaça de Sant Pere les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima fa 90 anys, del 13 de maig al 13 d'octubre del 1917: «Demanem a la Mare de Déu per a tots els cristians el do d'una conversió veritable, perquè l'anunci evangèlic que indica a la humanitat el camí de la pau autèntica, sigui anunciat i testimoni amb coherència i fidelitat.»

En aquest aniversari també s'ha donat a conèixer que els dos pastorets que ja són beats, Francesc i Jacinta, no seran canonitzats ara per ara. El procés ha estat paralitzat perquè els metges del Vaticà no consideren provat que hagin fet un miracle. (AICA)

L'església de la Santíssima Trinitat.

ANGLATERRA

Crida dels líders musulmans a cooperar amb el món cristià

LONDRES.— Un total de 138 intel·lectuals musulmans d'arreu del món han adreçat una carta oberta a Benet XVI i a altres líders d'Esglésies cristianes proposant una sòlida cooperació entre cristians i musulmans per promoure la pau al món. La carta, datada el 13 d'octubre del 2007, coincideix amb el primer aniversari d'una missiva anàloga amb què 38 intel·lectuals musulmans, membres de la Reial Acadèmia situada a Jordània, van escriure a Benet XVI pel que fa a la controvertida lliçó impartida pel Papa, el 12 de setembre del 2006, a la Universitat de Ratisbona. En el fons de la carta hi ha la convicció, compartida per totes dues religions, de la importància de

l'amor a l'únic Déu i de l'amor al pròxim.

S'espera que el reconeixement d'aquesta base comuna proporcionï als fidels dels dos credos una comprensió comuna que serveixi per sedar les tensions difuses presents al món, explica la nota d'introducció al text. Els autors de la carta creuen que la pau mundial pot venir només de la pau i de la justícia entre les dues confessions religioses. El text, recorda la nota, suposa una crida realment autoritzada a la tolerància, a la comprensió i a la moderació per part d'alguns dels líders i pensadors islàmics més influents.

Reunint els musulmans d'arreu del món, tant xiïtes com sunnites, les tradicions

salafita i sufí, marca també un esdeveniment històric pel que fa a la unitat islàmica. La carta està adreçada, entre d'altres, al patriarca de Moscou i de totes les Rússies, Alexis II, al patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I; a l'arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, i al secretari general del Consell Mundial de les Esglésies, Samuel Kobia.

El missatge enviat a tots els líders cristians, basat en un estudi atent de la Bíblia i del Coran, és entès pels firmants com una invitació oberta als cristians a unir-se als musulmans en el que és més important per als respectius credos: els manaments de l'amor. El xeic Al-Habib Ali Zain al-Abideen al-Jifri, un dels líders

islàmics més importants, afirma que «trobar un nivell així d'acord entre tants líders musulmans al món és un fet realment miraculós». «El fet que això en què estem d'acord sigui un missatge d'amor ens hauria de donar l'esperança que els musulmans i els cristians poden tirar endavant sobre bases que ens uneixen com a pobles», afegeix.

«No té precedents el fet d'haver reunit tantes autoritats i experts de l'islam, i en una "afirmació substancialment positiva"», explica el professor David Fors, expert en el sector del diàleg interreligiós. És un esdeveniment de solidaritat sorprenent sobre el qual podem construir en el futur». (Zenit)

ESPANYA

Càritas espanyola dona suport a un projecte d'agricultura de l'Índia

MADRID.— Un total de 6.580 persones de diverses comunitats rurals especialment desfavorides de les diòcesis de Raipur, Jaspur, Raigarh, Ambikapur i Jagadapur —a l'Estat de Chattisgarh, un dels més secs de l'Índia— són les destinàries d'un projecte integral d'agricultura sostenible i de recuperació medioambiental que lidera Càritas Índia i que compta amb la col·laboració econòmica de Càritas espanyola, que hi aporta una partida de 142.600 euros. Aquest projecte preveu un projecte ambiciós d'activitats adreçades a la posada en pràctica de tècniques d'agricultura sostenible i d'aprofitament dels recursos naturals. Per això es capacitarà adequadament les comunitats agrícoles objecte d'aquest pla, els mitjans de subsistència de les quals depenen en un 95% del cultiu d'arròs i llegums.

Un dels objectius prioritaris del programa consisteix a diversificar l'activitat agrícola de la població local, per a la qual cosa es posarà especial èmfasi en l'aprenentatge de tècniques de cultiu sostenibles basades en la gestió adient d'uns recursos naturals molt fluctuants a causa d'una orografia sumament exposada a l'erosió causada per les pluges monzòniques, cosa que es tradueix en l'empobriment progressiu dels sòls. Dins de les accions programades figura la construcció de petites infraestructures adreçades a reduir l'impacte de l'erosió, com embassaments i sistemes d'irrigació, murs de contenció, pous de compost, bancs de llavors, granges avícoles de producció orgànica, sistemes d'impermeabilització i plans de silvicultura comunitària. Junament amb Càritas espanyola, en el projecte també participen les Càritas d'Àustria (que hi aporta 55.556 euros) i d'Àustria (15.672 euros). (C.C.)

Veneçuela

Mor el cardenal Castillo Lara

■ Va ser president de la Comissió Pontifícia per a l'Estat de la Ciutat del Vaticà

CARACAS.— El 16 d'octubre va morir el cardenal Rosalio José Castillo Lara, salesià, president emèrit de la Comissió Pontifícia per a l'Estat de la Ciutat del Vaticà, que des de feia unes setmanes patia diversos problemes de salut. L'arquebisbe Baltazar Porras, president de la Comissió de Mitjans de la

Conferència Episcopal Veneçolana, ha explicat que «la mort del cardenal Castillo Lara omple de dol no únicament l'Església i la societat veneçolana, sinó l'Església universal, sabem tots el que va significar la seva actuació al costat dels papes Pau VI i Joan Pau II ocupant càrrecs i responsabilitats molt grans».

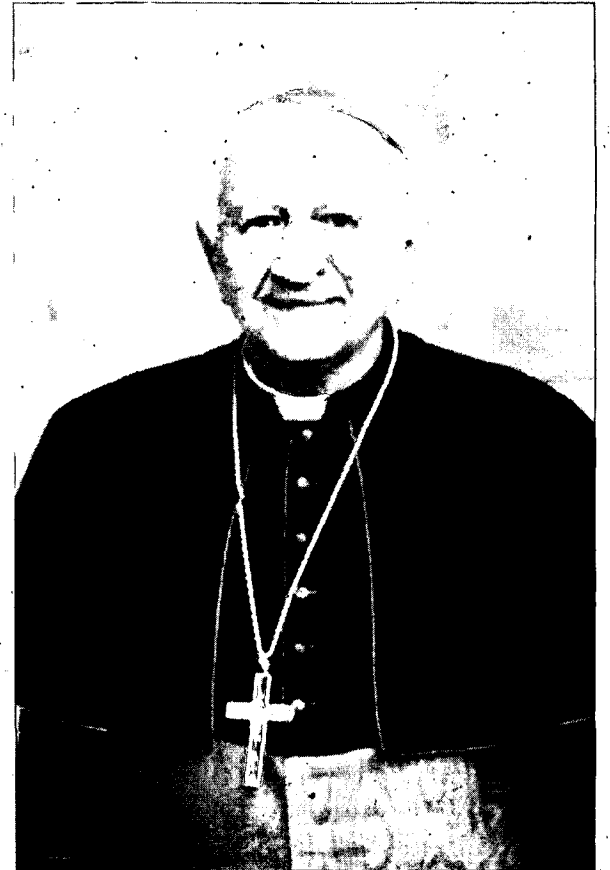
El purpurat s'havia caracteritzat per la seva postura contrària i la seva crítica a l'actuació del president veneçolà Hugo Chávez. Entre d'altres aspectes, el cardenal li recriminava que hagués encoratjat «una sembra d'odi que dona resultats nefastos». En una altra ocasió, es va enfrontar al president per la manca de democràcia al país, cosa que li va valer un seguit d'insults per part de Chávez. «Aquí ja no hi ha democràcia ni Estat de dret. El que tenim és un vernís de democràcia» amb «lleis aprovades per una majoria feble contra la Constitució», assenyala l'any 2005. Així mateix, un altre dels avisos que llençava és que «Veneçuela s'està cubanitzant», per la qual cosa demanava als veneçolans construir un país de «veritable llibertat i democràcia».

El cardenal Castillo Lara va néixer el 4 de setembre del 1922 a San Casimiro, a l'estat veneçolà d'Aragua. Va professar com a salesià, després de l'any de noviciat a Usaquen, el 18 de juny del 1942. Tres anys després va fer la professió perpètua i va ser ordenat prevere el 4 de setembre del 1949 a Caracas. A més de diferents càrrecs a la Inspectoria Salesiana de Veneçuela, va ser professor de Dret Canònic al Pontifici Ateneu Salesià (PAS) a Torí, Itàlia. El 1967 va ser escollit conseller per a la regió Pacífic-Carib i, el 1971, conseller per a la Pastoral Juvenil de la congregació salesiana.

Nomenat bisbe coadjutor amb dret a successió del bisbe de Trujillo, Veneçuela, va rebre l'ordenació episcopal el 24 de maig del 1973 amb el títol de bisbe titular de Precausa. El 1975

va ser nomenat secretari de la Comissió per a la Revisió del Codi de Dret canònic i pro-president de la mateixa Comissió el 1982. El 1984 va rebre el càrrec de pro-president de la Pontifícia Comissió per a la Interpretació autèntica del Codi de Dret canònic i, des del 1985 fins al 1989, va ser president de la mateixa Comissió, avui Pontifici Consell per a la Interpretació dels Textos Legislatius.

El 25 de maig del 1985 va ser nomenat cardenal pel papa Joan Pau II, i va rebre el títol de Nostra Senyora de Coromoto a San Juan de Dios. Des del 1989 fins al 1995 va ocupar el càrrec de president de l'Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica (APSA) i des del 1990 fins al 1997 el de president de la Comissió per a l'Estat de la Ciutat del Vaticà. (ANS)

El cardenal Rosalio José Castillo Lara.

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,
A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.
Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONER:	LLOC:	SITUACIÓ:
Mercè F. A.	Moçambic	apadrinat
Agustí de G. C.	Burkina Faso	apadrinat
Montserrat D. P.	Senegal	apadrinat
Jesús T. N.	Zàmbia	apadrinat
Montserrat M. F.	Japó	pendent
Maria T. N. F.	Filipines	pendent
Roser M. S.	Kinshasa	pendent
Antoni S. A.	Camerun	pendent
Maria Glòria X. B.	Kinshasa	pendent
Francesc P. M.	Camerun	pendent
Francesc C. V.	Cuba	pendent
Rafel S. C.	Costa d'Ivori	pendent
Ramon V. E.	Tanzània	pendent
Elena C. B.	Camerun	pendent
Àngel B. P.	Brasil	pendent
Joan R. A.	Colòmbia	pendent

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....
PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

- Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €**
Àsia i Oceania: 270,37 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

MIQUEL ÀNGEL PÉREZ, MISSIONER DURANT SIS ANYS AL CAMERUN

Miquel Àngel envoltat de joves camerunesos.

A la missió es prioritza la promoció de la dona.

«És temps de testimoniar amb senzillesa i fermesa la pròpia fe»

Mn. Miquel Àngel Pérez Sánchez ha estat durant sis anys a la missió del Camerun. En aquests sis anys la tasca pastoral l'ha realitzat a la part nord del país, a prop del llac Txad, en un territori semblant en dimensions al de les comarques de Barcelona. Ha visitat les comunitats, grups de catequesi, malalts, etc. La tasca social s'ha concentrat en l'educació, l'accés a l'aigua potable i la promoció de la dona.

—El lema del Domund d'enguany és «Feliços els qui creuen», ens el pot comentar?

—El que jo he vist al Camerun és molta alegria, moltes ganes de fer festa i de fer celebracions boniques. També hi ha dolor, incertesa i lluita per la vida. En moltes persones he vist fe, una fe que ajuda en les dificultats de cada dia i que dóna color als moments de festa. Penso que la fe és una gran sort. Ens dóna conviccions sòlides, llum en les incerteses, força en les proves, esperança en tot moment. Jo vaig anar a la missió per una qüestió de fe, i amb moments de tot, ho recordo com un temps feliç.

—Què ens vol dir dels missioners que ara caminen pel món?

—Ara els missioners tenen tots els colors de la pell, totes les nacionalitats, tots els orígens. El monopoli dels «missioners europeus» ja no existeix. Al Camerun hi havia indis, xilens, equatorians, colombians, indonesis, japonesos, polonesos... i també zairesos, nigerians. Uns eren consagrats, la majoria, i també hi havia laics, solters o amb la família. Tenen amor per l'Església, per l'evangelització, per la tasca social que es fa. En certa manera són qui dóna rostre a la «catolicitat».

—Quins canvis vol assenyalar en la missió al segle XX?

—Es prioritza molt la tasca de dignificació dels homes, dones i infants amb qui es té contacte. L'evangelització és primordial, però amb un gran respecte per les tradicions i les religions de cadascú. No és temps, en general, de proselitismes fraticides, sinó de testimoniar amb senzillesa i fermesa la pròpia fe, les pròpies conviccions. Quan es fa un pou, es dóna un ensenyament o es promoció el

treball de la dona, treballem per l'evangeli. Lògicament, hi ha un anunci explícit i valent, però evitant en la mesura que sigui possible el proselitisme ferotge i, per a mi, poc evangèlic, de les sectes dites evangèliques.

—De la nostra Església, en podran sortir nous missioners?

—Gràcies a Déu tenim molts missioners a la nostra Església. L'Església catòlica no és només Europa, és més gran. A les missions estem assistint al relleu dels missioners del vell continent per altres vinguts d'altres regions, especialment d'Amèrica. També tenim aquí missioners. Quan algú va a missa i dóna testimoni ja ho és, de missioner, quan fa catequesi o quan és monitor... I fins i tot si estem malalts o en dificultats i donem esperança, si progressem com a persones, fem, segons les nostres possibilitats, de portadors de la bona nova de l'Evangeli. Crec que de missioners no en manquen.

—Ens pot explicar cap anècdota de la seva vida a la missió?

—Ara, quan sabia que havia de tornar, tenia un munt de coses que la gent havia deixat a la missió i no sabia què fer-ne. Ulleres de sol, complements que donen als avions, gorres, sabates... Coses que em costava donar ja que crec que no és bo donar perquè sí. Llavors ho vaig posar tot en una gran bossa i la portava a Makary per repartir-les entre els joves de la parròquia. Però havia plogut i tot estava enfangat, tant que fins i tot el totterreny de la missió es va quedar bloquejat. Jo anava sol i ningú no em podia ajudar a treure el cotxe. Llavors van aparèixer els nens pastors i els llenyataires. Eren pinya, però el cotxe estava molt enfonsat i vam haver de

treballar de valent. Un gran camió es va aturar, anava ple de gent, alguns van baixar a ajudar, altres es van quedar al vehicle i van preguntar si els pagaria per ajudar. M'hi vaig negar. Moltes vegades havia ajudat a treure cotxes sense demanar res. Finalment el cotxe va sortir del bassal on era i quan marxava vaig treure la bossa i tothom va sortir amb ulleres, mantes, sabates, sabons, perfums, llibretes... Els més contents eren els nens pastors que mai no haurien comprat res de tot això. I els que s'havien quedat al camió s'ho miraven amb un pam de nas. El més bonic era la cara d'alegria dels que havien treballat, per la recompensa al treball ben fet.

—Què ens demana el Domund a les parròquies catalanes?

—Tots som missioners i ara més que mai. Tenim més força de la que pensem.

La nostra força és la força de la fe, la força de l'esperança, la força de l'amor. Ara som missioners davant dels fills, dels cònjuges, dels familiars, dels amics, dels companys. Els cristians ho som per opció, i és aquesta opció, si la fem seriosa i veritable, la que ens fa ser missioners. Només el testimoni de vida és missioner, evangelitzador. Som missioners les vint-i-quatre hores del dia, set dies la setmana. Les parròquies, si són llocs d'acollida on es donen oportunitats de trobada amb Jesucrist, són missioneres. I això sense oblidar els altres llocs del planeta on esperen la nostra ajuda, moral i econòmica. Especialment a l'Àfrica, que té molts recursos humans, però les esglésies encara caminen coixes amb el material. Els hem d'ajudar.

Delegació de Missions de Barcelona

SUD-ÀFRICA

Assassinat un sacerdot oblat de Maria Immaculada

JOHANNESBURG.—Els Oblats de Maria Immaculada (OMI) denuncien, a través de la seva web, l'assassinat d'un dels seus sacerdots a Sud-àfrica, víctima de les bales de lladres de cotxes. La comunitat del noviciat a Sud-àfrica i la província del Nord ploren la mort del pare Allard Msheyene, també anomenat «Mako»; era col·laborador del mestre de novicis. Va caure en una emboscada a la carretera el 5 d'octubre. El missioner estava desenvolupant la seva tasca a la parròquia de Sant Pere. Després de celebrar la missa, va acompanyar un jove a casa seva i va tornar a la parròquia. Poc després va ser trobat estès a terra, al costat de la carretera. Conduït immediatament en ambulància a l'hospital va ser sotmès a una operació d'urgència. El P. Msheyene tenia 42 anys; havia estat ordenat sacerdot el 2003. «La seva mort deixa un buit no només en tots els que el van conèixer i el van estimar, sinó també en la pastoral de la seva província, on havia renovat l'apostolat de les vocacions i es preparava per a altres tasques en la formació», reconeix la nota dels OMI. (Zenit)

El sacerdot assassinat.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Els màrtirs, testimonis de fe, perdó i reconciliació

El 28 d'octubre seran beatificats, en una cerimònia a la plaça de Sant Pere del Vaticà presidida pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, 498 màrtirs de Jesucrist que immolaren la seva vida en les persecucions religioses del nostre país dels anys trenta del segle passat. D'aquests, 146 sofriren el martiri a la nostra arxidiòcesi de Barcelona. És, per tant, un esdeveniment que ens afecta a tots els membres de l'Església catòlica.

Els màrtirs estan per damunt de les circumstàncies tràgiques que els conduïren a la mort. Amb la seva beatificació glorifiquem Déu per la fe que venç el món (1Jn 5,4) i supera les foscor de la història i les culpes dels homes. Els màrtirs han donat glòria a Déu amb la seva vida i la seva mort, i s'han convertit en signes d'amor, de perdó i de pau.

En aquest sentit, aquesta beatificació ha de ser una hora de gràcia per a la nostra Església i per a tota la societat. El testimoniatge i la intercessió dels màrtirs esperonen i enforteixen la nostra condició de creients, de

deixebles i amics de Jesucrist. L'Església, des del seu mateix origen, ha tingut una gran estimació per aquells germans i germanes màrtirs de la fe cristiana. Com escrivia Joan Pau II: «Vull novament proposar a tothom, per tal que no s'oblidi, el gran signe d'esperança constituït per tants testimonis de la fe cristiana com hi ha hagut en el darrer segle, tant a l'Est com a l'Oest. Ells s'han fet seu l'Evangeli en situacions d'hostilitat i de persecució, sovint fins a la prova suprema de la sang. Aquests testimonis, especialment els qui han afrontat la prova del martiri, són un signe eloqüent i grandios que se'ns demana de contemplar i imitar.»

Aquesta contemplació i imitació l'hem de fer amb aquella «purificació de la memòria» de què parlà Joan Pau II en diverses ocasions, i especialment amb motiu del gran jubileu de l'any 2000, marcant unes pautes d'actuació per a l'Església catòlica en aquest inici del tercer mil·lenni de la seva història. Per a nosaltres la purificació de la memòria suposa a la vegada un esforç d'objectivitat, de reconeixement de la veritat històrica, de petició de

perdó i de voluntat de viure uns sentiments i unes actituds de reconciliació.

Entre els màrtirs que seran beatificats hi ha un alumne del Seminari Conciliar de Barcelona, el jove Josep Casas Ros, que fou el fill gran d'una família treballadora del poble d'Ordal. El seu germà Mn. Francesc Xavier és actualment sacerdot diocesà de Barcelona, rector emèrit de la parròquia de Sant Pacià. Quan es van produir els fets de 1936, Mn. Francesc Xavier Casas tenia set anys. En els records que ha escrit d'aquelles seves vivències d'infància, diu que «mai no vaig sentir en els meus pares cap paraula d'odi ni de venjança» i que sempre tractaren com un veí més del poble una persona que segurament va denunciar el nostre germà. «Els meus pares —escriu— en cap moment no varen manifestar-li cap ressentiment; parlaven amb ell com un veí més del poble, i fins i tot van ajudar-lo quan per malaltia ho va necessitar». I en l'apartat dels seus records que titula «El perdó dels pares» afirma això: «La lliçó de perdó dels meus pares ha estat sempre per a mi un punt de referència que sempre m'ha ajudat i que mai no voldria oblidar».

Aquest testimoniatge de perdó i de fraternitat és el que ha d'estar sempre present en els nostres cors amb motiu de la beatificació d'aquests 498 màrtirs nostres que lliuraren la seva vida per Crist, estimant i perdonant.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Els màrtirs, llum per al món

«Captivats per l'exemple de Jesús i mantinguts pel seu amor, des de l'origen de l'Església molts cristians van donar testimoniatge de la seva fe fins a vessar la sang. En el decurs dels segles, després dels primers màrtirs n'hi ha hagut molts d'altres.» Aquestes paraules de Benet XVI encapçalen el missatge dels bisbes d'Espanya amb motiu de la beatificació de 498 màrtirs, que tindrà lloc a Roma avui, diumenge 28 d'octubre. Són alguns d'entre els milers que van donar la vida per amor a Jesucrist a Espanya durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle XX.

Al·l'acabament del segon mil·lenni l'Església ha tornat a ser Església de màrtirs i ho continua sent a diversos indrets del món. Amb la seva beatificació el que volem és glorificar Déu per la fe que venç el món (cf. 1Jn 5,4), que supera les foscor de la història i les culpes dels homes. Els màrtirs donen glòria a Déu amb la seva vida i amb la seva mort, i s'han convertit per a tots nosaltres en signes d'amor, de perdó i de pau.

Els màrtirs, pel fet d'unir llur sang a la de Crist, són profecia de redempció i d'un futur diví, veritablement millor, per a cada persona i per a tota la humanitat. Aquest és el sentit profund de la beatificació d'aquests homes i dones, cristians com nosaltres, que ens han donat un meravellós exemple de caritat cristiana, ja que la gràcia del martiri —perquè es tracta d'un do que necessita la gràcia de Déu— és l'estat més elevat de la caritat cristiana.

D'ells hem d'aprendre a fer nostre l'evangeli en les situacions difícils, encara que potser a nosaltres no se'ns demani vessar la sang per a confessar la fe. Com ells hem de mostrar la vitalitat de l'Església per a poder fer resplendir la llum de Crist, essent per a l'Església i per al món un signe d'esperança.

Com a trets comuns d'aquests nous màrtirs podem destacar els següents: van ser homes i dones de fe i de pregària, particularment centrats en l'eucaristia i en la devoció a la Santíssima Verge Maria; per això, mentre

els va ser possible, fins i tot en el captiveri, van participar en la santa missa, van combregar i invocar Maria amb el rosari; van ser apòstols i van ser valents quan van haver de confessar la seva condició de creients; van estar en disposició de confortar i sostenir els seus companys de presó; van refusar les propostes que significaven menysvalorar o renunciar a la seva identitat cristiana; van ser forts quan eren maltractats i torturats; van perdonar els seus botxins i van pregar per ells; a l'hora del sacrifici van mostrar serenitat i profunda pau, van lloar Déu i van proclamar Crist com a únic Senyor.

L'Església sempre ha estat segura que la sang dels màrtirs és llevat de cristians. Tant de bo que l'exemple d'aquests germans nostres als quals venerem com a beats estimuli el nostre desig de viure una autèntica vida cristiana, d'anar a contracorrent quan sigui necessari i de ser uns testimonis creïbles de l'amor de Déu als homes i dones, semblant sempre la pau i la concòrdia.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.comCatalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Wifredo Espina*

Crida als mitjans de comunicació

L'escalada d'actes públics contra els símbols de les institucions democràtiques, i en conseqüència en els fons contra aquestes mateixes, cobra relleu i es va estenent perillosament.

Si en un primer moment es podia pensar que, sent obra d'unes minories exaltades i d'un lloc determinat, aquestes actuacions incíviques o il·lícites podien remetre amb el pas dels dies i davant del rebuig social majoritari, tanmateix sembla que van camí d'exacerbar-se i causar un greu enfrontament no només polític sinó també en la mateixa societat.

En bona part, s'han de buscar responsabilitats en certa passivitat o tebiesa de les reaccions de rebuig per part d'institucions polítiques, socials, culturals, acadèmiques, empresarials, sindicals i de qualsevol ordre, començant pels mateixos governs central i autonòmics.

També l'actuació inusual i potser precipitada de la Fiscalia ha contribuït indirectament

a donar una dimensió desproporcionada a uns actes segurament més incívics que purament penals, amb la qual cosa s'ha produït un efecte magnificador i multiplicador.

Però la major responsabilitat correspon als partits polítics que instrumentalitzen per als seus fins partidistes i electorals aquests incidents, i els converteixen en assumptes d'Estat de primer ordre, susceptibles de derruir tot un sistema democràtic referendat massivament pel poble, que si bé no és intocable, constitueix la legalitat vigent.

Tampoc són del tot innocents ni tenen les mans netes els mitjans de comunicació que en busca de la notícia espectacular, morbosa o estrident per tal de captar audiència i beneficis, no només donen notícia d'aquests fets —com és la seva obligació— sinó que també els magnifiquen destacant-los exageradament a les primeres pàgines o espais radiotelevisius.

I és sobre això últim —el paper i la responsabilitat dels

mitjans de comunicació— que també s'ha de reflexionar. Som contraris a les lleis que limiten la llibertat d'expressió i opinió, i partidaris de l'autoregulació; que en el fons no és més que l'exercici voluntari de la responsabilitat dels propis actes, com s'exposa en els codis de deontologia que han promulgat les mateixes organitzacions professionals, entre elles el Col·legi de Periodistes de Catalunya.

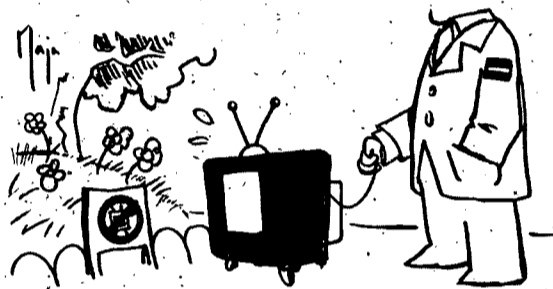
Quan una situació —en aquest o en d'altres cossos— corre el risc de sobrepassar-se i perjudicar el sistema democràtic i d'estat de dret, posant potser en perill la convivència ciutadana, el compliment d'aquests codis deontològics i ètics ha de ser més escrupolós que mai.

I si les lleis de la competència per l'audiència i els beneficis econòmics, les complicitats polítiques d'uns mitjans o els seus excessos en la conducta professional impedeixen que es compleixin aquells principis ètics i deontològics és del tot convenient

i urgent l'actuació col·lectiva per tal de frenar junts, no la llibertat d'expressió, sinó la pendent del desenfrenament, que ocasiona conseqüències socials perniciososes. De cap manera es tracta de censures, autocensures o limitacions a la llibertat d'informació, simplement de rigor, escrupolositat i sentit de la proporció de les coses.

Creiem que potser ha arribat el moment d'una autoconvocatòria de tots els mitjans de comunicació —professionals i empresaris— i dels seus òrgans representatius, per reflexionar i arribar a un consens mínim en l'adequat tractament periodístic d'aquests i d'altres fets que estan passant i que augmentaran, i podrien deteriorar greument el sistema democràtic vigent i la pacífica convivència social. És el moment d'assumir més clarament la nostra pròpia responsabilitat davant el país.

* Periodista i exdirector del Centre d'Investigació de la Comunicació

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Rostres transformats

Recentment he estat en dues cerimònies de professió perpètua religiosa. He de dir que han estat celebracions amb impacte. He restat vivament impressionat en totes dues festes. El lliurament a Crist d'unes noies religioses impressiona i emociona. Encara ressonen, quan hi penso, les paraules de Maria: «Heus aquí l'esclava del Senyor; faci's en mi segons la vostra paraula.» I aquelles altres de la carta apòstòlica: «Aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat.» Llavors he recordat els rostres transformats d'aquelles noies. El rostre de qui fa alguna cosa que dona un rumb gran i encertat a la pròpia vida. Val a dir que aquestes solemnitats em fan adonar de la vivor de l'Església avui. M'ajuden a veure-la sempre jove i innocent. A sentir com el Senyor va cridant i concedeix de seguir-lo plenament.

De fet, la litúrgia de la professió religiosa té un to enormement nupcial. Aquelles joves s'esposaven amb el Senyor Jesús, amb el veritable Nuvi de Canà, amb el qui transforma l'aigua de la vida en el vi de l'alegria. Responien al celebrant un gran sí. Un sí teixit pels vots de castedat perfecta, d'obediència i de pobresa; per imitar Jesucrist i la Verge Maria.

I encara es comprometeren a esforçar-se, amb fermesa

i constància, a assolir la caritat perfecta envers Déu i el proïsme segons l'Evangeli i la Regla de la seva Congregació religiosa. El colofó dels sagrats vots el coronava el propòsit de gastar generosament la vida, amb la força del Sant Esperit, al servei del poble de Déu.

En cloure el triple «sí, ho vull», el sacerdot va dir: «Déu, que comença en vosaltres aquesta obra bona, ell mateix la dugui a terme fins el dia de Crist.» El cantor va entonar les lletanies dels sants. En ressonar, com a darrera súplica, «Crist, escolteu-nos» cadascuna d'aquestes joves va dir, en veu alta, el seu lliurament amb el Senyor. Mentre es lliuraven a Crist, per tota la vida, les joves religioses tenien el rostre transformat, com esclatant de bellesa. El rostre que només pot donar l'amor. Com a signe de la seva fidelitat a l'Espòs els va ser imposada l'aliança esponsal.

Llavors vaig pensar en l'ordenació sacerdotal que jo mateix vaig rebre un dia sortós. I en els joves —pocs, sembla— que un dia rebran la imposició de les mans del Bisbe per tal de lliurar-se a Déu i als germans. Amb el rostre il·luminat, tal com correspon a qui ha trobat el seu amor.

Que el Senyor doni a l'Església les vocacions necessàries per testimoniar l'Amor!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La palmeres (II)

Tot i que a Terra Santa la palmera és abundant, no és un arbre vulgar. És protagonista en festes jueves. Al Sukot, els israelians porten alegres les palmes, gairebé abraçats a elles. Es tracta de les festes que els recorden la seva vida de pelegrins pel desert. Molts les passen en cabanes amb sostres de fulles de palmera entrelaçades per protegir-se del sol. Eren les més alegres de l'any. No tenen la profunditat del Yom Kippur, el gran perdó, ni del Pesaj, la Pasqua alliberadora. Antigament, coincidien amb el final de la verema, per això, al caràcter de commemoració històrica, s'hi afegia el descans físic. En el món palestí, he observat en els enterraments que els homes empuenyent palmes. Són branques tallades i sense guarniments, vull dir que no estan ni decolorades, ni arrissades, com les nostres del Diumenge de Rams. Les terminacions verdoses de les fulles es mouen lliurement. Símbol de bellesa i esperança.

Tamar en hebreu vol dir palmera. Aquest nom correspon a diferents poblacions, sense oblidar que la ciutat més baixa del planeta, Jericó, en el text bíblic s'anomena més d'una vegada «la ciutat de les palmeres», i encara avui dia mereix aquest qualificatiu, ja que aquest gran oasi, en conté una quantitat enorme. Contemplar la ciutat des de la Quarantena, és un espectacle extraordinari.

Tamar també és nom de dona. Les protagonistes que apareixen amb aquest nom al Llibre Sagrat no tenen una història gaire brillant. La primera Tamar, que s'esmenta a Gn 38,6, és la jove de Judà. El seu marit no era cap model de bondat i, quan va quedar vídua, el sogre la va oblidar, cosa greu segons els costums imperants. Ella se les apanya i, en un episodi d'aquells que la gent benpensant anomenaria perillosament morbós, aconsegueix cridar l'atenció de Judà i sortir-se amb la seva. Eren estratagemes d'aquells temps, quan els criteris morals diferien dels nostres o més aviat, la seva escala de valors estava estructurada en diferent ordre. A aquella que nosaltres esborrariem de la nostra memòria el text de Mateu (1,3) no l'oblida en la llista dels avantpassats de Jesús. L'altra Tamar és una noia desgraciada, la bellesa de la qual és la causa de la seva desgràcia. Desitjada pel seu germanastre Amnon, és violada arterosament (2Sa 13,1). (Una altra narració no apta per a menors.) Una altra és filla d'Absalom.

De la palmera s'extreia un vi i, dels fruits, pastissos, com els que David va oferir al poble, amb motiu del trasllat de l'Arca (2Sa 6,19). L'elegància de la palmera és suprema, per això es diu del cos de l'estimada del Càntic que s'hi assembla.

El Salm 92,13 afirma que la palmera és símbol del just. Posteriorment, a Ma 13,51, a Jn 12,13 i a Ap 7,9 ho és de victòria i la iconografia cristiana ha posat la palma com a emblema de martiri.

Cal dir, però, que no és un arbre apte per a l'ebenisteria, tot i que ja en l'antiga Babilònia se'n va pretendre la utilització i que avui dia també s'ha assajat. Els exemplars poden ser masculins, mancats de fruit, o femenins, que en l'època corresponent i, si han estat fecundats gràcies al vent que els ha portat el pol·len, estan carregats de dàtils. Fa poc, s'han trobat llavors d'època bíblica, i ara esperem que germinin i creixin i, d'aquí a quinze anys, sabrem si les plantes de què ens parla el text, coincideixen amb les nostres. La Bíblia ens la fa suggeridora i ella s'hi afegeix amb el seu encant provocador, espero que el lector que la trobi, no en passi mai de llarg, que s'aturi i la miri, amb la reverència que el seu simbolisme mereix.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

L'amor espera sempre

Hi ha dos tipus de situacions que, gràcies a Déu, se succeeixen en la vida alternativament. Em refereixo al que nosaltres anomenem èxit o fracàs. I dic anomenem nosaltres, perquè jo no estic gaire segura si allò que anomenem èxit ho és i si allò que anomenem fracàs també ho és... M'explico. Sabeu que en aquestes línies setmanals surt moltes vegades el problema de les addiccions. I és que potser el visc cada dia d'una manera tan propera que no me'n puc estar de parlar-ne...

I és que en aquest problema, tant per al que ho viu com per a aquells que intentem estar al seu costat, alternen dies durs i dies feliços i plens d'esperança. Sí, aquesta és la necessitat més gran que tenim: la d'esperar.

Dues situacions que estic vivint:

Entro gairebé cada dia a l'hospital del Mar. Pujo a l'ascensor i vaig al tercer pis. Quan arribo a l'habitació de la meua amiga sento una pau i una serenitat que, al seu costat, feia temps que no sentia. Li falta una cama, té problemes físics a conseqüència dels seus problemes d'addicció durant anys. Fa mesos que s'està al llit amb proves, operacions, cures... Però, ho torno a dir, al seu costat es respira pau. Quan li pregunto com està, sempre tinc la mateixa resposta: «Millor.» I el seu somriure em diu el que de paraula em va confessar l'altre dia: «Ara estic millor que mai. No vull saber res de la meua vida passada. Estic malament de cos, però d'ànima estic molt bé.»

I recordo la meua pregària quan pensaven que no sobreviuria: «Per què no te l'emportes, si ha de patir tant, Senyor...?» Però, recordo també la frase evangèlica que em va venir a la ment: «Déu no vol la mort del pecador, sinó que es converteixi i visqui.» Des d'aleshores vaig canviar la meua petició. «Que visqui, Senyor, espero en el seu canvi.»

Al carrer em trobo una altra amiga que ha caigut i recaigut no sé pas quantes vegades. S'ha tornat a escapolar del centre on era. Ha tornat al carrer, ha tornat a les mentides. Sento una mena de desànim i d'impaciència que em posa malament per dins... És que no aconseguirem mai res? És que no canviarà mai definitivament?

Avui llegeixo l'himne de la caritat de la carta de sant Pau als de Corint *L'amor espera sempre*.

M'avergonyeixo de no saber esperar prou. Recordo l'última vegada que em va prometre que era la definitiva, que vaig aconseguir que entrés al centre, que em deia que mai més no tornaria amb aquell «col·lega» que només l'ajuda a caure... Ara torna a trencar totes les promeses. I jo sento una gran impotència davant d'aquestes situacions.

L'amor espera sempre. Potser ens falta molt per tenir els mateixos sentiments del Crist i tornar a agafar a coll l'ovella perduda que retornarà potser un dia i aquella vegada serà la definitiva. També el Senyor m'ha esperat a mi moltes vegades!

Zoom

Eduard Brufau

Amb motiu dels 25 anys de «La Missa» de TVE-2 en català, el diumenge 14 d'octubre es va celebrar una Eucaristia a Santa Maria del Mar de Barcelona presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach. Concelebraven, entre altres, Mn. Manuel Valls —celebrant habitual de l'espai televisiu— i Mn. Ignasi Mora, rector de la basílica. La cerimònia, que es va transmetre per la cadena en el seu horari habitual, va fruir de l'assistència de més de 2.000 fidels i de la presència de 700 cantaires de diverses corals que han participat en alguna ocasió a «La Missa». Enhorabona!

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Memòria històrica en to de pau

La beatificació de 498 màrtirs, víctimes de la violència de l'Espanya dels anys Trenta, tindrà lloc a Roma aquest proper diumenge, 28 d'octubre, i constitueix un exercici de memòria històrica renovat. N'hi ha que es pregunten si hauríem d'oblidar aquests episodis per no furgar en les ferides. Es tracta d'un tema delicat, però cal afrontar-lo. Anar als fets. Tasca per a historiadors més que per als polítics. Qualsevol anàlisi és complexa i pel que fa a una guerra civil encara ho és més. Amb tot, hi va haver persecució religiosa i centenars de persones van morir a causa de la seva fe. Un testimoni que no pot caure en sac foradat sinó confiar-lo a les generacions futures. Sense ràbia. Sense venjança. Amb humilitat. Amb esperit de reconciliació, però sense renúncies. Conscients, també, dels propis errors. No és qüestió de comoditat personal sinó de fidelitat als protagonistes d'una història sagnant. Que, temps després d'aquestes morts, imperés el franquisme amb els seus excessos no invalida tot el que els va passar als nostres testimonis de fe. Probablement, en aquestes llistes hi manquen noms. En tot cas, seria qüestió de rescatar-los, però sense obsessionar-nos-hi.

Séan Sammon, superior general dels Germans Maristes, escriu amb motiu de la beatificació de 47 germans que formen part de la llista conjunta: «Segurament gairebé tots aquests germans esperaven portar una existència senzilla i ordinària amb els seus moments d'alegria i desafiament, pau i inquietud, amistat, fe, juntament amb la satisfacció de formar ments i cors dels joves que els havien estat confiats. Però els esdeveniments de la història els van portar a deixar de banda totes aquestes coses, i els va col·locar davant la tessitura de triar entre la fe i la vida.» Negar els fets seria traïr la memòria. Demanar venjança delataria una actitud contrària al lliurament que van dur a terme. Reconèixer el seu gest i la prioritat de la seva fe davant del reclam de la vida constitueix el seu testimoni. Una fe que configura la vida i que la dota d'una convicció sense fissures. Potser amb pors i temors, però sense deixar-se conduir per ells.

Aquesta beatificació s'ha de situar al seu lloc: en el reconeixement i el testimoni de la fe. No acontentarà els que neguen la història ni tampoc els que la voldrien manipular per defensar els seus interessos del moment actual. Cal reivindicar la llibertat del gest, amb independència. No resultarà fàcil perquè el soroll circumdant pot impedir sentir la música de fons. La conjuntura podria marcar un altre calendari, però la veritat dels fets continua sent la mateixa i no sempre coincideix amb el discurs políticament correcte.

Tenim una oportunitat social per repensar el paper de la religió i de la societat. Encara queden residus d'èpoques que s'havien d'haver superat. Ni clericalismes ni anticlericalismes. Diàleg que faciliti l'enteniment. Amb l'adveniment de la democràcia es van crear tòpics, que cal trencar. Es va arribar a pensar que ser antifranquista equivalia a ser demòcrata. No és cert. En molts casos era així, però en molts altres els que van combatre la dictadura (de dretes) era per imposar una altra dictadura (d'esquerres). Temps difícils. Van morir sacerdots, religiosos i laics durant la República a causa de la seva fe, però també n'hi ha que van donar la seva vida en el franquisme. Reconstruir la història encara resulta difícil; superar-la, més. Entre els hereus d'aquells protagonistes existeixen encara moltes susceptibilitats. És hora que els joves, sense desestimar les pàgines de la història, mirin amb ulls nous cap a un horitzó de pau.

Reconciliar-se amb el passat és una tasca indispensable per viure amb satisfacció el present i construir un futur d'esperança.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

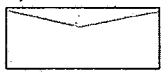
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY · Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 · 08010 Barcelona · Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 · 08019 Barcelona · Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

□ Amb papers o sense, el cel per a tothom

A la claror del llum de la tauleta de nit he llegit la teologia del suís Hans Urs von Balthasar, segons el qual, en l'esdeveniment de la Creu, Déu envolta els pecadors amb tot el seu amor.

Quan m'he adormit, influït per aquesta lectura, he tingut un somni significatiu, simbòlic, commovedor. Per damunt dels núvols, allà a la Glòria del cel, he vist passar una processó de sants i santes vestits de blanc, que m'ha semblat que s'autocomplaien, enamorats d'ells mateixos, molt possiblement. En canvi, he vist, en el mateix somni, al Calvari, una manifestació de pecadors i pecadores amb pancartes reclamant a Déu Pare el cel per a tothom, amb papers o sense.

Jo també portava una d'aquelles pancartes significatives: «Amb papers o sense, el cel per a tothom.»

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

□ Misses en llatí

Com a president de l'Associació Roma Eterna, he llegit amb atenció l'editorial del 27 de setembre de C.C. i m'agradaria fer-hi alguns comentaris.

Celebrar la missa en el ritu romà extraordinari no és una tornada a l'Església del preconili perquè aquesta forma litúrgica no ha estat mai abrogada i és, per tant, un d'aquests ritus legítimament reconeguts als quals, segons el Vaticà II, «la Santa Mare Església atribueix el mateix dret». Conseqüent amb aquest principi conciliar, el papa Benet XVI ha declarat que el missal romà promulgat per sant Pius V i pel beat Joan XXIII és actualment una expressió lícita de la litúrgia de l'Església. A més, parlar d'«Església del preconili» com si entre aquesta i l'actual hi hagués una solució de continuïtat seria un error d'Eclesiologia.

Pel que fa a la suposada mínima repercussió de les «misses en llatí» a Catalunya, cal tenir en compte que es troben en curs diferents peticions per aplicar el *motu proprio* a diversos llocs.

L'arxidiòcesi de Barcelona és precisament la pionera a Catalunya i a Espanya de comptar amb un institut de vida consagrada de dret pontifici que té com a pròpia la litúrgia en llatí, l'Oasi de Jesús Sacerdot, a Argenton, on es con-

rea el cant gregorià de manera admirable per una comunitat de monges, la majoria d'elles amb una preparació acadèmica i professional excel·lent. El Sr. arquebisbe de Barcelona es va dignar a rebre els vots d'aquestes religioses en una cerimònia oficiada el 12 de setembre al monestir:

A Catalunya, des de fa deu anys, hi ha un grup estable de laics que mantenen i fomenten la litúrgia de ritu romà extraordinari, l'Associació Roma Eterna, membre de la Federació Internacional Una Voce, reconeguda per la Santa Seu. Roma Eterna insisteix en l'aplicació del *motu proprio* sense cap intenció de polèmiques estèrils o «debats menors sobre formes rituals» ni, per descomptat, animada per «patètiques enyorances de llengües mortes».

No creiem que s'hagi de polemitzar, perquè el Sant Pare ja ha tancat la qüestió. A l'Església de ritu romà hi ha dues formes —una d'ordinària i una altra d'extraordinària— que poden coexistir perfectament. Tampoc enyorem llengües mortes. Volem donar al llatí l'ús que la pròpia Església auspicia, tant en les decisions del Concili Vaticà II com a la *Veterum sapientia* de Joan XXIII. A més, l'interès per les llengües mortes no ha de ser patètic: els estudiosos de la Bíblia es passen la vida estudiant-les per penetrar millor el sentit dels textos escripturístics i a ningú se li acudeix menysprear la seva feina. Simplement volem que es compleixi el que ha establert el Papa amb aquest mateix esperit de delicadesa i comprensió amb què ha volgut donar a l'Església una duradora *pax liturgica* mitjançant el *motu proprio* del 7 de juliol del 2007.

Catalunya, terra en què va florir la cultura humanística i el cant gregorià, amb iniciatives com el Foment de la Pietat, es preia de la seva dimensió europea i Barcelona, en particular, del seu cosmopolitisme, però precisament en la qüestió de la litúrgia és on pesa un incomprensible tancament. La majoria de les grans ciutats ens passen al davant: a Roma, París, Londres o Nova York, per exemple, des de fa anys se celebren misses en el ritu romà extraordinari, freqüentades per gent de diferents àmbits, sense que això hagi causat tensions ni divisions. És més, en un

món globalitzat com el nostre, en què hi ha un gran flux de viatgers, és gratificant per a un catòlic poder assistir en un país estranger a una missa en què la universalitat de l'Església és especialment patent mitjançant la llengua litúrgica comuna (cosa que podria valdre, sens dubte, per a la missa de ritu ordinari en el cas que aquesta se celebri en llatí).

S'afirma a l'editorial que «el que els fidels i també els sacerdots han de tenir molt clar és que a ningú se l'obligarà a sentir missa o a celebrar en un idioma o en un ritu que no sigui el desitjat». Això és precisament el que postulem des de fa molts anys. Després de la pràctica proscripció del ritu romà extraordinari que fins ara dominava la nostra vida litúrgica, finalment els qui ho desitgen veuran ateses les seves expectatives sense imposar res a ningú, en perfecta pau i comunió amb els que s'estimen més fer servir el català o el castellà.

RODOLFO VARGAS RUBIO
Barcelona

□ Beatificacions

L'Església, el proper 28 d'octubre, beatificarà a Roma 498 màrtirs de la fe, víctimes de la persecució religiosa de 1936-1939. Entre aquests, figuren dos empordanesos, un fill de Portbou i l'altre, fill de Llança.

Lluís Fontdevaca Quiroga va néixer a Portbou el 1891. Va ser assassinat el 29 de juliol del 1936 pel comitè de Tàrraga. Vivia al convent dels Carmelites d'aquella ciutat i feia de cuiner. Va ser detingut i afusellat juntament amb altres onze membres d'aquella comunitat religiosa. Tenia 45 anys.

Josep Guillamí Rodó va néixer a Llança el 3 de febrer del 1860. Destacat historiador, era vicari provincial de l'Orde Carmelita de Catalunya. El 24 de juliol del 1936 va ser detingut a casa d'uns familiars seus de Barcelona on s'havia refugiat a causa de la ferotge persecució religiosa que va arrasar el país. Els milicians el portaren a la carretera de l'Arrabassada i allí l'assassinaren. Tenia 70 anys. Les parròquies de Portbou i de Llança tindran ocasió d'homenatjar aquests dos fills seus, assassinats per la seva fidelitat a l'Evangeli. Tots ells es negaren a renegar de la seva fe, ni amb l'amenaça de la mort.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Fan nosa els màrtirs?

—És veritat el que lleigeixo?, em vaig dir en llegir fa uns dies una inqualificable entrevista a un monjo catòlic. No em podia creure les seves opinions: «La beatificació de gairebé 500 màrtirs el dia 28 és un acte injust i equivocat. No són màrtirs, ja que aquells religiosos els mataven per pugna política, no per la seva fe cristiana.» I per acabar, l'afegit final: «L'episcopat espanyol si avui critica l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania és perquè s'estimaria més la Educació per a la ciutadania franquista.» Em va fer tanta ràbia que vaig llançar a terra la tassa de cafè de l'esmorzar. Digui'm, com es menja tot això?

—Avui rebo un correu que crema... He polit algunes expressions del consultant per no faltar a la caritat. Procurem tractar les coses amb pau i serenitat, *sine ira et cum studio*. Encara que a vegades, ho entenc, això és bastant difícil si un té sang a les venes. Jo també vaig llegir amb pena i tristesa aquesta entrevista i sé de moltes persones que van reaccionar com vostè. D'entrada li diré que les opinions d'aquest monjo no representen ni el seu monestir ni l'Església. Per la meua part crec que aquestes opinions en boca d'un monjo catòlic estan absolutament fora de lloc. Em fa l'efecte que aquest senyor coneix molt poc la majoria dels nostres bisbes, ja que les floretes que els dedica no tenen cap fonamentació. No entraré en diatribes històriques. El monjo en qüestió sap que hi ha historiadors catòlics tan competents com ho pugui ser ell que pensen tot el contrari del que ell diu. Per a mi, el fet més greu d'aquestes opinions consisteix a posar en entredit un acte del magisteri suprem pontifici com és una beatificació i implícitament una canonització, ja que moltes de les persones a les quals nega el títol de màrtir ja han estat canonitzades en actes com el que ell no accepta. Aquest és un tema que els superiors jeràrquics d'aquest monjo s'haurien de prendre amb molta seriositat. A més, els processos són molt seriosos i ponderats.

Dit això, li diré que no fa gaire que la meua diòcesi d'Urgell va viure un acte de beatificació semblant a la que s'apropa. Es van declarar beats set sacerdots diocesans màrtirs. Per la meua experiència li diré que es va viure entre nosaltres d'una manera que és als antípodes de la perspectiva del nostre monjo. Es va viure amb emoció i gratitud el testimoni d'unes persones que van ser assassinades per la seva condició de sacerdots, que van morir perdonant els seus botxins i van ser portadors de reconciliació i pau. A més d'un li van oferir salvar la vida si renegava de la seva fe. Si això no és martiri que algú m'expliqui què és. El seu testimoni i la seva intercessió quedaran i són llavor de nous cristians. La beatificació d'aquestes persones és un acte justíssim i oportunitíssim. Són els nostres màrtirs per molt que el nostre bon monjo no ho vegi. ¡Pax!

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Un vell=tres joves

Amb aquest títol va encapçalar la carta que m'ha caigut a les mans una persona molt estimada per mi —ja difunta— en què manifesta part de les seves vivències.

«No s'envelleix perquè es compleixin molts anys; s'envelleix quan es deserta de l'ideal. Conec la història d'un home, ja vell, que va passar el millor de la seva vida treballant intensament per deixar un bon matrimoni als seus fills que els permetés viure sense pagar el dur tribut que ell havia suportat. Un dia, aquell home —davant la situació de bancarrota dels seus negocis— va haver de renunciar a tot el seu patrimoni actiu i es va endur un gran disgust que el va amargar profundament.

»Després es va fer una llum en la seva ment i un desig li va néixer al cor; va comprendre per fi que qui hi té

menys a perdre té menys por, és més lliure i, per descomptat, és més feliç. I així el seu disgust es va tornar goig i avui dóna gràcies a Déu que, arrabassant-li el patrimoni, li havia fet el favor més gran de la seva vida. Aquell home —que només compta avui amb una pensió no contributiva— havia descobert un ideal que el mantindria allunyat d'una vellesa queixosa i buida. Es va dedicar llavors, de veritat, a ser millor cada dia, a lliurar-se als seus familiars i amics.»

Aquest escrit m'ha fet reflexionar davant de la realitat que les coses materials les necessitem per facilitar la feina, però ens hem d'adonar de quantes coses no imprescindibles tenim a casa nostra quan hi ha tants milions de persones que els manca el més necessari per viure.

ANÀ M. DEL VALLE BUENO
Barcelona

«La sang dels màrtirs, llavor de cristians»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un esdeveniment significatiu

El proper diumenge, dia 28, se celebra la beatificació d'un grup considerable de màrtirs. No és la primera vegada que un grup de cristians procedents de diverses Esglésies d'Espanya són beatificats, això és, es concedeix autorització pontifícia per poder donar-los culte públic en l'Església. Ja ha succeït força vegades, en els darrers decennis, i els noms dels qui han estat així beatificats han entrat en el Martirologi romà. Allí els trobem, cada any, com a fruit de la persecució religiosa a Espanya en els anys de la guerra civil del segle XX, juntament amb els màrtirs de les persecucions religioses en els anys de la Revolució francesa, en els anys d'Isabel I d'Anglaterra, en els règims nazis i comunistes, amb els màrtirs de la persecució religiosa a la Xina i al Vietnam, en diversos períodes, amb els màrtirs de la persecució de Dioclecià, de Neró, etc.

Aquests que seran beatificats no són màrtirs de la guerra, ni de la República, ni, pròpiament, d'Espanya. Són màrtirs de Crist, de la fe en Ell, concretament, en

molts casos, de la seva reialesa. Màrtir vol dir «testimoni», i els qui seran beatificats no donaren testimoni de les seves opcions polítiques, ni de la seva nacionalitat, sinó de la fe cristiana. Moltes altres persones moriren, durant aquells anys, en mans dels germans fratricides, i totes mereixen el nostre respecte, sigui quina fos la seva manera de pensar. Si es vol, se'ls pot dir màrtirs/testimonis de les seves opcions personals, i hom és ben lliure de lloar-los per la fermesa en mantenir-les, però el sentit cristià reserva des dels primers temps aquest títol als testimonis de la fe, en consonància amb el títol mateix de Jesucrist, el «Màrtir fidel, el primogènit dels qui retornen d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra» (Apocalipsi 1,5).

«Llavor de cristians»

La sentència de Tertul·lià —«la sang dels màrtirs, llavor de cristians»— és ben coneguda; el papa Joan Pau II s'hi va referir en diverses ocasions, especialment en ocasió del Jubileu del 2000. Penso que és d'aquesta manera que hau-

riem de considerar la beatificació d'aquests 498 màrtirs, i dels altres que ho han estat ja, i d'altres que en vindran encara. El testimoni de la fe que donaren hauria de suscitar en nosaltres un impuls renovat en la nostra fe, un desig de testificar-la amb paraules i obres, i de traspasar-la a les noves generacions.

I, no obstant, el fet dels màrtirs durant la persecució religiosa dels anys trenta a Espanya, queda per a alguns cristians —potser per a molts— com una realitat que es tendeix a discutir, a amagar, a silenciar. Hom ha discutit molt sobre l'oportunitat de les beatificacions dels màrtirs dels anys trenta. Durant uns anys, perquè no semblés afavorir una determinada política; actualment, perquè no sembli que s'ataca una altra política. L'ombra del procés de Jesús, de les interessades acusacions polítiques de les autoritats religioses, de Ponç Pilat mateix, plana gairebé sempre sobre els màrtirs cristians. O tal vegada no és pràcticament paral·lel el cas dels màrtirs espanyols al dels màrtirs francesos, o anglesos, o xinesos, etc., que he esmentat abans? No hi

havia també qüestions polítiques en el context del martiri de tants i tants germans en la fe? No fou ajusticiat sant Justí i els seus companys, en el segle II, perquè els declararen «ateus» en relació amb els déus de Roma?

Gràcies a Déu, en els darrers anys han sorgit altra vegada testimonis i estudis seriosos, i no pas confessionals en algun cas, que han verificat el caràcter de persecució religiosa d'alguns fets dels anys trenta. No és just, per tant, declarar «injusta» la beatificació d'aquests màrtirs, i dubtar de la verificació teològica del martiri... No pas perquè ells ho necessitin, com si es tractés d'una medalla a títol pòstum, per poder cobrar una recompensa... «Els estan en la pau!» Però ho necessitem nosaltres, pobres pecadors, a qui tantes vegades costa sobrevolar els interessos terrenals, i que, en comptes de plantejar-nos si la nostra decisió per la fe és capaç del martiri, ens dediquem a mirar de lluny els qui, en un moment tràgic, donaren testimoni indefallent, sense pensar si era «oportú». Ho necessitem per adonar-nos que ser cristià implica el martiri.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Segòvia l'any 1532
- Vidu que es va fer jesuïta
- Porter del col·legi de Monti-sion de Mallorca durant 46 anys
- Va morir el 1617
- Canonitzat per Lleó XIII el 1888

Aquest sant castellà pertanyia a una família de comerciants de teixits de llana, cosa que li va permetre poder estudiar durant un temps amb els jesuïtes. Encara força jove, però, el seu pare va morir i va haver de deixar els estudis per dedicar-se de ple al negoci familiar. Més tard es va casar i va tenir fills, però la vida se li va tornar a torçar de forma dramàtica: en pocs anys va quedar vidu i se li van morir tots els fills.

Trobat-se en aquesta situació dolorosa, sant Alfons Rodríguez va fer un tomb radical en la seva vida, va tancar el negoci i va decidir entrar a la Companyia de Jesús. Així el 1571 era admès com a germà coadjutor a València, on també va reprendre els estudis que s'havia vist obligat a deixar quan encara era un adolescent. Des-

Sant Alfons Rodríguez

prés de València va ser enviat a Mallorca, on va passar la resta de la seva vida, concretament exercint de porter del col·legi de Monti-sion. Tot i aquesta feina tan humil, sant Alfons Rodríguez va sobresortir pel seu caràcter auster i obediència, pels consells espirituals que donava a companys i fidels, per la seva vida de pregària i per diverses experiències místiques que va tenir. També va ser amic de Pere Claver, a qui va aconsellar d'anar a predicar a Amèrica, cosa que aquest altre sant jesuïta va fer amb l'èxit ja conegut per tothom.

Sant Alfons Rodríguez va morir ja força gran exercint la feina que havia fet durant 46 anys: porter del col·legi. La seva mort va ser molt sentida a tot Mallorca, on aquest humil jesuïta es va arribar a fer popular.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

OCTUBRE

28. Diumenge

XXX de durant l'any, Verd. Lectures: Eclesiàstic 35,12-14.16-18 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.16-18 / Lluç 18,9-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simó i Judes, apòstols; Silvi, erm.; Santes, Ciril·la, vg. i mr.

29. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,12-17 / Salm 67 / Lluç 13,10-17. Girona: Sant Narcís (ciutat, S / diòcesis, F), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Miquel Rua, prev.; Santes, Eusèbia, vg. i mr.

Festa Major: a Girona.

30. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,18-25 / Salm 125 / Lluç 13,18-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel, Claudi, Rupert i Victori, mr.; Santes, Eutròpia, mr.; Zenòbia, mr.

31. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,26-30 / Salm 12 / Lluç 13,22-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alfons Rodríguez, rel.; Quintí, mr.; Volfgang, b.; Santes, Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. Dijous

TOTS SANTS (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

2. Divendres

Tots els fidels difunts, Morat. Lectures: Job 19,1.23-27a / Salm 26 / Romans 5,5-11 / Lluç 12,35-40

3. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Romans 11,1-2a.11-12.25-29 / Salm 93 / Lluç 14,1.7-11. Si es vol: Sant Martí de Porres (MLI), Blanc. Urgell (S) i Solsona (MO): Sant Ermengol, Blanc. Vic: Sant Pere Almató (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Màrtirs de Saragossa; Malaquies, b.; Santes, Sílvia.

Lectures bíbliques

Diiumenge XXX de durant l'any

Lectura primera Sir 35,12-4,16-18

El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira:

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Salm responsorial 33

Beneiré el Senyor en tot moment, tindré sempre als llavis la seva lloança. La meua ànima es gloria en el Senyor; se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, escolta quan criden auxili. Així que criden el Senyor els escolta i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, salva els homes que se senten desfets.

El Senyor rescata de la mort els seus servents, i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

Lectura segona 2Tm 4,6-8,16-18

Ja tinc reservada la corona que m'he guanyat

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, Jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia 2C 5,9

Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell mateix, i a nosaltres ens confia el missatge de la reconciliació.

Evangeli Lc 18,9-14

Va ser el cobrador d'impostos i no el fariseu el qui tornà a casa seva perdonat

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part dels meus ingressos". Però el cobrador d'impostos que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Urgell

diòcesis

El bisbe ordena un nou prevere a Balaguer

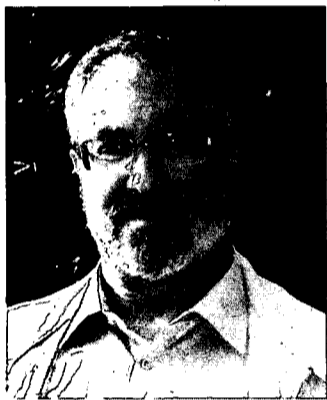
■ Mn. Profitós va rebre de mans de Mons. Vives el ministeri presbiteral i continuarà a Balaguer, on ha servit com a diaca durant 17 anys

LA SEU D'URGELL.— El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va ordenar el divendres 12 d'octubre a l'església del Sagrat Cor de Balaguer Mn. Jordi Profitós i Freixanet com a nou prevere de la diòcesi. La cerimònia va ser concelebrada pel vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol; pel vicari episcopal per a Afers Econòmics, Mn. Josep Maria Mauri; pel rector de Balaguer, Mn. Ramon Solé; per l'arxiprest; i per altres preveres i diaques de la diòcesi.

L'església del Sagrat Cor es va omplir completament de fidels i amics a més de la família del nou prevere, que el va voler acompanyar en un moment tan decisiu. El diumenge següent, Mn. Profitós va cantar la seva primera missa, i aquesta vegada, un grup de joves de la parròquia hi va participar activament amb cants i guitarres.

Mons. Joan Enric Vives va recordar durant la cerimònia quines seran a partir d'ara les obligacions com a prevere de Mn. Profitós: «Un prevere és un home que dedica tota la seva vida al servei de les comunitats cristianes fent present l'obra de Crist, que viu la pregària i el celibat, que dedica tot el que ell és i el que té per servir tothom amb una caritat pastoral ardent. Un prevere té una triple missió: fer arribar l'Evangeli a la vida de les persones, celebrar els sacraments i presidir l'eucaristia, i animar la comunitat cristiana.»

També va destacar la joia que significa per a la família, la comunitat, la diòcesi i l'Església l'ordenació d'un nou pastor. En aquest sentit va parlar de la joia d'aquell moment: «Joia per a la comunitat de tota la diòcesi que avui creix i s'edifica amb el ministeri fonamental del presbiterat. Joia perquè avui ens és concedit un nou servidor, dels qui sempre triaran el darrer lloc per tal que Crist sigui estimat i servit en el seu Cos, que és l'Església. Joia teva, Mn. Jordi, perquè el Senyor Jesús, avui i ara, et fa la gran confiança de cridar-te perquè li siguis un apòstol ferm i un servidor de tots els homes, segons l'estil del seu Cor Sagrat. Joia de la teva mare i de la teva família i dels amics, de tots els balaguerins, que tant t'estimen. Joia per a mi —que he estat constituït bisbe per a vosaltres, per pura gràcia— perquè el meu ministeri episcopal esdevé màximament eficaç quan, per la força de Déu, ordeno nous ministres que participin del meu sacerdoci dins el presbiteri i nous servidors en tota classe de diaconies i de comunitats. Joia, sobretot, de tota l'Església, perquè un cop més el seu Senyor li és fidel, i no la deixa sense pastors que li prediquin la seva Paraula, que celebren la fe i que la guïen amb amor i fortalesa.»

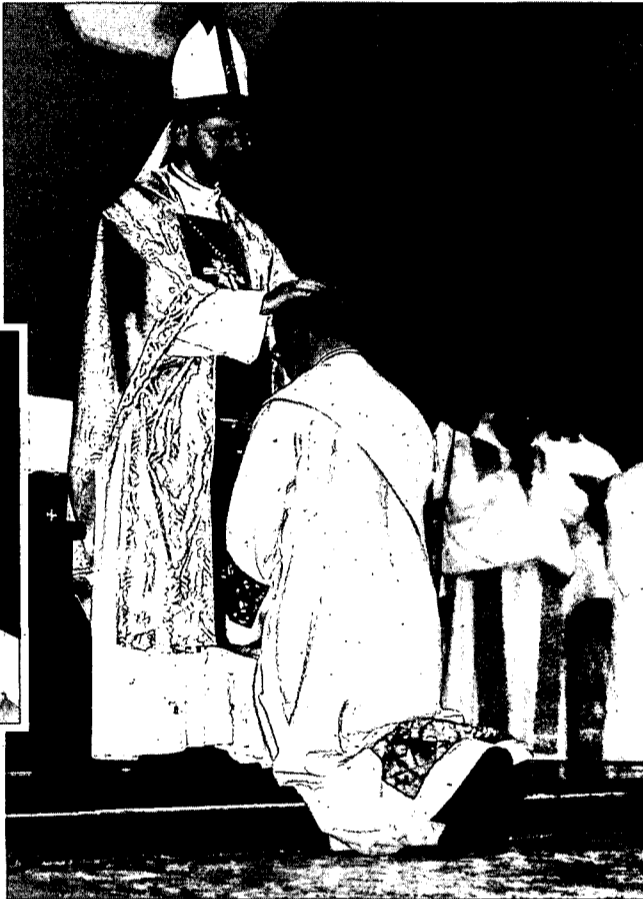

Mn. Jordi Profitós i Freixanet.

Disset anys de diaca

Jordi Profitós i Freixanet és fill de Balaguer, on va néixer el 13 de febrer del 1952. Va rebre l'orde diaconal permanent l'1 de maig del 1990, i des d'aleshores ha participat en totes les activitats de la parròquia com a diaca. A partir d'ara, continuarà la seva tasca a la parròquia de Balaguer com a sacerdot.

Mn. Profitós considera que el «pas al sacerdoci significa una acció més directa en el ministeri a la comunitat. La veritat és que ja me'n sentia, de mossèn, i ara avanço una mica més en la vocació que fa tants anys que visc». Per a ell, la cerimònia al Sagrat Cor de Balaguer va tenir un especial simbolisme «perquè

Mons. Vives va ordenar un nou prevere.

és l'església que he vist construir quan era petit, als anys seixanta, on he viscut les coses més importants de la meua vida: casaments, batejos i el funeral del meu pare. És l'església del meu barri, l'estimo molt i ha estat un goig que la meua ordenació hi tingués lloc». Mn. Profitós va aprofitar la seva ordenació per donar el seu missatge als fidels: «Més pau al món, i que les persones pensem una mica més en els altres. Si ho féssim així moltes coses canviarien...»

M. C. Orduña

Les parròquies de la Seu crearan un grup d'animadors litúrgics

LA SEU D'URGELL.— Les parròquies de Sant Ot, Santa Magdalena i la Missió de la Seu d'Urgell han fet una crida als seus fidels per cercar persones disposades a participar activament en les celebracions litúrgiques. Actualment ja es disposa d'un equip de lectors de la Paraula de Déu però durant la celebració litúrgica també calen altres col·laboradors com ara president, diaca, acòlits, lector, salmista, organista, animador de cant, coral, monitors, acollidors, recollir la col·lecta, ministres extraordinaris de la comunió, etc. Amb la intenció de trobar persones disposades a fer aquestes tasques i així descarregar una mica el mossèn, a les tres parròquies de la Seu es repartiran unes butlletes on tothom podrà assenyalar els serveis litúrgics que vulgui fer per a la comunitat. Un cop recollides, es preveu fer una reunió per explicar les tasques a fer i organitzar-ho tot. (M.C.O.)

Homenatge al pare de Mn. Xavier Parés en complir 100 anys

RIBES DE FRESER.— Pau Parés, fill de Ventolà, ha viscut els darrers anys a la zona de Ribes de Freser. I hi va acomplir 100 anys el 28 de setembre. El bisbe Joan Enric Vives va felicitar-lo personalment a casa seva i va fer un brindis per la consecució d'aquesta fita. Pau Parés és el pare de Mn. Xavier Parés, actualment rector de Sant Ot, a la Seu d'Urgell. Va rebre un lluit homenatge també dels seus amics i veïns i de les institucions polítiques locals i autonòmiques. (M.C.O.)

Mor Mn. Roc Pallarès, rector d'Ordino durant més de 40 anys

ORDINO.— El dimecres 10 d'octubre el poble d'Ordino va deixar petita l'església parroquial a l'hora de donar el darrer adéu a Mn. Roc Pallarès i Andorrà, que va morir el 9 d'octubre. Havia nascut a Villec (Cerdanya) el 24 de març del 1927, i per tant ara tenia 80 anys. Havia estat ordenat de prevere el 1951 i ben poc després, el 1952, ja va anar a servir ministerialment com a rector dels Sants Corneli i Cebrià d'Ordino (Principat d'Andorra) fins a l'actualitat. Tota la seva vida com a prevere, doncs, ha servit Ordino, i durant anys (1956-1984) també es va cuidar com a rector de la Massana. Quan li va ser acceptada la renúncia per jubilació el 2003, es va quedar a ajudar a Ordino com a adscrit a la parròquia, on era molt estimat per tothom. El funeral va ser presidit pel bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, que va posar en relleu el seu lliurament generós envers el poble que va servir bona part de la seva vida pastoral. (M.C.O.)

Barcelona

Inauguració del nou curs de l'Iscreb

■ Els alumnes de Teologia per Internet augmenten cada any i ja superen els alumnes presencials

BARCELONA.— El 9 d'octubre passat es va iniciar el curs 2007-2008 a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. En la lliçó inaugural, el Dr. Hilari Ragner va exposar la seva investigació referent a l'obertura de l'Arxiu Secret del Vaticà, titulada *El Vaticà i la guerra civil*. També va intervenir el director de l'Iscreb, el Dr. Antoni Matabosch, que va presentar les xifres i resultats del curs passat i les novetats per a aquest altre que ara s'inicia. Mons. Lluís Martínez Sistach no va poder presidir l'acte a causa d'un imprevist.

L'acte va tenir lloc a l'aula magna del Seminari Conciliar.

L'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona es va omplir d'estudiants de totes les edats per assistir a l'acte inaugural de nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses. Es va iniciar amb una intervenció musical i, a continuació, el Dr. Antoni Matabosch va exposar l'ampliació acadèmica que enguany oferirà el centre. D'una banda, s'impartiran classes al bisbat de Sant Feliu de Llobregat, tal com es fa al de Terrassa des de ja fa deu anys. De l'altra, a Barcelona s'ofereix a partir d'ara un Curs Bàsic de Bíblia i un Postgrau en Teologia Bíblica.

Com a novetat es podrà cursar també un Màster en Identitat Cristiana i Diàleg. El director de l'Iscreb va anunciar igualment que s'està a l'espera que arribi l'autorització per part del Vaticà per poder oferir la llicenciatura per Internet.

El Dr. Hilari Ragner, monjo de Montserrat i historiador, va impartir, a continuació, la lliçó inaugural. La ponència va fer referència a l'obertura de l'Arxiu Secret Vaticà dels anys del pontificat de Pius XI (1922-1939). Aquests arxius representen, per als historiadors, una font d'informació molt important per entendre

la història contemporània ja que recullen els anys tant de la Segona República com de la guerra civil.

Pel que fa al primer període, el Dr. Hilari Ragner va apuntar que, segons la seva recerca, «es confirma la política conciliadora del Vaticà, aplicada pel nunci Tedeschini i el cardenal Vidal i Barraquer, però que va fracassar per la intransigència de la dreta i el sectarisme de l'esquerra». Pel que fa a la guerra civil, va ressaltar «l'actitud prudent i pacifista de Pius XI, que va trigar dos anys a reconèixer plenament el govern de Burgos, i que no

es va cansar de dir que volia ser pare de tots els espanyols».

Falten documents per investigar

Al final de la lliçó inaugural el monjo de Montserrat va reconèixer que «l'exposició era molt limitada», perquè la seva recerca només havia durat uns dies i encara no estaven visibles documents tan fonamentals com els de Secretaria d'Estat i els d'Afers Extraordinaris. L'historiador va expressar el seu desig de continuar investigant per conèixer més a fons, per exemple, els esdeveniments un cop Pius XI va acceptar sincerament el nou règim el 1933. Aleshores, davant del sectarisme dels governants, el Sant Pare va inculcar als bisbes una actitud més coratjosa, però mai d'insurrecció armada. Altres informacions de les quals el Dr. Ragner espera trobar documentació són, entre altres, la preocupació pels nazis i la Falange, el lent reconeixement de Franco, la sort del bisbe Irujita o el suport a Vidal i Barraquer, malgrat la fortíssima pressió de Franco.

El P. Hilari Ragner confia que aviat «es confirmen i completen amb molts detalls significatius les tesis que he mantingut des dels meus primers estudis sobre aquesta matèria, des del 1962».

Mònica García

En memòria del P. Llorenç Galmés

BARCELONA.— L'Associació d'amics i devots de Sant Ramon de Penyafort, juntament amb l'extensa família dominicana de Barcelona, han organitzat per al pròxim 2 de novembre una sèrie d'actes en memòria del P. Llorenç Galmés i Mas, o.p., amb motiu del primer aniversari de la seva mort. L'homenatge a l'estimat pare dominic, i un dels més grans estudiosos i admiradors a Catalunya de sant Ramon de Penyafort, tindrà lloc al Convent de Santa Caterina a partir de les 18.30h.

L'acte comptarà amb una primera part de caire més acadèmic, presidida pel P. Esteban Pérez, provincial del Dominics d'Aragó, i en la qual intervindran algunes de les persones que van conèixer i tractar de més a prop el P. Galmés: el P. Vicenç Igual, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya; el Dr. Jaume Riera, provicari general de l'arxidiòcesi de Barcelona, i el Dr. Xavier Bastida, vicari judicial emèrit de l'arxidiòcesi de Barcelona i membre del Capítol Catedral. La presentació de les ponències anirà a càrrec del Dr. Xavier Puigdollers, advocat president de l'Associació d'amics i devots de Sant Ramon de Penyafort, mentre que la cloenda ha estat encomanada al P. Juan José Gallego, prior del convent de Santa Caterina de Barcelona.

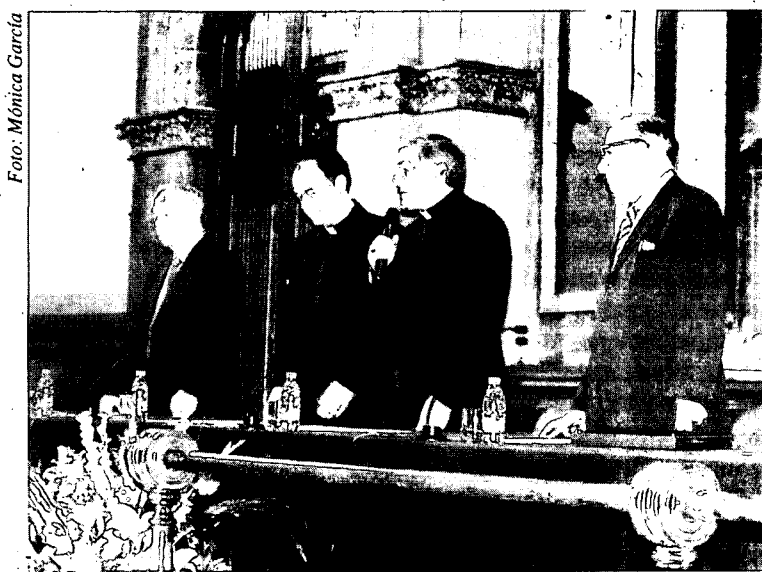
La jornada en memòria del P. Llorenç Galmés, il·lustre professor d'Història de l'Església i postulator de nombroses causes de beatificació, es tancarà a les 20.00h amb una missa solemne presidida per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, i concelebrada per la comunitat de pares dominics de Barcelona i un bon nombre d'amics preveres del P. Galmés. L'Eucaristia serà dirigida musicalment per Montserrat Palet, amb la presència a l'òrgue del P. José Àngel Liaño, o.p. L'Associació d'amics i devots de Sant Ramon de Penyafort, formada actualment per un centenar de membres, convia tothom a participar en l'homenatge a aquest gran jurista i historiador mallorquí, al mateix temps que consiliari durant molts anys de la mateixa associació. Més informació a: www.ramondepenyafort.com. (C.C.)

Record als màrtirs en la lliçó inaugural de l'ITE

BARCELONA.— Amb el títol *Els màrtirs i el martiri de l'Església. El realisme de l'espiritualitat cristiana*, el Dr. Josep M. Alsina, rector de la Universitat Abat Oliba CEU, va pronunciar el 10 d'octubre passat la lliçó inaugural del curs 2007-2008 de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. També va participar en l'acte José Javier Echave, president d'Hispania Martyr, que va aprofitar la presència de Mons. Lluís Martínez Sistach per agrair-li els gestos d'atenció envers l'associació que prepara ja les fitxes de més de mil nous possibles màrtirs.

L'acte, que va tenir lloc al Seminari de Barcelona, es va iniciar amb les paraules del Dr. Pere Montagut, director l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. El prevere va anunciar el seu desig d'elaborar un pla acadèmic per tal d'arribar a més gent, perquè «l'estudi estigui sempre animat per la fe, integrant cor i ànima, de manera que sigui una veritable teologia espiritual». José Javier Echave va recordar els màrtirs del Seminari de Barcelona, com ara Josep Casas Ros, seminarista; el rector d'aleshores, Josep Peris, així com el bisbe Irujita. «El martiri —va afirmar el president d'Hispania Martyr— és connatural a l'Església.»

El Dr. Josep Maria Alsina va pronunciar la lliçó inaugural sobre els màrtirs i el martiri a l'Església i

L'arquebisbe de Barcelona va presidir la inauguració de curs.

ho va qualificar com un gran signe d'esperança on tota l'Església està representada. «El martiri és un do que l'Esperit Sant dona a alguns», va explicar el rector de la Universitat Abat Oliba CEU, «però tots hem d'estar disposats a rebre'l». Va descriure el martiri com un acte propi de la virtut de la fortaleça, tot i que, la virtut imperant és la caritat, va afirmar basant-se en la frase de santa Teresina: «El martiri és el somni de la meva joventut.» «El segle XX s'ha constituït com el segle dels màrtirs solament comparable al segle primer», va manifestar el Dr. Alsina enfocant el martiri des d'una visió teològica de la història. (M.G.)

Tarragona

Càritas diocesana inaugura nous locals

■ El nou espai d'acollida és un referent social per a tota la ciutat

TARRAGONA.— El dilluns dia 15 d'octubre, en un acte presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, i que va comptar amb la presència del delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona, Xavier Sabaté, va tenir lloc la inauguració oficial dels nous locals de Càritas diocesana a l'antic seminari dels Carmelites Descalços.

Càritas diocesana compta, des del passat mes de setembre, amb un nou centre operatiu que aplega la majoria de serveis solidaris i d'ajuda als més desfavorits. Aquest centre està ubicat a les antigues dependències del seminari de la congregació dels pares Carmelites Descalços, que les han cedit a l'organització eclesial. La inauguració oficial dels locals va tenir lloc el dilluns dia 15 d'octubre, a la tarda, en un acte presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells i que va comptar amb la presència del delegat del govern de la Generalitat a Tarragona, Xavier Sabaté.

La gran família de Càritas diocesana de Tarragona va viure amb molt de goig l'estrena oficial d'aquest nou espai. L'arquebisbe Jaume Pujol va ser l'encarregat de beneir les noves dependències, davant l'assistència de més d'un centenar de persones, entre elles molts dels voluntaris

L'arquebisbe va inaugurar els nous locals.

que malden a favor de la tasca social de l'entitat, encapçalades per la directora de Càritas diocesana de Tarragona, Carme Borbonès. La benedicció dels locals va anar precedida d'unes breus paraules de l'arquebisbe de Tarragona, el qual es va congratular que «una casa que ha donat tants fruits espirituals, ara sigui dedicada al servei de les persones, perquè els abandonats de tothom puguin trobar la seva llar».

Carme Borbonès va indicar que el nou espai d'acollida és un referent social per

a tota la ciutat, que permet concentrar i estructurar totes les activitats, «optimitzar recursos per a una millor atenció, en un edifici singular». Una singularitat que també ve donada «per l'activitat que s'hi fa, que és la de donar resposta a les necessitats i a les demandes més empobrides de la societat, per estendre una mà amiga en situacions de vulnerabilitat», va subratllar.

Ara, doncs, Càritas, que manté la seu central a la Casa de l'Arquebisbat, disposa d'una superfície de quasi 800 me-

tres quadrats dividits en tres plantes que, durant un any i mig, han estat objecte de treballs d'adaptació. En aquests espais, Càritas proporciona els serveis d'acollida, acompanyament i integració dels immigrants, a més de poder desenvolupar tallers de formació, sessions de treball, entrevistes i activitats d'orientació i de reinserció laboral a través de diverses aules i programes específics. Properament és previst d'incorporar, al mateix edifici, el Centre Català de Solidaritat que ara es troba al carrer Cardenal Cervantes de la ciutat, i que s'encarrega de l'atenció i ajuda a les persones amb problemes de drogodependència.

Un cop descoberta la placà commemorativa de l'acte inaugural, el pare provincial dels Carmelites Descalços a Catalunya i Balears, Josep Castellà, va palesar la seva satisfacció de poder oferir a Càritas «aquesta casa tan entranyable a un moviment d'Església que treballa a favor dels més febles». L'arquebisbe Mons. Jaume Pujol va tancar el torn de parlaments i va elogiar, una vegada més, la magnífica tasca de Càritas que a Tarragona compta amb gairebé un miler de voluntaris. Finalment, a l'Església dels Pares Carmelites hi hagué una eucaristia concelebrada i presidida per l'arquebisbe, en acció de gràcies a Déu per haver pogut culminar el nou equipament, en benefici dels més necessitats.

Joan Boronat

Els caputxins, després de 418 anys, diuen adéu a Tarragona

TARRAGONA.— Tal com s'havia anunciat el passat mes de juny, la comunitat dels Pares Caputxins, el dijous 4 d'octubre, coincidint amb la festivitat del seu fundador sant Francesc d'Assís, es va acomiadar de Tarragona, després de més de 400 anys de presència a la ciutat. Una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va servir per donar gràcies a Déu, pels béns rebuts durant tants anys, de mans de la comunitat de caputxins.

El 4 d'octubre, l'església de Sant Antoni de Pàdua, situada dins del convent dels caputxins, es va omplir de fidels per pregar, donar gràcies a Déu i acomiadar-se dels dos framenors que quedaven a Tarragona, els pares Pere Cardona Bueno i Magí Setó Montalà. Tal com ja va recollir *Catalunya Cristiana* en el seu dia, el motiu d'abandonar la fraternitat de la ciutat és la reducció numèrica de frares a Tarragona i la necessitat de reagrupar els germans en menys convents per tal de dur una vida fraterna i un servei més conforme amb l'esperit de sant Francesc d'Assís.

La missa fou concelebrada pel pare provincial de l'orde del Caputxins, Jacint Duran, els membres de la comunitat, el vicari general, Mn. Miquel Barbarà, i altres sacerdots. Entre els fidels hi havia

Una eucaristia va servir per donar gràcies a Déu pels béns rebuts.

l'alcalde de Tarragona, Josep Fèlix Ballesteros.

En l'homilia l'arquebisbe va fer una glossa de la vida exemplar de sant Francesc d'Assís, com a testimoni fidel de l'Evangelí «un esperit que els caputxins han mantingut durant 400 anys a Tarragona, a través d'una presència discreta, dedicats a la predicació popular i al servei dels malalts», tot fent referència als dos màrtirs que la comunitat va donar a Tarragona durant la guerra civil. Mons. Jaume Pujol va reflexionar sobre «el sacrifici que comporta la vostra sentida

marxa, que accepteu amb un patiment silenciós. Us hem d'agrair la feina ben feta i el testimoni durant tants anys». Més endavant va dir que «l'agraïment ha de reforçar l'esperança que les vocacions augmentin i facin possible algun dia el vostre retorn». Així mateix el prelat va exhortar els presents a continuar col·laborant amb els responsables que, a partir d'ara, tenen cura del culte i de la pastoral a l'església de Sant Antoni de Pàdua.

D'altra banda, el provincial dels caputxins, el P. Jacint Duran, va matisar que

l'Església està disminuint a Europa i «volem ser fidels a la nostra vocació de fraternitat. Amb aquest replegament volem caminar cap allà on volem anar. Tenim vocacions, però aquestes ens manquen a l'Europa occidental». Al mateix temps el representant dels caputxins es va declarar complagut «de veure com aquesta església continuarà oberta al culte i al servei de l'evangelització». Finalment, tant el pare Magí Setó com el pare Pere Cardona van rebre uns obsequis en record de la seva estada a Tarragona.

Fe i Vida té cura de la pastoral

Amb la marxa de la fraternitat de caputxins, l'arquebisbat de Tarragona assumeix l'activitat religiosa de l'església de Sant Antoni de Pàdua i l'ha posat a la cura de la comunitat Fe i Vida, compromesa en el servei a l'Església. Un equip de preveres, coordinats per Mn. Norbert Miracle, director del Seminari Interdiocesà, s'encarrega del culte i dels oficis religiosos.

Amb aquesta disposició, a l'antiga església dels Caputxins es continua celebrant diàriament l'eucaristia a les 9 del matí i a les 8 del vespre; les vigílies, a les 19 i 20 hores i els diumenges i festius a les 8.30, 10.30, 12.30, 17 i 20 hores. (J.B.)

El Moviment Juvenil Consolació per al Món es va reunir a Tortosa

25 anys COM-

Benvinguda i inauguració del congrés.

Acollida i vetllada del divendres nit.

Els joves van assistir a la conferència de la germana M. Teresa Rosillo.

Els dies 12, 13 i 14 d'octubre més de 400 joves, membres del Moviment Consolació per al Món, creat per les Germanes de la Consolació, es van reunir a Tortosa per celebrar el seu 25è aniversari. Han estat uns dies plens de records, d'experiències i de somnis. Tots els membres d'aquest moviment cristià hem recordat el passat, hem viscut el present i hem somiat amb el futur.

La germana Emília Sebastià, superiora general de la Congregació de les Germanes de la Consolació, fundada per santa M. Rosa Molas, va inaugurar aquest congrés internacional mentre donava la benvinguda a tots els membres del moviment congregats a l'Auditori Felip Pedrell de Tortosa. Joves vinguts des de Mèxic, Veneçuela, Argentina, Corea, Moçambic, Xile, Bolívia i de diversos punts d'Espanya es van unir per cridar tots a una veu que eren i volien continuar sent «consolació per al món».

L'acollida dels participants i la vetllada del divendres van ser moments de festa i d'alegria; els joves, i no tan joves, van vibrar amb el record de cançons, d'encontres i d'experiències que han deixat un rastre important a les seves vides i els han acompanyat durant tots aquests anys de pertinença al moviment.

El programa de l'encontre va continuar el dissabte amb una xerrada a càrrec de la germana M. Teresa Rosillo al voltant de com un jove d'avui podia ser consolació en l'ambient que el rodeja. Les seves paraules ens van convidar a ser consolació d'una manera original i creativa, sense oblidar quines són les realitats concretes que ens rodegen en aquest moment de la història.

La vesprada va ser un moment per compartir en petits grups al voltant de diferents temes relacionats amb el moviment: compromís, carisma, vocació, comunitat, missions, oració, formació, M. Rosa Molas... I vam acabar tots junts a la casa mare de la congregació pregant als peus de la tomba de la fundadora. Va ser una oració plena de sentiment i d'emoció gràcies als testimonis i a l'ambient que es va formar mentre escoltàvem la Paraula i renovàvem el nostre compromís d'estar alerta a les necessitats del nostre món i fer-ho per a glòria de Déu i bé dels germans.

Finalment, el diumenge vam recórrer els carrers de Tortosa, que van ser testimonis d'excepció de les corregudes i passejos de la nostra fundadora. Vam acabar l'encontre amb una missa d'acció de gràcies oficiada pel cardenal Ricard Maria Carles, que ens va convidar a ser profundament misericordiosos a exemple de Maria Rosa i ens va recordar que amb la força de Déu tot es pot i ja no hi ha cap excusa possible, perquè nosaltres som els que hem de canviar la realitat pensant en tot el que Déu ha somiat per al món.

Tots sabem que avui dia, a conseqüència de les presses, l'egoisme, els interessos i la manca de caritat que regna al nostre món, en més d'una ocasió ens resulta molt complicat transmetre la presència i l'amor de Déu a tots aquells que viuen amb nosaltres. Però ningú no ens va assegurar que aquesta feina fóra fàcil, sinó més aviat tot al contrari. Sabem amb certesa que és un repte i una missió apassionant, que val la pena arriscar-se perquè, com deia santa Maria Rosa Molas, qui prova l'amor de Déu no pot deixar tan dolç exercici.

Voldria posar punt final amb les paraules de l'himne que ens ha acompanyat aquests dies: «Som consolació, portem l'esperança i la pau de Déu, / som consolació, seguim les petjades del Senyor Jesús, / volem ser les seves mans i el seu cor.»

Així doncs, aquesta crònica es pot resumir amb aquesta frase: «Som, som, som consolació!»

Rosa Maria Lucas i Fortea

Coordinadora del Moviment Consolació per al Món

osa per celebrar el seu aniversari

-solant

Un moment de la missa d'acció de gràcies.

Grups de reflexió.

Joves amb la superiora general.

LA GNA. EMÍLIA SEBASTIÀ, SUPERIORA GENERAL DE LES GERMANES DE LA CONSOLACIÓ

«El nostre carisma és manifestar la presència consoladora de Crist»

La germana Emília Sebastià és la superiora general de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació. Amb motiu del Congrés Internacional del COM hem pogut mantenir un breu diàleg amb ella.

—**Quin és el carisma propi que aporten avui les Germanes de la Consolació a l'Església i al món?**

—El nostre carisma és manifestar la presència consoladora de Crist. Les germanes volem donar-lo a conèixer, perquè Ell és la plenitud i autèntica consolació de la persona, per mitjà de l'atenció a diferents necessitats: malalts, educació, pastoral parroquial i social, missions... En definitiva, volem portar la consolació de Déu que hem experimentat al nostre món.

—**Estan celebrant els 25 anys del moviment Consolació per al Món, COM, què ha significat i què esperen d'aquest moviment per a la congregació?**

—El COM naix el 1982 com a moviment juvenil de la congregació per coordinar la pastoral que les germanes desenvolupaven en diferents països i realitats des del mateix carisma. Ha estat un espai que ha ajudat molts joves a viure la seva fe, a descobrir la seva vocació i a enfortir el seu compromís amb l'Església i amb el món. Des de fa uns anys és un moviment més ampli, el formen infants, joves, famílies, tots units sota el carisma de Maria Rosa Molas: la consolació.

—**Fa poc han anat a fundar a les Filipines. Què els porta a obrir cases a països d'altres cultures i diferents societats?**

—El món està necessitat de Crist i de la seva consolació. Davant de les diferents situacions humanes les germanes ens preguntem des de l'òptica del nostre carisma, què faria Maria Rosa Molas per portar aquí i ara la consolació de Crist? I com a resposta a aquest interrogant hem obert l'espai de la nostra congregació a altres països i continents com Àsia. També és interessant notar que han estat germanes d'altres llocs com Amèrica del Sud o Corea les que han iniciat aquest camí de presència nostra en aquests llocs.

—**Com veu el futur de la seva congregació, de l'Església de Tortosa i de l'Església universal?**

—Acabo d'arribar del Brasil i m'he trobat amb una Església viva i en ple aprofundiment dels treballs de la cinquena conferència del CELAM. Des d'aquesta perspectiva diria que veig la congregació, l'Església de Tortosa i la universal com a deixebles i missioneres, aprofundint en el seguiment de Crist que és el nostre signe d'identitat. Això em dona una mirada d'esperança. Respecte de la diòcesi de Tortosa vull afegir l'afecte especial que li tenim totes les germanes, ja que aquí van acollir la nostra fundadora, i aquí ella va descobrir la crida de Déu i va iniciar-hi la congregació. De fet el proper dia 14 de novembre comencem a celebrar el 150è aniversari de la nostra fundació.

Víctor-M Cardona

Lleida

Festa litúrgica del beat Francesc Castelló

■ La Comissió Diocesana Pro Canonització va organitzar un seguit d'actes

LLEIDA.— La ciutat i diòcesi de Lleida ha celebrat per setena vegada la festa litúrgica del beat Francesc Castelló. Ho va fer amb un seguit d'actes que a mena de tridu va organitzar la Comissió Diocesana Pro Canonització i que van tenir com a seu l'església de Sant Pere, que va ser en vida la seva parròquia i on té capella pròpia i exposició permanent.

El 27 de setembre es va celebrar una Eucaristia de vigília, presidida per Mn. Joan Roig, rector d'Ulldemolis i impulsor de l'edició dels *Goigs en lloança del beat Francesc*, editats l'any 2001 amb motiu de la beatificació. Va concelebrar el vicepostulador de la causa de canonització, Mn. Gerard Soler, i Mn. Amador Canaldas, rector de Cornudella de Montsant, poble on va néixer la mare del beat i on el beat va rebre el sagrament de la Confirmació. Mn. Canaldas va fer l'homilia i va recordar els lligams del beat amb Cornudella. En referir-se al jove màrtir, va dir que el beat, davant del tribunal que el va condemnar, va expressar el que duia en el fons del cor, i que no era altra cosa que la seva vida i la seva fe. També en va donar testimoni amb les seves tres cartes.

El dia del beat, 28 de setembre, es va iniciar amb una missa celebrada a la seva capella per Mn. Gerard Soler i va acabar al vespre amb una concelebració eucarística

El cementiri de Lleida va acollir l'ofrena de flors en el 71è aniversari del martiri.

presidida pel secretari general del bisbat de Lleida, Mn. Daniel Turmo, que va centrar l'homilia en tres paraules amb les quals va voler resumir la seva figura: normalitat, alegria i conviccions. «El nostre Francesc és un home d'aspecte exterior absolutament normal i fins i tot és un noi "guapo", ben vestit, pulcre... La seva figura física ens reconcilia en certa manera amb el desig de santedat que ha d'arrelar en el cor de tot batejat. El sant és primer

de tot una persona normal, com Francesc Castelló, que és un sant de la normalitat, feliç, alegre, que respira joia..., però alhora és un jove amb fermes i fortes conviccions.»

En el moment de l'ofertori, amb el pa i el vi per a l'Eucaristia, es va ofrenar un ram de roses, símbol del martiri, i es van presentar a l'altar les tres cartes autèntiques escrites pel màrtir moments abans de morir per Crist i els germans, que van ser

col·locades en un lateral del presbiteri.

Abans d'acabar la celebració, la locutora M. Carme Sabador va llegir un delicat poema de M. Carme Mor amb el títol *No ho sentiu, un àngel canta...*, dedicat a Francesc Castelló i que va fer emocionar els fidels, que van respondre amb un sentit aplaudiment. El cant dels Goigs va posar cloenda a la celebració, mentre els fidels veneraven la relíquia i pujaven a la planta superior de l'església per visitar la Mostra Permanent, que ha estat ampliada amb noves vitrines amb records personals del beat.

Els actes van prosseguir el matí del 29 de setembre, amb una Eucaristia celebrada pel vicepostulador a la capella del cementiri de Lleida, indret on va morir i on es va fer memòria del 71è aniversari d'aquest martiri. Posteriorment els fidels van pregar i van fer una ofrena de flors a la fossa comuna on reposen les seves despulles.

Amb motiu de la festa del beat, la Comissió Pro Canonització ha editat un nou número del seu Butlletí Informatiu, amb notícies sobre el procés, un resum de les activitats de la Comissió i de la celebració del VI aniversari de la beatificació i amb una glossa del bisbe Xavier Salinas amb el títol *Donar la vida com Francesc*.

La festa va ser solemnitzada amb un repic de les campanes de la Seu Vella de Lleida en honor del beat, organitzat per la Confraria de Campaners de Catalunya.

Jordi Curcó

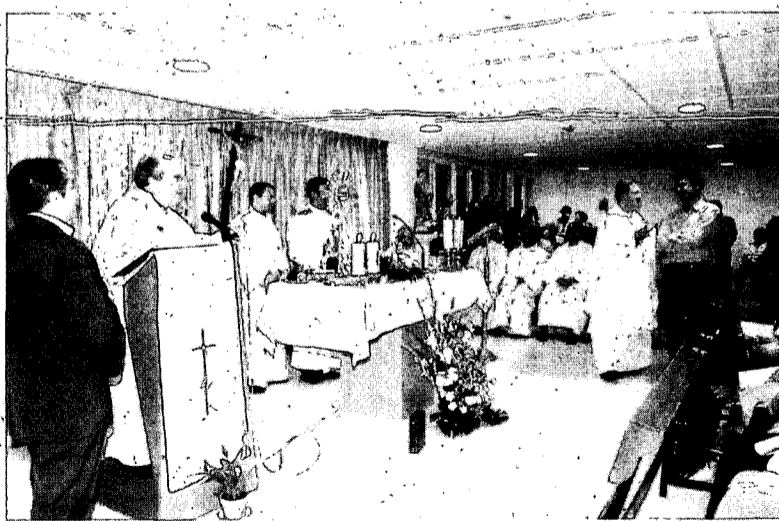
Alacant inaugura la primera parròquia dedicada al beat

El bisbe d'Oriola-Alacant, Mons. Rafael Palmero, va presidir la tarda del dissabte 13 d'octubre, al barri de Sant Gabriel d'Alacant, una missa d'inauguració i benedicció de la nova parròquia i primera arreu del món dedicada al beat Francesc Castelló Aleu, nascut en aquesta ciutat el 19 d'abril del 1914, on residia aleshores la família per motius laborals del pare.

La nova parròquia, que atindrà uns 7.000 habitants, va començar a caminar el 2005, com a conseqüència de la segregació de la parròquia del barri de Sant Gabriel, ubicada en una zona d'expansió de la ciutat.

Una bona representació d'aquesta parròquia mare, veïns del barri i d'altres indrets de la capital, van assistir a la benedicció i primera missa a la nova parròquia i presa de possessió del seu primer rector, Francisco José Rayos.

Là diòcesi de Lleida va ser representada per Mn. Gerard Soler, rector de Santa Maria de Gardeny i vicepostulador de la causa de canonització, que va concelebrar l'Eucaristia amb nou preveres alacantins més. A l'acte també hi van assistir Jordi Curcó, membre de la Comissió Pro Canonització, i Daniel Barruell Dalmou, nét de Maria Castelló,

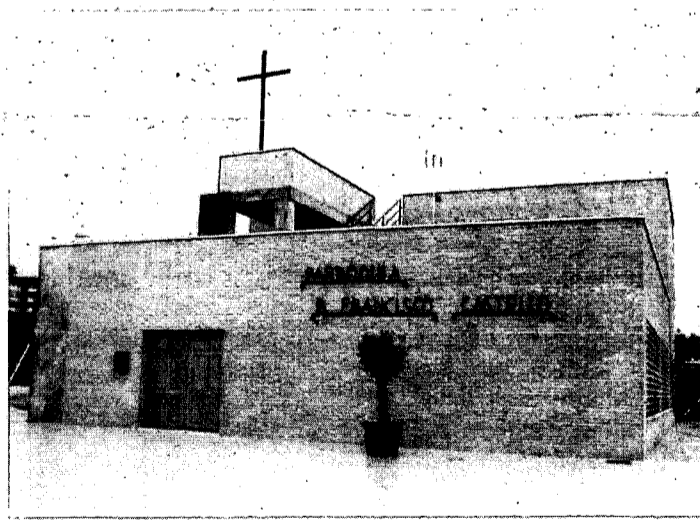
Daniel Barruell va lliurar al bisbe d'Alacant una relíquia de Francesc Castelló.

germana del beat. Tots dos van lliurar al bisbe d'Alacant una relíquia de Francesc Castelló, perquè sigui venerada a la parròquia que el té ja com a patró i titular.

Mons. Rafael Palmero, en l'homilia, va manifestar la seva satisfacció per l'agermanament de les ciutats i diòcesis de Lleida i Alacant, unides per la figura senyera del beat Francesc. El prelat va glossar la seva vida i martiri, amb especial esment en el seu naixement a la capital alacantina. El prelat va recordar com després de la mort del seu pare, la mare i els tres fills van deixar Alacant per

retornar a Lleida, on tenia casa i família i on la mare treballaria com a mestra.

Mons. Palmero va destacar especialment el testimoni de cristià de jove Francesc i el seu martiri, i va llegir fragments de les tres cartes que ell va escriure moments abans de morir màrtir al cementiri de Lleida i que van fer emocionar els fidels que assistien a la inauguració de la nova parròquia. «Ha valgut la pena dedicar una de les nostres parròquies a aquest jove que va destacar per la seva autèntica passió per Crist i per haver lliurat la vida perdonant els que el van matar», va dir

Vista exterior de la parròquia provisional dedicada al Beat.

el prelat alacantí, alhora que va convidar els fidels de la nova parròquia a pregar per la seva prompta canonització.

Les noves instal·lacions acolliran les activitats pastorals de la parròquia del Beat, com així l'anomenen ja els alacantins, fins que es construeixi el nou i definitiu temple projectat per l'arquitecte Àngel Gambin. La nova església serà d'amplies dimensions, amb una original forma de vaixell i un campanar de 30 metres d'alçada, visible des de molts punts de la ciutat d'Alacant.

Fotos: Josep Manel Prada

Terrassa

En marxa tres noves delegacions episcopals

■ Els bisbe Saiz nomena delegats diocesans de Litúrgia, Pastoral Universitària i Missions

TERRASSA.— La Cúria diocesana de Terrassa es va configurant més i més cada dia. Les últimes incorporacions han estat els delegats de Litúrgia, Pastoral Universitària i Món de la Cultura, i Missions. La responsabilitat d'aquestes noves delegacions ha estat encomanada a Mn. Manuel Coronado, Mn. Antoni Deulofeu i Mn. Joan Gras, respectivament. Tots tres preveres van rebre el 17 de setembre passat el nomenament oficial i des de llavors afronten amb il·lusió i entusiasme l'encàrrec episcopal.

S'acaben de crear noves delegacions episcopals a Terrassa, i juntament amb elles, sorgeixen nous reptes als quals cal fer front. Els responsables de Litúrgia, Pastoral Universitària i Missions tenen clar que els seus nomenaments com a nous delegats episcopals impliquen gran responsabilitat, alhora que importants desafiaments en àmbits cabdals de la jove Església diocesana.

El nou delegat episcopal de Litúrgia, Mn. Manuel Coronado, que exerceix també com a secretari particular del bisbe, afirma que amb aquesta nova delegació ha rebut la missió d'«oferir un servei a les comunitats i grups de la diòcesi perquè cada vegada més es tingui una formació litúrgica que reverteixi en les celebracions especialment en l'Eucaristia». El repte, com afegeix Mn. Coronado, és «aconseguir que hi hagi uns criteris comuns perquè durant la celebració els sagraments siguin desco-

berts per tots en la seva profunditat».

Pel que fa a la delegació de Missions, encomanada a Mn. Joan Gras, també hi ha molta feina per endavant. En primer lloc, el nou delegat ja s'ha començat a posar en contacte amb els missioners i missioneres de la diòcesi, a més de amb els seus familiars. En total, actualment hi ha una trentena de sacerdots, religiosos, religioses i laics en terres de missió. Mn. Gras vol posar-se a la seva disposició i afavorir el màxim possible des d'aquí la seva tasca missionera: «Si la diòcesi no tingués missioners, a l'Església de Terrassa li manca un aspecte essencial de la seva missió evangelitzadora.» Una fita important dins la delegació episcopal serà la preparació de les diades anuals del Domund, de la Infància missionera i de les Vocacions natives, a més de l'habitual esperit sensibilitzador que dins de l'Església cal man-

Mn. Manuel Coronado, Mn. Antoni Deulofeu i Mn. Joan Gras.

tenir sempre en l'àmbit de la missió *ad gentes*.

Delegació innovadora

De les tres noves delegacions, la més innovadora és la de Pastoral Universitària, pel fet d'incloure també dins de la delegació l'àmbit del Món de la Cultura. Segons explica Mn. Antoni Deulofeu, el responsable, «aquesta ha estat una intuïció del mateix bisbe, bon coneixedor del món universitari de la diòcesi, que desitja que la cultura esdevingui una eina troncal per a l'evangelització». «La presència de l'Església en el món de la cultura —afirma Deulofeu— no ha de ser tímida, sinó decidida, exercida des del

diàleg i el respecte en la plaça pública.»

El repte més urgent de la delegació de Pastoral Universitària i Món de la Cultura és que, «sobretot els universitaris, puguin trobar en aquesta presència d'Església un lloc on fer l'experiència de viure en Crist i on puguin donar resposta a la seves inquietuds i horitzons, amb una mirada de la realitat intensa, oberta i, en definitiva, plenament universitària.»

L'acte de lliurament dels nomenaments dels nous delegats episcopals va tenir lloc el 17 de setembre passat a la Sala Capitular de la catedral del Sant Esperit, juntament amb els nomenaments de nous rectors i administradors parroquials.

Samuel Gutiérrez

El bisbe de Terrassa va presidir la inauguració de curs.

Inauguració de curs al Seminari de Sant Joan Baptista

VALLDOREIX.— Amb nou noves incorporacions, el 10 d'octubre passat va tenir lloc a Valldoreix la inauguració del curs 2007-2008 al Seminari Diocesà Sant Joan Baptista de Terrassa. Els actes es van iniciar a les vuit del vespre amb la celebració d'una eucaristia solemne presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i concelebrada, entre altres, per Mn. Salvador Cristau, vicari general i rector del Seminari; Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller; Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona; Mn. Norbert Miracle, rector del Seminari Interdiocesà, i Mn. Emili Marlès, assessor acadèmic del Seminari de Terrassa. També s'hi van fer presents els familiars i amics de la trentena de seminaristes que es preparen actualment per al sacerdoci a la diòcesi de Terrassa.

Durant l'homilia, el bisbe Saiz va centrar inicialment les seves paraules

en la importància que per als seminaristes, i per a tots els cristians, ha de tenir la pregària: «L'oració cristiana és una relació personal, immediata i filial amb Déu a la llum de la fe, en amor de caritat. El seu element més peculiar és precisament la immediatesa de l'encontre amb Déu. A Ell estem units durant tota la jornada a través de les nostres ocupacions ordinàries. Però el més característic de la pregària és que hi procurem concentrar totalment la intel·ligència, el cor i totes les forces en el mateix Déu.»

Juntament amb el paper cabdal de la pregària cristiana, el prelat va reflexionar sobre les característiques que ha de tenir avui el seguidor de Jesús i va encoratjar els seminaristes a donar gràcies per la seva vocació: «Benvolguts seminaristes, doneu gràcies a Déu per la crida que heu rebut al sacerdoci. Estigueu contents. La nostra és una missió su-

blim, que entusiasma, que omple de sentit i de felicitat l'existència. La nostra missió requereix molta generositat i confiança en Déu perquè supera les capacitats humanes.»

L'acte d'inauguració de curs es va tancar amb un petit refrigeri i amb l'anunci joios de noves ordenacions sacerdotals. El diumenge 4 de novembre, a les 18.00 h, seran ordenats preveres a la catedral del Sant Esperit de Terrassa els diaques Mn. Joan Lázaro i Mn. Andreu Rodríguez. Tot just un mes després, el 2 de desembre, hi haurà una nova doble ordenació sacerdotal. En aquest cas els protagonistes seran els joves Mn. Carles Cahuana i Mn. Josep M. Cot. (C.C.)

La música del darrer adéu

Nomenament de nous arxiprestos

TERRASSA.— Després de realitzar les consultes oportunes, Mons. Josep Àngel Saiz va nomenar recentment nous arxiprestos per als arxiprestats de Montcada, Rubí, Sabadell Centre, Sabadell Sud, Granollers, Montbui-Puiggraciós i Mollet. El lliurament dels

nomenaments dels nous responsables arxiprestals va tenir lloc el 17 d'octubre passat durant la primera reunió de curs del Consell d'arxiprestos.

Els nous arxiprestos per al període 2007-2011 són: Mn. Joan Carles Montserrat, arxiprest de Montcada; Mn. Manuel Ho-

mar, arxiprest de Rubí; Mn. Víctor Manuel Fuentemilla, arxiprest de Sabadell Centre; P. Antoni M. Sánchez, arxiprest de Sabadell Sud; Mn. Miquel Planas, arxiprest de Granollers; Mn. Joaquim Fluriach, arxiprest de Montbui-Puiggraciós, i Mn. Esteve Sanz, arxiprest de Mollet. (C.C.)

Música per a funerals

cerimònies religioses i laiques

maitemer.produccions
maite.mer@telefonica.net
Telf. 676.930.024

Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 185 de la Conferència Episcopal Tarraconense

TIANA.— Els dies 3 i 4 d'octubre va tenir lloc la reunió n. 185 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), el dia 3 al Seminari de Barcelona i el dia 4 a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada, a Tiana. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres.

1. El matí del dimecres dia 3, els bisbes van assistir a la inauguració de curs de les Facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya. Els actes van començar amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller d'ambdues Facultats, i van prosseguir amb la lectura de les dues memòries del curs anterior per part dels respectius degans, Armand Puig i Joan Martínez Porcell. La lliçó inaugural va ser pronunciada pel professor d'Història de l'Església Josep Maria Martí Bonet, sobre *La parròquia. Història, evolució i vida*. Al migdia, els bisbes de la CET van compartir el dinar amb els bisbes catalans emèrits, amb els quals van departir també sobre temes de la Conferència.
2. A la tarda, els bisbes van enllestir els detalls de les distintes peregrinacions diocesanes que es faran a Roma a finals d'octubre, amb motiu de la beatificació de 498 màrtirs espanyols, un bon nombre d'ells catalans, que van donar la vida a causa de la fe en el període 1934-1937. Els bisbes catalans assistiran a aquesta beatificació, que tindrà lloc a la plaça de Sant Pere del Vaticà el matí del diumenge 28 d'octubre. L'Eucaristia d'acció de gràcies pel conjunt dels beats màrtirs tindrà lloc a la basílica de Sant Pere el matí del dilluns 29. Amb aquest motiu, l'arquebisbe de Tarragona ha publicat un escrit sobre els màrtirs de la seva arxidiòcesi i l'arquebisbe de Barcelona, una carta pastoral sobre les vocacions sacerdotals com a do de Déu, en què lloa

el testimoni martirial del seminarista Josep Casas Ros.

3. Mons. Pujol va informar els bisbes dels actes que se celebraran a Tarragona, a partir del 20 de gener del 2008, amb motiu de l'Any Jubilar dedicat al sant bisbe Fructuós i als seus diaques Auguri i Eulogi, en el 1750è aniversari del seu martiri, les actes del qual són el document històric més antic de l'Església a Catalunya. Un important Congrés internacional sobre Sant Pau i els primers segles del cristianisme a Catalunya se celebrarà el mes de juny del 2008, així com un seguit de peregrinacions jubilaris i d'encontres i activitats relacionats amb l'esdeveniment, el qual es clourà el mes de gener del 2009.
4. Mons. Martínez Sistach, encarregat per la CET de l'àmbit de la pastoral social, va presentar als bisbes Pilar Malla, vicepresidenta de la Fundació Sense Cadenes; Frederic Bayer, administrador de la mateixa Fundació; Carme Borbonès, directora de Càritas Catalunya, i Jordi Roglà, director de Càritas Barcelona, els quals els van exposar la situació actual del Centre Català de Solidaritat (CECAS) per a la rehabilitació de drogoaddictes. El CECAS és una institució comuna de l'episcopat català i de les Càritas diocesanes dels bisbats de Catalunya, gestionada per la Fundació Sense Cadenes i inspirada en el Projecte Home. L'any 2006 va atendre més de 650 persones, algunes en residències i altres en règim obert.
5. Els bisbes, en aquest inici de curs, amb la presència del P. Enric Puig, secretari general de la Fundació de l'Escola Cristiana, van tractar diverses qüestions relacionades amb l'ensenyament i l'educació, tant a les escoles d'iniciativa social com a l'escola pública.
6. En el marc del centenari de la fundació de l'escoltisme, esdevingut el mes d'agost passat, els bisbes van valorar els aspectes humans i cristians d'aquest moviment juvenil, i amb motiu d'aquesta efemèride, entre d'altres actes organitzats pels Minyons Escoltes i les Guies Sant Jordi de Catalunya, van celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies, a Montserrat, el dissabte 13 d'octubre, presidida per l'arquebisbe de Barcelona i concelebrada pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés.
7. En l'àmbit dels mitjans de comunicació social, els bisbes es van congratular de la celebració del 25è aniversari de la retransmissió de la missa, al matí dels diumenges, per la segona cadena de TVE a Catalunya. Amb aquest motiu, el diumenge 14 d'octubre, va haver-hi una retransmissió extraordinària des de la basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona, i l'Eucaristia va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach.
8. Mn. Manuel Valls, celebrant habitual, al qual els bisbes agraeixen la seva labor, va convocar a aquesta celebració totes les corals, grups musicals i altres col·lectius que han participat en aquest programa durant aquests 25 anys.
9. També en l'àmbit dels MCS, els bisbes van nomenar, per a un trienni, nou director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (Simcos) Dídac Bertran Vallvé, delegat diocesà de MCS de l'arxidiòcesi de Tarragona.
10. Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa i encarregat per la CET de la pastoral de joventut, va informar els bisbes de les activitats que duu a terme el corresponent Secretariat interdiocesà en el temps del postAplec de l'Esperit 2007, que aquest mes de maig va reunir a Tarragona més de 5.600 joves provinents de les tretze diòcesis de Catalunya i les Balears. Ara el treball es fa per bisbats, aprofundint també en el Projecte marc de pastoral juvenil de la Conferència Episcopal Espanyola i preparant la participació en la pròxima Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Sydney (Austràlia) el mes de juliol del 2008.
11. També en l'àmbit de la pastoral de joventut, els bisbes van nomenar, per a un trienni, nou coordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ) el P. Joan Pujol Huguet, o.f.m., consiliari de la delegació diocesana de Lleida.
12. Com a nou director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera, i també per a un trienni, els bisbes van nomenar Mn. Josep Baena Iniesta, delegat diocesà d'aquest àmbit a Terrassa.
13. Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida, encarregat per la CET de l'àmbit catequètic, va informar els bisbes de les pròximes Jornades interdiocesanes de Formació per a Catequistes, que tindran lloc els pròxims dies 9, 10 i 11 de novembre a la Pineda, Vila-seca (Tarragona), amb el lema «El catequista en un món de comunicació».
14. La pròxima reunió de la CET tindrà lloc a Vjc, a finals del mes de gener del 2008, en el marc del segon centenari del naixement de sant Antoni Maria Claret. (C.C.)

Tibidabo
informa

Vetlla Extraordinària de Crist Rei

24 de novembre 2006,
a les 22 hores

El dia 24 de novembre, a les 22 hores. **Vetlla Extraordinària de Crist Rei** on s'imposaran les insignies als Nous Adoradors Nocturns i a les persones de l'Adoració Perpètua que assisteixen a les vigílies de l'ANE, s'imposarà el distintiu als Adoradors Veterans i als Veterans Constants.

A les 22 hores, **Celebració Eucarística**, presidida per Monsenyor Joan GODAYOL, Bisbe salesià emèrit del Perú.

A les 21,15 hores, sortirà de la Plaça de Lesseps, un autocar amb destinació al Tibidabo i tornarà al lloc d'origen acabada la celebració.

Tots hi esteu convidats a participar-hi i també una hora al mes a l'Adoració Perpètua del Tibidabo. Telèfon 93 417 56 86

Vida Creixent

El consiliari diu...

No perdre mai l'esperança

L'actitud del veritable creient, a mesura que ens fem grans, consisteix a mantenir la pau i la serenitat amb l'esperança posada en Déu.

Si parlem amb persones grans, i tenim temps, ens adonem que sempre recorden i reviuem el passat. Si les escoltem amb bonhomia, estan contentes. Al seu interior es desperten els records d'experiències passades, plenes de joia, alegries i sofriments.

A mesura que ens fem grans, cal que recordem el passat d'una manera sana i digna. Sempre hem de recordar el passat per donar gràcies a Déu i als germans.

No hem de recordar mai els moments perillosos ni les oportunitats que no vam aprofitar. Hem de ser sempre positius, ja que el Senyor ens estima i el record del passat ha de ser sa.

Hem de viure en Acció de Gràcies constant:

- Per la família que hem tingut.
- Pels amics que ens han acompanyat i estimat.
- D'estar agraïts al Senyor que ens ha creat i que és la font de tot bé.

En aquest últim tram de la vida hem d'aprendre a viure, no pas amb pessimisme, ni amb amargor, sinó amb lloança i acció de gràcies.

- Sempre hem de cantar el nostre agraïment a Déu.
- «Lloaré al Senyor mentre visqui» (Sl 141,2).

Hem d'evitar que els últims anys de la nostra vida es converteixin en el record permanent que la vida s'acaba.

Hem de viure aquests moments plens d'esperança, posada en Déu.

Ens hem d'abandonar confiadament al misteri de Déu. Són moments molt seriosos i hem de pensar que en aquests moments no ens podrà acompanyar ningú en el pas a la vida eterna.

Aquests tres mesos he parlat o, més ben dit, he escrit sobre les diverses situacions en les quals ens trobem les persones grans.

Hem de caminar en la veritat. Els de Vida Creixent ens hem d'ajudar a escoltar la Paraula de Déu, a viure-la i descobrir amb profunditat la veritat última de la vida, que és la llibertat.

Per això hem d'evitar postures negatives i que poden fer mal:

- La vellesa comporta limitacions i un nou ritme de vida.
- No ens hem d'aferrar al passat. Abans tot era bo, ara tot ha canviat.
- Ara també hi ha coses valuoses i positives.
- Cal evitar el tancament, l'aïllament i la incomunicació.
- Cal evitar la duresa. La persona gran es pot endurir. I cal que no manqui ni la tendresa ni l'estimació.
- També és un error fugir de Déu, i portar una vida frívola i superficial.
- Des d'una perspectiva cristiana, no ens podem fer grans amb dignitat si donem l'esquena a Déu.

No podem perdre mai l'esperança posada en Déu que estima i salva.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

Bisbat de Tortosa

Records del curs 2006-2007

Cada mes de setembre acabem les vacances i comencem les activitats habituals. A la nostra diòcesi i, en particular a la nostra ciutat de Tortosa, la primera setmana de setembre celebrem les festes en honor de la nostra patrona la Verge de la Cinta i, quan finalitzen, posem mà al calendari per assenyalar dades: reunió d'una activitat o trobada de jubilats... i, sobretot, el dia dedicat a la reunió de Vida Creixent.

Els diferents grups es reuneixen a: Sant Llàtzer, el segon dimecres de mes; la catedral, el tercer dimarts; Jesús, el tercer dijous; Roquetes, el segon dijous; parròquia del Roser, l'últim dijous; Benicarló, primer dijous.

Quan va començar el curs, uns quants de la coordinadora ens vam desplaçar als diferents grups per tenir contacte amb ells i aprofitar per portar-los els llibres.

El dia 2 de febrer, festivitat dels patrons sant Simeó i santa Anna, cada grup va celebrar la festa a la seva parròquia.

El 9 de maig, vam tenir el goig de ser els amfitrions de la XXI Trobada Diocesana de Vida Creixent. Feia anys que reclamàvem aquesta celebració a la diòcesi de Tortosa, però el problema de no tenir lloc per aplegar-nos tots per al dinar, era l'impediment que no ens permetia celebrar-la.

Aquest any sí. Aquest any ha pogut ser. El motiu ha estat que les autoritats municipals han inaugurat un pavelló firal prou ampli i ens hi vam poder reunir per al dinar de germanor.

A les 11.30, van arribar dels autocars i, tot seguit, vam anar a la catedral on Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà, va donar la benvinguda i va presentar la jornada. A continuació, hi va haver els parlaments a càrrec del degà de la catedral, Mn. Josep M. Tomàs; del vicari general, Mn. Josep Lluís Arín; del president nacional de Vida Ascendente, Santiago Serrano; de Joan Sabaté, alcalde de la nostra ciutat; del coordinador diocesà, Joan Gisbert; del coordinador interdiocesà de Vida Creixent, Antoni Bosch; del consiliari interdiocesà, Mn. Jaume Serrano i, després de l'Eucaristia ens va adreçar la paraula Montserrat Coll, encarregada d'Afers Religiosos de la Generalitat.

A les 12.30, es va iniciar l'Eucaristia presidida pel bisbe i concelebrada pels consiliaris de Vida Creixent de les diòcesis de Catalunya.

Amb el cant de *L' hora dels adéus* vam posar fi a la jornada. Una jornada cordial, d'alegria compartida, en la qual hi havíem posat tot el cor.

El 16 de juny, vam celebrar la fi de curs amb l'últim tema, *El diumenge el dia del Senyor*. A continuació, vam celebrar l'eucaristia concelebrada pel consiliari actual Mn. Joan Bajo i Mn. Salvador Ballester antic consiliari de Vida Creixent. Després ens vam aplegar al Seminari per compartir el dinar.

Mirant el curs que comença 2007-2008, hi ha un parell d'esperances a la Terra Alta.

A Bitem i Tivenys, d'on esperàvem nous grups, han traslladat el mossèn. Ja veurem què passa. Però, nosaltres sempre endavant, sense perdre l'esperança i sabent que allò que fem no ho fem nosaltres, sinó que és el Senyor que se serveix de nosaltres per fer la seva voluntat.

Josep Gisbert
Coordinador

Vint anys de Vida Creixent a Gavà

A la primavera de l'any 1987 vam tenir el goig de rebre la visita del nostre entranyable Joan Viñas (acs). Un grupet reduït d'homes i dones ens vam reunir amb ell a la casa rectoral de la parròquia de Sant Pere i vam posar en marxa el primer grup a Gavà.

El nostre rector, Mn. Jaume Boguñà, es va estrenar de consiliari i encara avui continua exercint amb molta dedicació. El primer animador de grup va ser Joan Solé Margarit, que ho ha estat fins fa poc, i que, a causa de la seva avançada edat, 87 anys, va demanar la substitució.

Actualment, l'animador del grup en aquesta parròquia de Sant Pere és un membre d'aquest mateix grup que ja havia col·laborat diverses vegades en les trobades amb Joan Solé i que també havia fet oportunament el curset d'animadors. Es tracta d'en Florenci Grau Soler,

que, amb el mateix entusiasme del seu predecessor, porta el grup amb eficàcia.

En aquestes dues dècades, aquest grup de la parròquia de Sant Pere, no solament ha continuat endavant, sinó que va contribuir a la naixença de nous grups, començant amb el que fa anys funciona a la parròquia de Santa Teresa de Gavà, i d'altres poblacions com ara Viladecans, Sant Boi, el Prat, Begues i Castelldefels.

Es van organitzar trobades arxiprestals, cosa que s'hauria de continuar per anar bé.

A més d'assistir a les trobades interdiocesanes, el nostre grup ha fet també, particularment, sortides amb autocar a diversos santuaris, on el nostre estimat consiliari ens ha acompanyat i presidit l'Eucaristia. Algunes d'aquestes sortides han estat notícia en el *Resò* de Vida Creixent. (J.S.M.)

El seguiment...

Després d'haver reflexionat sobre la crida en el primer tema d'aquest curs, és a dir, després de la invitació que Jesús, l'Enviat de Déu, ens fa a seguir-lo, ve la conseqüència immediata, que és la resposta, que és el seguiment.

Aquest seguiment comporta fidelitat. Cal fixar-nos en el que fa i diu per plantejar-nos que també nosaltres, no solament hem de fer grup amb Ell per ajudar-nos, sinó que ens cal ser fidels en la seva escola, és a dir, aprofundir en el que ens ha dit i imitar-lo en el que ha fet.

El seguiment comporta també el sentit de comunitat, de grup i de grups, per estar més disposats, amb l'ajuda mútua, a viure en la constància i en la permanència a l'escola del

Senyor. Cal fer l'experiència conjunta de la presència del Crist en el grup de Vida Creixent, en altres activitats de la parròquia, en altres col·laboracions de la vida social i ciutadana. Els creients cristians ens hem de deixar portar per la llum de Crist.

I, com a base i origen de la nostra fe, cal no descuidar mai la pregària que ens identifica més amb el nostre Déu i ens compromet cada vegada més en una resposta positiva, per aconseguir donar testimoni fent el bé a tothom i ser persones apassionades per fer el bé.

El seguiment de Jesús comporta el compromís de deixar-nos guiar per les seves petjades, ajudant-nos els uns als altres, i anar fent i construint comunitat. (V.C.)

Agenda

NOVEMBRE

Dijous 8: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema III: *La comunitat*.

Dijous 15: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 6. Tema III: *La comunidad*.

Taller de Flauta Dolça Albarca: música i valors

■ La música, el cant, el joc dramàtic i la dansa son les eines que l'associació empra per afavorir les aptituds dels nens

El Taller de Flauta Dolça Albarca va néixer de l'entusiasme, encara ben vigent, d'un grup d'eivissencs que s'esforcen perquè els infants gaudeixin i creixin a través de la música. Antoni Tur n'és el director i treballa conjuntament amb Maria Peligros Ortiz, mestra de música i monitora d'activitats —«veritable ànima del

Taller», segons Antoni—, i altres mestres i amants de la música. El Taller de Flauta Dolça Albarca és una entitat dirigida als infants i a la joventut. La llarga experiència dels seus fundadors els va permetre crear el Taller el 1997, amb l'objectiu de fer servir la música com a eina dinamitzadora de la joventut.

«E ns anomenem taller —explica Antoni Tur— perquè investiguem, interpretem i gaudim de tan noble art.» I és que per als fundadors de l'entitat «al Taller, la música és un mitjà de comunicació, un punt de trobada i no una càrrega de treball». Amb aquest instrument petit i humil —la flauta dolça—, de preu mòdic i fàcil per iniciar-se en l'aprenentatge musical col·lectiu es vol oferir, als qui no toquen cap instrument, els coneixements imprescindibles i bàsics per poder gaudir fent i escoltant música. I als que ja toquen un instrument, gaudir de la música interpretant-la amb els altres companys.

Malgrat el nom de «flauta dolça», els instruments que es poden aprendre a tocar al Taller són nombrosos: des del tradicional piano o violí, fins a la viola, violoncel, trompeta, saxofon, clarinet, passant, evidentment, per les flautes: travessera, dolça, flautins, soprano, etc.

Des de misses fins a sarsueles

Les activitats que es porten a terme des de l'associació no són poques i aporten a més una gran varietat: participen en nombroses misses, en la Mostra de Cançó Jove, en sarsueles com *Agua, Azucarillos y Aguardiente*, en concerts a la Casa de Múrcia, a Eivissa i Formentera, en concerts a Ses Formigues o en una residència assistida... Però, sens dubte, hi ha dues activitats estrella que demostren la gran capacitat del Taller de Flauta Dolça Albarca per potenciar la música i posar fi a la mancança d'activitats musicals per a infants: són l'Esplai Musical i el Camp Musical.

L'Esplai Musical neix amb la idea de permanència i per cobrir el dèficit d'oferta en l'ensenyament musical. «Utilitza tots

Representació amb tots els participants del Taller durant el Camp Musical d'aquest estiu.

els coneixements i experiències de què disposa el Taller», afirma Antoni, «i ens permet dur a terme el principal objectiu del Taller, que no és altre que col·laborar en l'educació de l'infant». És a través de la música, el cant, el teatre o la dansa que potencien, lúdicament, els valors personals i socials dels nens i nenes que hi participen.

«És important que el jovent tingui aficions sanes com la música i l'esport», recorda el director. Aquest projecte d'esplai, però, creu Antoni, es veuria completat si es transformés en una xarxa; és a dir, si «s'instaurés als pobles i als barris, per crear una xarxa d'espais», comenta el músic eivissenc.

D'altra banda hi ha el Camp Musical. «Durant 10 dies, amb tres tardes de festa, la música i la dansa omplen la jornada des de les vuit del matí fins les vuit del vespre, per a infants de 3 anys en endavant», ens detalla Antoni Tur. El Camp Musical

té, com l'Esplai Musical, uns objectius educatius: la comprensió i la tolerància. El llenguatge universal de la música és vehicle d'amistat i comunicació. «També es pretén formar persones lliures dins de la societat de consum», informa el responsable de Taller de Flauta Dolça Albarca, «la música potencia i desenvolupa la memòria i la concentració, fa les persones creatives, pensadores, crítiques». Dins d'aquest marc musical sorgeix naturalment una estimació per la terra, les cultures tradicionals pròpies i el respecte per les altres. De la mateixa manera, diu Antoni, «es fomenta el respecte per les interpretacions musicals i expressions artístiques dels companys, tant esperant en silenci el seu torn com escoltant els altres».

El treball pedagògic del Taller que Antoni i Maria Peligros tiren endavant és ben clar ja que no es preocupen només de la cultura musical dels participants sinó

que procuren un creixement personal. «L'infant és el protagonista del seu propi procés de maduració», consideren els coordinadors. La pedagogia consisteix en una metodologia activa: el punt de partida són els jocs, les cançons, les danses... A partir d'aquest punt es passa al llenguatge musical, a la lectura de les partitures. I finalment s'arriba a la interpretació de les partitures tant amb la veu com amb els diferents instruments. El procés, però, no s'acaba aquí per a tothom; també es promocionen els participants amb qualitats musicals, facilitant-los la formació en llocs més especialitzats, com ara el Conservatori o el Patronat de Música, i la seva incorporació posterior al món del treball, en bandes, conjunts instrumentals o com a monitors, etc.

«L'èxit de l'entitat —afirmen els seus responsables— és tenir gent del Taller a les bandes i les orquestres de l'illa, i tenir tots els dissabtes un grup d'infants i mares entusiasmats amb el projecte del Taller de Flauta Dolça Albarca.» «Les dificultats —comenten— són les mateixes de tots els grups que treballen per la cultura: la incomprensió dels organismes oficials i la falta de suport financer per la seva part.» Una altra dificultat afegida és haver de repartir el temps lliure entre la família i el taller. L'entitat, amb la força que aporta la família més propera, mira el futur amb nous plans, per arribar a crear «una escoleta d'estiu de música».

Tur reconeix que la gent no entén tants esforços pel Taller. Malgrat les dificultats, amb cada any es guanya experiència, que és un ingredient impagable. Així es va perfilant la qualitat de l'ensenyament i s'aprèn dels encerts i dels errors: «El Concert de Professors ha estat un gran encert, i per tant ho continuarem fent en futures edicions», observa el músic eivissenc, «com també proposar contractar un especialista per al grup de 8 anys, que ha augmentat molt». Tanmateix Antoni se sent afortunat de poder-se dedicar a la música i del fort suport que hi ha a casa: «Sort que la meva dona i les meves filles són els pilars del Taller.»

Mónica García

**TALLER DE FLAUTA
DOLÇA ALBARCA**
CARRER CAMPANAR 14-16
07817 SANT JORDI
EIVISSA
TEL. 971 390 881 - 628 177 809
a/e tallerdeflauta@yahoo.es

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

La veu del metge

Malalties rares, oblidades i òrfenes (1)

Conceptes

Des que les persones són el que són, ha sorgit una actitud pròpiament humana de tenir cura de la persona malalta. Això, que en l'antiguitat només podia ser una actitud d'estimació i compassió religiosa, ha anat incloent noves àrees, i així s'han creat ciències (la medicina, la psicologia, la farmacologia, la radiologia, l'epidemiologia...) i models d'organització (hospitals; assistència primària, les ONG mèdiques, seguretat social mèdica, les mútues i asseguradores, etc.).

Tot això conforma un entorn complex i molt socialitzat, que inclou llocs de formació (universitats i acadèmies), llocs d'assistència (centres mèdics i hospitals), llocs de gestió (asseguradores, ONG i mutualitats) i llocs de producció (laboratoris i centres de recerca bàsica).

En els darrers cent anys aquest sistema de «salut global» ha crescut com mai abans havíem imaginat, tot i que és obvi que una gran part de la població del món amb prou feines hi pot accedir. En aquesta dispersió de possibilitats, marcades per la renda individual i les possibilitats de cada país, sorgeix un gran grup de situacions de marginació individual: les causades per les malalties oblidades, rares, desateses i òrfenes.

Classificació

- Les «malalties rares», també anomenades «malalties poc comunes» o «malalties poc freqüents» (*rare diseases, maladies rares, maladie rare, doenças raras*). D'acord amb l'Organització Mundial de la Salut (OMS) i Eurodis, existeixen entre 5.000 i 7.000 malalties rares, de les quals el 80% són d'origen genètic. Es triga una mitjana de set a

deu anys a aconseguir un diagnòstic precís d'aquest tipus de dolences. Les malalties rares afecten un percentatge relativament reduït de la població, si bé la prevalença d'aquestes malalties en el seu conjunt és molt elevada: en els països de la Unió Europea, pateixen malalties rares uns trenta milions de persones.

- Les «malalties desateses», també anomenades «malalties oblidades», «malalties abandonades», «malalties ignorades» o «malalties de la pobresa» (*neglecte diseases, maladies négligées*) són sobretot malalties tropicals que afecten poblacions ja paralizades i postergades per la pobresa i la iniquitat: dones, nens, afectats per altres malalties, poblacions indígenes, pobres... Són els casos de la malària, la leishmaniosi, la filariosi limfàtica, la malaltia de Chagas, l'esquistosomosi, el còlera, la lepra, la pesta, etc. Són una causa important de morbiditat i mortalitat, sobretot en els països en desenvolupament, però la creació de nous fàrmacs per combatre aquestes malalties es troba pràcticament aturada. No són malalties desateses la poliomielitis, el VIH/sida i el paludisme. Només un 10% de les investigacions mundials en matèria de salut es destina a les malalties que representen un 90% de la càrrega mundial de morbiditat. Segons l'OMS, pateixen malalties tropicals desateses uns mil milions de persones, és a dir, un de cada sis habitants del planeta.

- «Malaltia òrfena» (*orphan diseases, maladies orphelines*) és un concepte més ampli que pot referir-se tant a una

La majoria de les «malalties oblidades» són malalties tropicals que afecten poblacions indígenes.

malaltia rara com a una malaltia comuna desatesa. S'anomena òrfena aquella malaltia que afecta menys de cinc persones per cada 10.000 habitants. Aquest percentatge es tradueix en menys de 20.000 afectats a l'Estat espanyol. Segons l'OMS, hi ha més de 5.000 malalties que compleixen aquest requisit. Si se sumen totes aquelles persones que pateixen o tenen un familiar amb una d'aquestes patologies, però, ens trobem davant d'un gran nombre de persones a les quals també se les podria anomenar «òrfenes»: òrfenes d'atenció mèdica, de gent a qui demanar consell, d'un diagnòstic ràpid i, per últim, de medicaments en els quals pràcticament cap companyia farmacèutica vol investigar perquè no resulten rendibles. Una malaltia és «òrfena» perquè no ha estat «adoptada» per la indústria farmacèutica.

- Els «medicaments òrfes» estan desti-

nats al tractament de les «malalties òrfenes» (*orphan drugs, médicaments orphelins*), això és, medicaments la distribució dels quals entre els afectats no es fa correctament perquè no tenen un benefici comercial.

- Finalment, les «malalties exòtiques» (*exotic diseases, maladies exotiques*) són les que es donen normalment a una zona allunyada del planeta (per exemple, la grip aviària, la malaltia de la vall del Rift o el virus del Nil Occidental).

Així doncs, les persones encara tenim molta feina a fer, tant en l'àmbit individual, humà, professional o espiritual com social, per mirar que el fet d'emmalaltir no s'agregui amb la pobresa de la zona o la raresa de la malaltia.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

La Dra. Katrine Camilleri obté el premi Nansen 2007

La Dra. Katrine Camilleri, advocada del Servei Jesuïta a Refugiats (JRS), ha estat guardonada per l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR). La Dra. Camilleri, que defensa els drets dels refugiats a l'illa de Malta, ha rebut el premi Nansen 2007 de Nacions Unides pel seu valor i compromís en la defensa dels drets dels refugiats. «Confio que aquest premi —ha afirmat— serveixi per cridar l'atenció sobre el patiment de milers de persones innocents detingudes a Malta i a qualsevol part del món i que animi la recerca real d'alternatives que respecti els drets i la dignitat de les persones.»

Des del 1997, la Dra. Camilleri ha ofert assessorament legal a centenars de detinguts, ajudant-los en les seves sol·licituds d'asil o denunciant-ne la detenció, especialment la dels més vulnerables, com malalts crònics i persones amb discapacitat o problemes de salut mental. «Aquest premi és un tribut als membres del JRS que treballen arreu del món en condicions duríssimes, de vegades fins i tot perilloses, i sense esperar cap recompensa per servir i acompanyar els desplaçats més necessitats. Si no fos per ells, i pel personal d'organitzacions similars, molts refugiats no tindrien accés a serveis legals crucials per a ells, i llanguirien en centres de detenció o, pitjor encara, serien repatriats a països on podrien patir persecució», ha expli-

La Dra. Camilleri, informant una refugiada congoleesa.

cat la Dra. Camilleri. El JRS treballa en més de cinquanta països de tots els continents del món. Compta amb un personal de més de mil persones, entre laics, jesuïtes i altres religiosos i religioses per respondre, entre altres, a les necessitats d'educació, salut i afers socials de 450.000 refugiats i desplaçats, dels quals més de la meitat són dones. El JRS ofereix els seus serveis als refugiats independentment de la seva raça, origen ètnic o confessió religiosa. (C.C.)

Coses de la vida

Prova difícil

Hola, amics! En ocasions, Déu, el nostre Pare Ommipotent, ens envia alguna prova una mica difícil per a la nostra pobra condició humana. Conseqüentment, ens preguntem: «Per què a mi?» Fins i tot podem arribar a tenir moments de dubte i de desànim. Amics, confieu en el Senyor. Ell sempre «escriu dret, però de vegades amb línies tortes». De la mateixa manera que en una rotonda de la carretera cal fer tota la volta per anar a l'altra banda, Déu, per atorgar-nos el bé espiritual, ens fa donar la volta per la «rotonda» de la nostra vida. No us desespereu. Si teniu problemes, no cerqueu falsos consellers; demaneu ajuda a un bon amic fidel, a un sacerdot o al vostre guia espiritual si en teniu. Desfogueu els vostres temors i encomaneu-vos a Déu. Tot i que de vegades sembla que no es recordi de nosaltres, ni per un moment no ens deixa de banda, com a Pare amorós que és amb els seus fills.

Cecília Aranés Mallo

cultura

Comença el nou curs acadèmic a la URL

■ La lliçó inaugural va anar a càrrec de Gemma Rauret, directora d'ANAQA

BARCELONA.— El 4 d'octubre passat es va celebrar l'acte inaugural del curs acadèmic 2007-2008 de la Universitat Ramon Llull (URL), que enguany va tenir lloc a l'Auditori Cardenal Narcís Jubany de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, centre integrat a la URL. La lliçó inaugural va anar a càrrec de Gemma Rauret, directora de l'Agència Nacional d'Avaluació de Qualitat i Acreditació (ANAQA).

Taula presidencial de l'acte inaugural.

L'acte, que va ser presidit per la Dra. Esther Giménez-Salinas, rectora de la URL, va comptar amb l'assistència, entre altres personalitats, de Joan Roca Acín, director del Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica de la Generalitat de Catalunya; Leopoldo Rodés, president del Patronat de la Fundació Universitat Ramon Llull; el Dr. Josep M. Garrell, secretari general de la URL, i el Dr. Salvador Pié, president de la Fundació Blanquerna.

La inauguració es va iniciar amb el discurs de la Dra. Giménez-Salinas, la qual es va referir a la reforma de la LOU i l'imminent canvi d'adaptació a l'Espai Europeu d'Educació Superior com «una veritable revolució del sistema universitari». També va subratllar que «el paper de la universitat no ha de ser només el de vell instructor del protagonista sinó el de coprotagonista. I, com a tal, ha d'acomplir dues tasques: col·laborar en l'elaboració d'un projecte de món compartit i ajudar a portar-lo a terme».

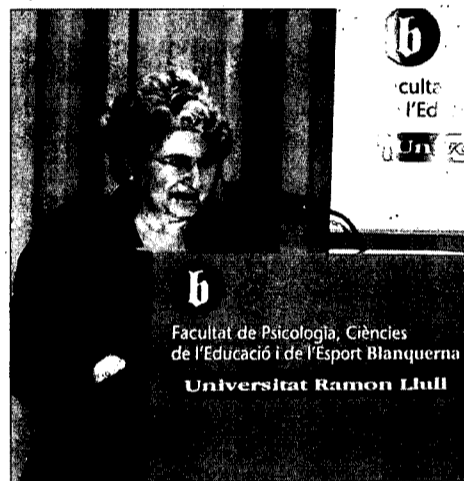
Així mateix, la rectora de la URL va posar l'èmfasi en els trets innats de la URL (col·laboració amb el món de l'empresa, flexibilitat del model de contractació, atenció prioritària a l'estudiant, educació en

valors...), «que justament són alguns dels objectius principals del procés Bolonya», els quals, «mentre algunes universitats s'hauran d'esforçar per conquerir-los, nosaltres haurèm de treballar per consolidar-los».

Tot seguit, el Dr. Josep M. Garrell va procedir a la lectura del resum de la memòria del curs 2006-2007. Pel que fa a les xifres, va destacar que la URL va oferir 44 titulacions de primer i segon cicle (amb 12.909 estudiants), 14 programes de doctorat (amb 503 doctorands) i 45 màsters i 92 postgraus (amb 2.474 estudiants). Va comentar que els dos elements que defineixen els estudis de la URL són «el baix índex de fracàs acadèmic i l'alta inserció laboral dels nostres titulats».

Gemma Rauret, directora d'ANAQA, va ser l'encarregada de pronunciar la lliçó inaugural d'enguany, que va versar sobre *L'avaluació de la qualitat en la nova ordenació dels ensenyaments*. En la seva intervenció, la Dra. Rauret va dir que l'adaptació dels ensenyaments al nou marc legal s'inscriu en «un nou escenari caracteritzat per la globalització, l'autonomia universitària i la nova sensibilitat social de defensa dels interessos dels estudiants, dels empleadors i de la societat».

Aquesta nova ordenació —va destacar

La Dra. Gemma Rauret, en un moment de la seva ponència.

la ponent— «comporta passar d'una normativa pensada per a una societat amb uns límits ben definits, on s'establia de forma detallada un catàleg de títols i els continguts per a cadascun d'ells, al nou escenari global on els acords i marcs legals s'estableixen sobre criteris i directrius generals». Tot un canvi que «requereix una nova manera de pensar i actuar dels universitaris».

La Dra. Rauret va assenyalar que «l'objectiu preminent és assegurar la qualitat dels assoliments dels estudiants». Perquè

això sigui una realitat, cal que l'avaluació interna i externa dels ensenyaments compleixi uns determinats requisits: actuació amb racionalitat, procedir amb autonomia i responsabilitat, vetllar per l'interès col·lectiu, garantir la pluralitat de perspectives, ser autocrítics i establir principis i processos que emmarquin la generació i disseminació de la informació.

«En aquest curs que comencem, la legitimitat de l'avaluació externa de l'ensenyament superior per les agències de qualitat procedeix de marc legal. Ara bé, per obtenir els resultats que l'administració educativa, l'autoritat acadèmica i els responsables de les agències desitgem, cal convèncer la comunitat universitària i la societat en general de la bondat del procés i analitzar els aspectes que les fan adients i necessàries», va explicar Gemma Rauret.

Premis de doctorat

Després de l'actuació musical del Cor de la Universitat Ramon Llull, la Dra. Esther Giménez-Salinas va lliurar els premis extraordinaris de doctorat de la URL del curs 2006-2007. Van ser concedits al Dr. Ulrich Franz, a proposta de l'ESADE; a la Dra. Meritxell Pacheco, a proposta de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, i a la Dra. Obdulia Rabal, a proposta de l'Escola Tècnica Superior IQS.

Finalment, Leopoldo Rodés va mostrar la seva satisfacció perquè la URL «s'hagi compromès a participar en el procés de Bolonya amb tant d'entusiasme i eficàcia». Així mateix, va recordar que «tots estem embarcats en la construcció d'un nou espai que no només millorarà l'empleabilitat, la mobilitat i la competitivitat de les universitats, sinó que generarà el simbolisme necessari perquè Europa esdevingui un veritable país».

Miquel Àngel Codina

Jornada d'Exaltació de les Glòries de Maria

CASTELLDEFELS.— El 7 d'octubre va tenir lloc a Castelldefels la Jornada d'Exaltació de les Glòries de Maria, que com cada any convoca el Consell General de Germanats i Confraries de l'arxidiocesi de Barcelona. Enguany tenia la Germanat del Crist de la Pau de Castelldefels com a amfitriona.

La trobada va aconseguir reunir una vintena de germanats de la província eclesiàstica i uns cent setenta participants, els quals es van donar cita a primera hora del matí al Centre Cívic Frederic Mompou de Castelldefels. Mn. Diego Capado Quintana, vicari episcopal de la diòcesi de Huelva per a la Celebració de la Fe i Religiositat Popular, va impartir una xerrada. Va parlar sobre el paper de Maria a la pietat popular i es va basar en diferents documents pontificis, però sobretot en la

La trobada va aplegar uns cent setenta participants.

seva experiència de catorze anys com a rector del santuari del Rocío a Almonte. La ponència va ser pronunciada amb un llenguatge clar i amè que va aconseguir

captar tothora l'atenció del públic.

A continuació, els participants van efectuar una visita guiada al castell de Castelldefels, especialment a la capella,

per concentrar-se novament a la una del migdia a l'església de Montserrat, on va tenir lloc la celebració de l'eucaristia a càrrec del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. Continuant amb el to distès de la jornada, el prelat va saber arribar als diferents confreres allà congregats i els va animar a fer servir les germanats com a eines per tal d'augmentar la fe popular.

Acabats els actes del matí, els participants van passar a degustar un ric dinar preparat pels membres de la Germanat del Crist de la Pau i servit als locals parroquials. Els actes litúrgics van cloure amb el rès del Sant Rosari, a càrrec de germans de les diferents germanats. L'Ajuntament de Castelldefels va obsequiar als participants amb una copa de vi i diferents records. (C.C.)

Aposta per un veritable diàleg entre cristianisme i islam

■ Comunió i Alliberament va organitzar una taula rodona sobre aquesta temàtica

BARCELONA.— Partint del llibre *El sentit religiós*, de Luigi Giussani, Comunió i Alliberament va organitzar, amb la col·laboració de la Fundació Tot Raval, una taula rodona que va titular *Sentit religiós i el valor de la raó: veritable diàleg entre cristianisme i islam*. Un autèn-

tic diàleg necessita un punt de trobada i aquest no pot ser altre que la mateixa naturalesa de l'home. L'acte va comptar amb un convidat d'excepció, el Dr. Wa'il Farouq, una de les personalitats més obertes del món musulmà i traductor a l'àrab del llibre de Giussani.

El 5 d'octubre va tenir lloc a l'Hotel Condes de Barcelona aquesta trobada en què es va tractar el fet religiós i el valor de la raó. A més del Dr. Farouq, professor de Ciències Islàmiques a la Facultat Coptocatólica de Sakakini, al Caire, van intervenir el Dr. Javier Prades, professor de Teologia Dogmàtica a la Facultat de Teologia de la Universitat San Dámaso de Madrid, i el Dr. Joan Martínez Porcell, degà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull de Barcelona.

En primer lloc va intervenir el professor de religió musulmana amb la idea que l'amistat —que, en el seu cas, comparteix amb Paolo Caserta, alumne seu al Caire ja fa més de vuit anys—, és el camí per a l'encontre, per conèixer-se un mateix i l'altre. «No es pot conèixer l'altre si un no es coneix a ell mateix», va afirmar el Dr. Farouq. «L'amistat allibera dels prejudicis i passem del món abstracte al món real», va afegir el ponent, mentre explicava que les capacitats per entendre i comprendre augmenten quan es coneixen realment els punts en comú.

Per tant, el camí per al diàleg és «ser humà», que és el gran punt en comú de tots, de musulmans i cristians. Aquest alliberament és, per al professor Farouq, la condició de raonabilitat, que implica la llibertat de viure la vida i atorgar-li un sentit. «Aquesta raonabilitat no presenta cap contradicció entre el que és espiritual i el que és material, entre la ment i la realitat, entre el que és lògic i el que és desconegut», va matisar.

Segons Wa'il Farouq, el realisme és l'instrument per produir la saviesa necessària per construir un veritable diàleg. «El problema de l'islam fonamentalista —va explicar— és que no accepta el diàleg interreligiós i, com a conseqüència, es deshumanitza i es deprimeix, dóna l'esquena a la realitat, no reconeix que les religions dialoguen...» Per a ell, l'islam es mou en una contradicció constant que es

Els participants de la taula rodona.

debat des de fa dos segles entre la modernitat i la tradició. «Així s'acaba arribant a una desvinculació de la realitat», es va lamentar el Dr. Farouq.

Així mateix, va opinar que «no existeix contradicció entre islam i modernitat». La confrontació es produeix, va assegurar, «entre els seguidors d'un o altre, però no entre les persones. Només les relacions humanes ens poden ajudar a solucionar aquests problemes». Pel que fa a l'islam, va assegurar que «l'esperit de l'islam és integrador; el poble musulmà no coneix l'essència de la seva religió, sovint és gent precària i, per tant, fàcil de manipular». Wa'il Farouq va comentar també la polèmica del vel a petició d'un dels oients: «El vel és totalment aliè a l'islam; això és utilitzar l'islam políticament.» Va insistir que el fonament de l'islam és la llibertat.

La intuïció, eina per al diàleg

El Dr. Joan Martínez Porcell va iniciar la seva intervenció agraïnt la valentia i l'exemple de Wa'il Farouq, al marge de la imatge típica de l'islam. Va parlar sobre el tema de la intuïció, essencial per encetar el «diàleg entre creients», que va voler diferenciar del «diàleg entre religions». D'aquesta manera, va destacar novament la importància de les persones.

vere, «i aquest funcionament ha estat present també a l'islam, però no en el fonamentalisme». És així que va afirmar que «és possible una identitat que no rebutgi l'altre». Martínez Porcell va voler animar tots els participants a continuar parlant malgrat la sensació de fracàs que sovint envaeix el diàleg interreligiós.

Tot seguit, el Dr. Prades va aportar la seva visió del diàleg entre cristianisme i islam. Va constatar que fins ara les solucions han estat deficientes. Per a aquest professor de Teologia Dogmàtica, «només les relacions humanes poden ajudar-nos a solucionar aquests problemes, ja que per als estats és difícil legislar reconeixent les propietats dels grups».

Finalment, Wa'il Farouq va recalcar l'amistat com a camí per a l'encontre, creant «una xarxa de diàleg que parteix de cadascú». I és que, sense cap mena de dubte, des que Farouq va conèixer Caserta ha estat un fet determinant. «Després de conèixer Paolo he descobert que el coneixement a través d'una relació humana és el que et fa fruit de la bellesa i de l'amor», va declarar el professor al míting de Rímini el setembre passat.

Mónica García

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Els cors de palmera

En el menú del migdia del restaurant, hi vam incloure, entre altres plats, amanida de cors de palmera. Aquest aliment cada vegada és més conegut entre nosaltres i, menjar-ne és molt sa i ens facilita la digestió. El cor s'extreu de la part interna de la palmera. És molt ric en proteïnes, fibra, calci i té poques calories.

Així és que, vaig posar fil a l'agulla, i vaig anar al rebost a buscar les llaunes per començar la feina.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Monestir de Sant Cugat del Vallès

Espanya va dedicar el 2002 aquest segell amb motiu del mil·lenari del monestir de Sant Cugat del Vallès. Els seus orígens es remunten al segle IV dC. On avui dia s'aixeca el cenobi hi havia una fortificació en la qual la llegenda ubica el martiri de Cucuphas, cristià d'origen nord-africà que predicava per aquestes contrades. Al segle X, el cenobi comença a augmentar les seves possessions, que es van estendre des del Montseny fins al Penedès. L'atac de les tropes sarraïnes capitanejades per Almansor, el 985, va deixar el monestir malmès. A mitjans del segle XII es van iniciar les obres de construcció del nou monestir, que van acabar el 1337. El 1835 els monjos el van abandonar. El 1931 el monestir, que destaca pel seu impressionant claustre, va ser declarat Monument Històric Artístic.

Continua la recuperació del cambril del santuari de Misericòrdia de Reus

■ Ara s'hi han incorporat obres d'art creades per Artur Aldomà i Neus Segrià

REUS.— Quatre escultures d'Artur Aldomà, amb els corresponents medallons creats per la ceramista Neus Segrià, han permès continuar recuperant el cambril del santuari de Misericòrdia de Reus, que es va incendiar al començament de la guerra civil. Les obres d'art, que s'inclouen en el projecte de reforma de l'espai iniciat fa tres anys, es van estrenar amb motiu de les festes de Misericòrdia.

L'escultor Artur Aldomà ha creat quatre imatges que corresponen a matrones de l'Antic Testament. Ester, Judit, Rut i Abigail són personatges femenins que simbolitzen la forma d'actuar de la Mare de Déu. L'absència de documentació gràfica original ha motivat l'escultor a investigar a fons i prendre com a referència les obres creades en èpoques posteriors, per exemple, durant el barroc. El rector del santuari, Mn. Antoni Roquer, hi ha fet tasques d'assessorament bíblic.

Ubicades en quatre fornícules als angles del cambril, les figures estan fetes de terra cuita policromada i tenen una altura mitjana d'1,40 metres i un pes de cent quilos. Aprofitant les festes de Misericòrdia, es van estrenar dues de les quatre escultures. En concret, són les que es corresponen als personatges d'Ester i Judit.

La ceramista Neus Segrià ha creat un medalló per acompanyar cadascuna de les escultures on s'hi recull un motiu visual i una frase de l'Antic Testament que fa al·lusió al personatge. Per exemple, la figura d'Ester se simbolitza amb el raïm i amb les paraules «Sóc la serventa del meu Senyor.» Són peces de 55 per 45 centímetres de fang cuit, treballat amb la tècnica del baix relleu i esmaltat. El fil que envolta el medalló és de color or i l'interior combina els torrats amb el beix, presents en totes les peces.

Al mateix temps que s'exposen aquestes noves obres d'art, el santuari ha enllestit els treballs d'adequació del

Imatge del cambril i, a l'esquerra, una de les noves escultures.

cambril i la sala annexa, que han anat a càrrec del fuster Eloi Mor i del pintor Jaume Biosca.

Art religiós

L'escultor Artur Aldomà (Reus, 1935) ja va fer el 1991 un baix relleu de 3 per 4 metres per al santuari de Misericòrdia. Ubicat a sobre de la porta de la façana principal, representa l'aparició de la Mare de Déu a la pastoreta Isabel Besora. Aldomà és autor de prop de 300 escultures, una part d'elles de caràcter religiós. Entrè les més destacades, hi ha la que representa Antoni Gaudí quan era un infant o les bugaderes de la plaça de les Basses. Una de les més recents és la plegadora d'avellanes que s'ha instal·lat al municipi de Riudoms.

La ceramista Neus Segrià (Reus, 1931) ja va crear fa uns anys el mural de la

pregària per al santuari de Misericòrdia, instal·lat al vestíbul del temple. Té també altres murals en esglésies de Reus i Barcelona, però sobretot s'ha destacat per treballar la peça única al torn. L'Institut Municipal de Museus de Reus ha editat enguany un llibre de 192 pàgines dedicat a l'artista i ha organitzat una exposició monogràfica amb 140 peces seves al Museu d'Art i Història de Reus.

El cambril, igual que la resta del santuari de Misericòrdia, es va destruir el 22 de juliol del 1936 com a causa d'un incendi. El 1954 se'n va recuperar l'ús, però es va decorar provisionalment amb cortines proporcionades per les empreses tèxtils de la ciutat. Des del 2004, la junta d'administració del temple ha engegat un procés per dignificar el cambril i tornar-lo a col·locar en la posició de referència que tenia a Catalunya quant a valor artístic abans de la guerra civil.

Les primeres actuacions, fetes després de la celebració del centenari de la Coronació de la imatge de la Mare de Déu, van consistir a adaptar l'accés a persones amb mobilitat reduïda amb la instal·lació d'una rampa i d'un ascensor i a crear una sala de pregàries annexa. A més, es va restaurar la pintura al fresc que hi ha al llanternó, datada el segle XVIII i que és l'únic element que es conserva de l'ornamentació original. Amb l'estrena de les obres d'Artur Aldomà i Neus Segrià, es dona una passa més endavant en la recuperació del cambril. (C.C.)

Exposició de Matt Lamb al Museu Diocesà de Barcelona

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al proper 11 de novembre l'exposició *Matt Lamb - Un artista nord-americà a Barcelona*, de la qual n'és comissari el prestigiós professor i crític d'art Arnau Puig. La mostra és organitzada per l'Europa Museum Schengen. La cinquantena de pintures de gran format que Matt Lamb (Chicago, 1932) exhibeix ara a la Ciutat Comtal són un reflex de la seva personal acció plàstica, que va des de l'abstracció fins a l'expressionisme, tot influenciat per les colorides pintures dels indis americans que estan en el seu entorn més immediat. Hi ha també els precedents mexicans d'un art mural —la justificació del qual és la intensa expressivitat impulsiva del seu creador— que vol mostrar el que cal dir als esperits de la gent que vaga dins d'una societat que, si bé predica la

Una de les pintures de la mostra.

moral social i personal, no actua en conseqüència. Tòt plegat, sense oblidar la sensualitat comunicativa i emocional del color.

Més informació: Museu Diocesà de Barcelona, av. Catedral, 4 - 08002 Barcelona, tel. 933 152 213, a/e: museudb@yahoo.es (C.C.)

INGREDIENTS:

cors de palmera
4 patates, pa ratllat
sobrassada
2 grans d'all
oli i sal, ou batut
cervesa, formatge
pernil cuit, enciams
pa fregit, vinagre i poma

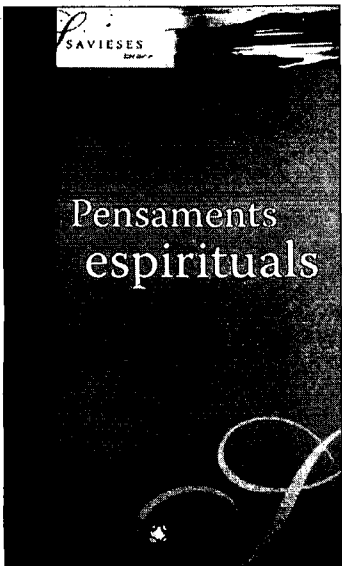
PREPARACIÓ:

Primer de tot, bulliu quatre patates, escorreu-les i passeu-les pel passapuré. Deixeu-les refredar i, després, afegiu-hi mitja cullerada de pa ratllat, una cullerada de sobrassada i dos grans d'all fregits.

Amb aquesta massa feu unes boletes petites. (A l'hora de fer les boletes, unteu-vos d'oli les mans i, així, no se us enganxaran.) A continuació, passeu les boletes per ou batut amb unes quantes gotetes de cervesa i fregiu-les amb oli ben calent. Poseu-les en una plata amb formatge per sobre.

Per fer l'amanida: a la base, poseu-hi força pernil cuit tallat a tiretes ben fines i, a sobre, un combinat de diferents tipus d'enciam amb trossets de pa fregit. Per últim, envoltant el plat, poseu-hi les boletes de patata amb els cors de palmera tallats a rodanxes. Amaniu-ho tot amb una vinagreta perfumada amb mostassa i poma ratllada per sobre.

Llibres

Riquesa espiritual

En aquest volum es recullen un seguit de pensaments espirituals corresponents al primer any del pontificat de Benet XVI: entre l'abril del 2005 i el març del 2006. Han estat extrets de textos de naturalesa molt diversa: homilies, audiències, missatges, discursos, etc. Els temes més recurrents són els següents: la fe en Déu; la figura de Jesús, l'amor que ens ha estat donat i que hem de transformar en do, el patiment, la santedat, la família, la pau i la felicitat. (C.C.)

Benet XVI, *Pensaments espirituals*. Editorial Claret, Col·lecció Saviezes Minor, Barcelona 2007, 79 pàg.

Carta d'amor a un fill

Mi querido Gabriel es la carta d'amor d'un pare al seu fill de vuit anys. Hi intenta trobar les paraules per explicar-li els seus sentiments, les alegries i les frustracions de ser pare. L'editor Halfdan W. Freihow traça un retrat honest i delicat del seu fill Gabriel, autista. Sense esmentar la paraula *autisme* en tot el llibre, intenta comprendre, amb amor i admiració què ho fa, que Gabriel sigui diferent dels altres nens. El resultat és un cant bellíssim a la diferència. (C.C.)

Halfdan W. Freihow, *Mi querido Gabriel*. Editorial Leqtor, Col·lecció Narradores, Barcelona 2007, 156 pàg.

La importància del diàleg

Una defensa apassionada a favor d'una Església oberta i dialogant amb tothom. Aquest és l'argument del present llibre del cardenal Franz König (1905-2004), que durant anys es va dedicar a tendir ponts entre Orient i Occident. Les seves idees sobre el diàleg amb altres cristians són pertinents i profètiques. També es refereix al «més important de tots els diàlegs: el diàleg amb Déu». Aquest volum constitueix el testament humà i espiritual del cardenal König. (C.C.)

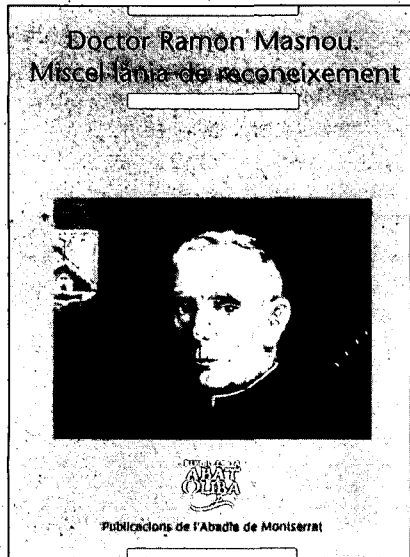
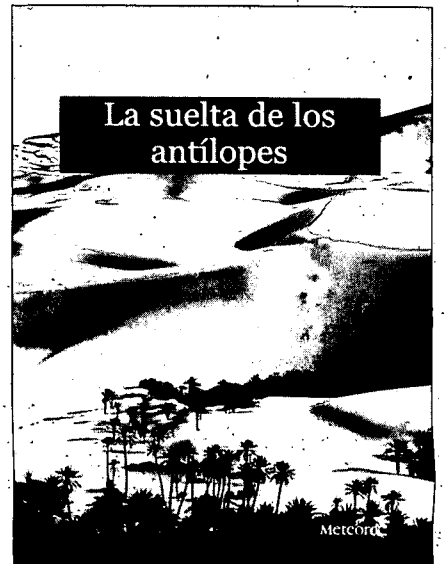
Cardenal Franz König, *Abierto a Dios, abierto al mundo*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Testigos, Bilbao 2007, 176 pàg.

Humor i tendresa

Dues àvies, Filomena i Paquita, que viuen soles a Toledo, es veuen immerses en una trama complicada de contraban i espionatge per culpa d'una catifa procedent d'un indret remot del sud de Tunis. Aquest és l'argument inicial de *La suelta de los antílopes*. Esquitxada de tocs d'humor i d'una tendresa captivadora, es tracta de la segona novel·la de Margarita García Gallardo i suposa un pas molt ferm en la seva consolidació en el món de les lletres. (C.C.)

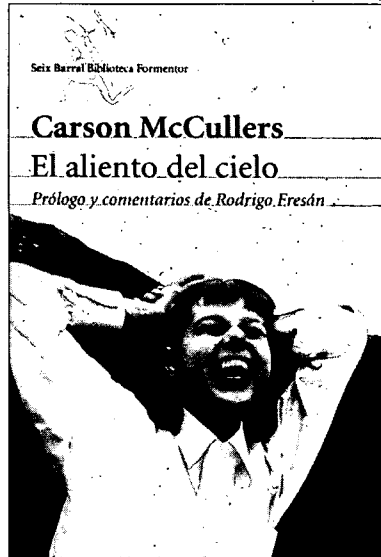
Margarita García Gallardo, *La suelta de los antílopes*. Editorial Meteora, Col·lecció Tahona de Letras, Barcelona 2007, 300 pàg.

Homenatge merescut

Amb motiu del centenari del naixement del Dr. Ramon Masnou i Boixeda (1907-2004), surt a la llum aquest volum promogut per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i coordinat per Genís Samper. Es tracta d'un homenatge merescut al Dr. Masnou, servidor fidel de la fe cristiana, que sempre va dur a terme una tasca esforçada de defensa de la llengua catalana i de les arrels de la catalanitat. Al llarg d'aquestes pàgines, se'n repassa la vida i la fructífera obra pastoral. (C.C.)

AA.DD., *Doctor Ramon Masnou. Miscel·lània de reconeixement*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Abat Oliba, Barcelona 2007, 357 pàg.

Sensibilitat poètica

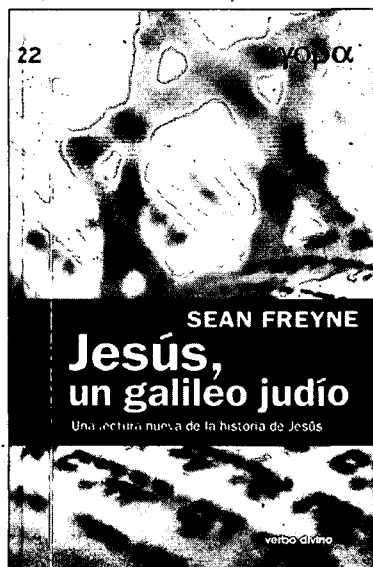
L'escriptora nord-americana Carson McCullers (1917-1967) va transmetre amb un mestratge insuperable la grandesa i la tragèdia de l'ànima humana. *El aliento del cielo* comprèn la totalitat dels seus contes —tretze d'ells inèdits al nostre idioma— i les seves tres novel·les curtes. Per les seves pàgines transiten l'amor, la violència, la soledat i el fracàs. Dotades de sensibilitat poètica i de musicalitat, desprenen una força i una passió que han seduït diverses generacions de lectors. (C.C.)

Carson McCullers, *El aliento del cielo*. Editorial Seix Barral, Col·lecció Biblioteca Formentor, Barcelona 2007, 540 pàg.

Seguint les petjades de Jesús

Sean Freyne, un dels experts mundials més qualificats en el Nou Testament, ens ofereix una recerca extraordinària sobre el Jesús històric i el seu entorn cultural. Al lector se'l convida a participar en un recorregut mental a través de Palestina seguint les petjades de Jesús i a contemplar el paisatge equipat amb la informació religiosa i cultural d'un jueu galileu. L'autor recrea magistralment el context de la vida i el missatge del Mestre. (C.C.)

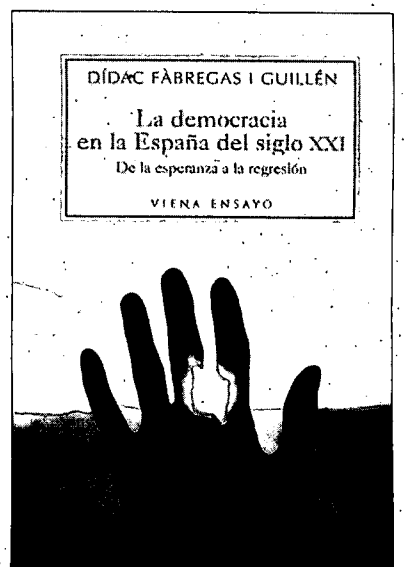
Sean Freyne, *Jesús, un galileo judío*. Una lectura nueva de la historia de Jesús. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Ágora, Estella 2007, 279 pàg.

La democràcia espanyola

El polític i escriptor Dídac Fàbregas analitza en aquest llibre l'estat de salut de l'actual sistema democràtic a Espanya, centrant-se en la dècada 1996-2006 i situant-lo en el marc del context mundial i de la política internacional espanyola. El seu estudi ens situa en una Espanya en clar procés de regressió democràtica, en profunda decadència política i ideològica i amb una societat civil desvertebrada socialment i culturalment. Un estudi que defuig el llenguatge «políticament correcte». (C.C.)

Dídac Fàbregas i Guillén, *La democracia en la España del siglo XXI. De la esperanza a la regresión*. Viena Ediciones, Col·lecció Viena Ensayo, Barcelona 2007, 1.024 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Doris Lessing, Nobel 2007

Li ha arribat el premi Nobel. Durant anys en va ser una candidata permanent. Però els sabers acadèmics suecs van preferir altres autors. No sé si havia perdut l'esperança, si és que en tenia cap, quan veia com li passaven davant altres autors dels quals gairebé no n'havia sentit a parlar i que no apareixien en la llista de noms que entraven a les biblioteques.

Mentrestant, aquesta dona nascuda a Pèrsia, però de família anglesa, continuava en l'aventura d'escriure. Oficialment la va iniciar a Anglaterra, el 1950; la seva novel·la *Canta la hierba* va tenir un èxit relatiu, però la soledat del divorci li va deixar prou temps per començar amb més perseverança una sèrie d'altres novel·les, que recollien la seva experiència vital en anys anteriors que, a més, van conformar el fons que batejava en els seus escrits. Si Proudhon deia que darrere de qualsevol revolució hi ha una teologia, podem dir que darrere dels escrits de Doris Lessing hi ha una teologia revolucionària veritable, és a dir, un desig de fer veure les injustícies dels dominadors, i la necessitat de redempció dels petits que pateixen.

Així *Los hijos de la violencia* va resul-

tar el títol genèric d'un cicle de novel·les. Testimonis autèntics de tot el que ella va viure en les èpoques de vida a les colònies: *Martha Quest* (1952), *Un casamiento convencional* (1954), *Vuelta al hogar* (1957), *Al final de la tormenta* (1958) i *La*

costumbre de amar (1958).

Una primera Doris Lessing valenta, lluitadora, estímul de feministes —a pesar d'ella mateixa— que va entrar a formar part d'aquest món complex de creadors literaris i «quincallaires» que veien els escriptors com les mines d'or de Rhodèsia...

I els premis van anar caient, sobretot al nostre país; l'Internacional Catalunya, el Príncep d'Astúries, i el seu disgust anava augmentant quan veia els drames recents de Kosovo i d'altres racons de la geografia, on la força i la mort són la primera i la darrera paraula, sense cap possibilitat de diàleg.

El seu millor llibre —el que cal llegir si volem conèixer qui és Doris Lessing— *El quadern daurat* (1962). En ell hi ha viva la dona intensa, creadora, ferma en les seves conviccions, desitjosa d'un món millor. Una autobiografia immisericordiosa, on es parla d'idearis, d'experiències de tota mena, de recerques d'autenticitat, de desencís davant d'ideologies extremes

que atordeixen però en el fons no alliberen l'home. I enmig d'aquestes reaccions personals íntimes, apareix el que la fa forta i ferma: la seva lluita agosarada amb ella mateixa, les seves dificultats com a escriptora i l'experiència —experiència dura— de la decadència física i la soledat que li mengen la vida cada any. Una Doris Lessing que escriurà, com un tribut simbòlic a ella mateixa, les *Memorias de una superviviente*.

Sovint diem que els premis Nobel consagren autors desconeguts, que brillen després un temps molt limitat. En aquest cas, som davant d'una escriptora de qualitat, i una dona compromesa amb la seva vocació de testimoni de la vida. No és una passatgera més, que explica el que veu a través de la finestreta, còmodament asseguda en una butaca de primera classe. Les seves obres interessin, i la concessió del Nobel ens convida a rellegir-les, sense necessitat d'ostentacions propagandístiques editorials.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Quarta edició del cicle Cobla de Tardor

A Blanes, la tardor té so de cobla. Des de fa quatre anys, l'Ajuntament i el Teatre promouen un seguit d'activitats a l'entorn de la música de cobla, amb un conjunt de propostes força atractives, tant per la seva diversitat de plantejaments com pel seu notable nivell artístic.

La primera activitat va ser la trobada que van protagonitzar els músics de cobla nascuts o establerts a Blanes, adscrits a diferents formacions instrumentals d'arreu de Catalunya. Aquesta trobada, que ara s'inclou en el cicle Cobla de Tardor,

va néixer fa nou anys i aplega més de 70 instrumentistes que formen una gran cobla que ofereixen un concert i audició de sardanes.

El dia 28 d'octubre, la cobla Ciutat de Girona obre el foc del seguit de concerts del cicle al teatre de Blanes. En aquesta ocasió, s'interpreta el concert-homenatge a Joaquim Serra preparat per la cobla gironina amb motiu del centenari del naixement d'aquest recordat compositor. La vetllada, que com diem se celebra el dia 28, a les 7 de la tarda, inclou una selecció de les obres més representatives del catàleg de Joaquim Serra conjuntament amb altres peces escrites per Antoni Ros Marbà, Fèlix Martínez Comín i Ricard Lamote de Grignon.

El 18 de novembre, a la tarda, tindrà lloc la segona sessió d'aquest cicle de concerts al teatre de Blanes, amb la presentació per part de l'anomenada Cobla dels Sons Essencials, de l'espectacle *Les tibles i la Mediterrània*, dirigit i produït musicalment per Marcel Casellas, amb Marta Andreu i Eugènia Camats com a solistes. Finalment, el darrer concert d'aquest cicle arribarà l'1 de desembre, a la nit, amb la final del 10è Concurs de Sardanes per a Joves Compositors, en una vetllada a càrrec de la Cobla de Tardor i la Cobla del Col·legi Santa Maria de Blanes.

Més informació, al telèfon 972 358 063 o a la web: teatredeblanes.net. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- Amb un únic pagament de 100,94€ per any
- Amb dos pagaments semestral de 50,47€
- Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 806 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69,
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Jesús cura i perdona

Mc. 2, 1-12

XXIII Concurs Bíblic XIX Concurs Bíblic de Redacció IX Concurs Bíblic de Dibuix VIII Concurs Bíblic Universitari

FEDERACIÓ DE CRISTIANS
DE CATALUNYA

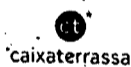

GRUP DE MESTRES
CATÒLICS-TERRASSA

FUNDACIÓ ALBERT BONET

CONFERÈNCIA EPISCOPAL
TARRACONENSE

Banc Sabadell

ARTESANA
PUNTPLA

Fundació Mina
Aigües de Terrassa

PENT BLOC

copcisa

cecot

SONY

CATALUNYA CRISTIANA

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Grup AVANT de Terrassa
Amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics

XXIII Concurs Bíblic

Tema: Jesús cura i perdona (Mc 2,1-12)

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Poden participar-hi els alumnes d'Educació Primària, 1r i 2n curs d'ESO, i grups de catequesi dels bisbats catalans.
2. El concurs consisteix a contestar individualment el qüestionari corresponent, segons el nivell que cursa l'alumne. En la confecció de les preguntes s'ha pres com a base la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI).
3. El concurs es divideix en tres categories:
1a Alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària (8-9 anys)
2a Alumnes de 5è i 6è d'Educació Primària (10-11 anys)
3a Alumnes de 1r i 2n d'ESO (12-13 anys)
(Els grups de catequesi s'adaptaran a la categoria segons l'edat del nen/na.)
4. A) En totes tres categories es pot respondre el qüestionari en una fotocòpia del model. Si els falta espai poden escriure les respostes en un full a part, indicant-hi, així sí, els números corresponents a les preguntes. Intentem deixar espais suficients per evitar-ho.

B) Els treballs inacabats es consideren nuls.

C) Les escoles o grups de catequesi participants han d'enviar els treballs en una sola tramesa, juntament amb una llista on figuri el nombre de concursants, els seus noms i el del professor/a responsables.

D) Us demanem l'adreça del vostre col·legi ben clara i intel·ligible: nom de l'escola, telèfon, codi postal, població, bisbat i l'adreça electrònica de l'escola, mai del participant. El nom de l'alumne ben escrit i clar.

5. Els treballs s'han de trametre a qualsevol d'aquestes dues adreces de Terrassa:

• Apartat de Correus 936 - 08220 TERRASSA

• Centre Eclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos - 08224 TERRASSA (tardes de 5 a 7).

Els treballs s'han d'enviar a partir del 2 de novembre del 2007, i el termini finalitzarà el 5 de febrer del 2008.

6. Tots els col·legis que participin en el XXIII Concurs Bíblic rebran, fins a 15 alumnes, 2 Nous Testaments, i de 15 en endavant, 4 Nous Testaments de la B.C.I. i un obsequi de l'Associació Bíblica de Catalunya.

S'atorguen els premis següents:

- A) Premis per a escoles participants: 11 primers premis (1 per cada bisbat més la zona pastoral del Maresme), 33 accessits (1 per categoria i bisbat més la zona pastoral del Maresme).

- B) 33 premis individuals (1 per categoria i bisbat més la zona pastoral del Maresme), 99 accessits (3 per categoria i bisbat més la zona pastoral del Maresme).

- C) Premis de participació per a nens i nenes discapacitats d'Educació Especial (certificat del col·legi especificant el tipus de minusvalidesa amb el nom de l'alumne). En el cas d'un nombre superior a 10 alumnes d'E.E. es donarà un premi col·lectiu per a l'escola.

- D) 11 premis per a centres de Catequesi (1 per bisbat més la zona pastoral del Maresme).

- E) A cada participant se l'obsequiarà amb un detall sobre el tema d'aquest concurs.

7. Els premis s'han de recollir personalment.

8. El veredict del jurat serà inapel·lable i es comunicarà directament a les escoles premiades. El veredict també es farà públic al setmanari *Catalunya Cristiana*, a la nostra web, a *Ràdio Estel* i a *Ràdio Terrassa*.

9. El lliurament dels premis tindrà lloc a cada bisbat. Serà el dia 26 d'abril del 2008, dissabte, a les 11 del matí als següents llocs:

Arquebisbat de Barcelona, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa; **Bisbat de Sant Feliu de Llobregat**, Col·legi Verge de la Salut, plaça de Catalunya, 4-8, Sant Feliu de Llobregat; **Bisbat de Girona**, Casal Bisbe Cartaà, c/ Antic Roca, 38, Girona; **Bisbat de Lleida**, Col·legi Episcopal, Dr. Combelles, 38, Lleida; **Bisbat de Solsona**, Col·legi Arrels de Secundària, Av. C. Tarancón, 49, Solsona; **Arquebisbat de Tarragona**, Col·legi La Salle, Av. Països Catalans, s/n, Tarragona; **Bisbat de Terrassa**, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa; **Bisbat de Tortosa**, Seminari, Accés al Seminari, s/n, Tortosa; **Bisbat d'Urgell**, bisbat, pati Palau, 1-5, la Seu d'Urgell; **Bisbat de Vic**, Col·legi la Salle, Av. de la Pau, s/n, Manresa; **Z.P. del Maresme**, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa.

10. El sol fet de concursar implica l'acceptació d'aquestes bases.

XIX Concurs Bíblic de Redacció

Tema: Jesús cura i perdona (Mc 2,1-12)

El Grup AVANT de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració de Mestres Catòlics de la ciutat, convoquen el XIX Concurs Bíblic de Redacció per a nivells de secundària, dins del XXIII Concurs Bíblic del curs 2007-2008.

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. S'estableixen dos grups de participació segons el curs escolar.

Grup A • Alumnes de 3r i 4t d'ESO

Grup B • Alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius

2. Tema: «Jesús, cura i perdona». El tema és el mateix per als dos grups de participació.

Llegeix Mt 4,23-24; Mc 2,1-12; Jn 5,5-8 i Jn 11,25-27. Com aquests passatges de la Bíblia que hem escollit en pots trobar molts més que il·lustren el mateix tema. Fes una redacció exposant què et sembla a tu. Per què Jesús tenia aquest comportament amb la gent? Què destacaries en cadascun d'aquests fets i quins trets diferencials hi trobes? Avui podríem trobar casos d'aquesta fe en Jesús? Quina és la nostra reacció si el resultat no ens és favorable?

3. El treball s'ha de fer centrant-lo en el tema assenyalat. Es valorarà el raonament de les opinions. La qualitat ortogràfica i literària també compten. Es recomana als professors que mirin que els treballs no continguin errors.

4. Si s'ha de transcriure algun paràgraf de la Bíblia o altres llibres, caldrà especificar les cites i la bibliografia emprada en cada paràgraf transcrit.

5. Es concediran 5 premis per a cadascun dels grups.

1r premi: 600 euros • 2n premi: 300 euros • 3r premi: 150 euros • 4t premi: 90 euros • 5è premi: 60 euros.

Tots els premiats rebran també un exemplar de la Bíblia Catalana Interconfessional.

6. Els treballs han de tenir un mínim de 2 fulls i un màxim de 4 i s'han de presentar mecanografiats o fets amb ordinador, a doble espai, en fulls DIN A4 i amb cos de lletra 12.

7. S'ha de fer constar a cada treball el nom i la data de naixement de l'alumne, curs, grup en el qual es participa, nom i adreça del centre educatiu (mai el del participant).

8. Si es detecten treballs copiats, quedaran desqualificats.

9. Els treballs s'han d'enviar a partir del 2 de novembre del 2007 i el termini finalitzarà el 5 de febrer del 2008.

10. Els treballs s'han d'enviar a **XIX Concurs Bíblic de Redacció** Ap. de Correus 936 - 08220 Terrassa, o al carrer Blasco de Garay, 34 - 08224 Terrassa (tardes de 5 a 7).

11. La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, al seu moment, pugui emetre el jurat.

12. El lliurament de premis es farà el dia 26 d'abril del 2008, dissabte, a les 11 del matí, en cadascun dels bisbats de Catalunya, juntament amb el lliurament del XXIII Concurs Bíblic.

PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU DIRIGIR-VOS
ALS TELÈFONS SEGÜENTS:

937 852 291 Màrius Heras (matins de 9 a 1, del 9 d'octubre al 5 de febrer del 2008)

937 848 885 Joaquina Prat (tardes de 7 a 9, del 9 d'octubre al 5 de febrer del 2008)

937 884 647 Pere Casas (tardes de 3 a 9, del 9 d'octubre al 5 de febrer del 2008)

937 809 888 Centre Eclesial (tardes de 5 a 7, del 9 d'octubre al 5 de febrer del 2008)

XXIII Concurs Bíblic Jesús cura i perdona

Mc. 2, 1-12

Qüestionari de la 1a categoria

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població

C.P. Telèfon

e-mail

Bisbat

1 Llegeix Mt. 4, 23 i digues quina era l'activitat de Jesús.

2 Digues la resposta del centurió a Jesús. (Mt. 8, 8)

3 Què diu Jesús admirat de les paraules del centurió? (Mt. 8, 10)

4 Què van fer els homes que portaven un paralític per dur-lo fins Jesús? (Mc. 2, 4)

5 Què diu Jesús a Jaire, cap de la sinagoga, quan li demana la curació de la seva filla? (Mc. 5, 35-36)

6 Què fa Jesús a la filla de Jaire i què li diu? (Mc. 5, 41)

7 De tres maneres anomena el cec Bartimeu a Jesús. Digues quines són? (Mc. 10, 46-52)

8 a) Quina paraula fa servir Jesús per curar el sord-mut i que vol dir?
b) Què deien la gent admirada de les seves curacions? (Mc. 7, 31-37)

a) b)

9 a) A Marta, germana de Llatzer, què li diu Jesús qui és ell? b) Què li respon ella? (Jn. 11, 25-27)

a)

b)

10 Quin és el resum de la Llei i els Profetes que ens diu Jesús en el seu missatge? (Mt. 7, 12)

EXTRA

NOTA: Si vols millorar la teva puntuació, completa el teu treball amb aquest tema.

* Busca en la sopa de lletres les següents actituds d'acolliment als malalts i posa-les en pràctica.

- afecte
- dedicació
- estima
- tendresa
- paciència
- consol
- ajuda
- companyia
- auxili
- amor

Amb les lletres sobrants podràs construir l'inici de la resposta que el centurió va donar a Jesús. (Mt. 8, 8)

E	S	E	R	O	M	A	N	Y	O
T	E	N	D	R	E	S	A	A	I
C	O	S	R	J	L	O	I	D	C
E	N	O	T	O	S	Y	L	U	A
F	O	C	S	I	N	D	I	J	C
A	I	N	G	A	M	N	X	A	I
E	O	Q	P	U	E	A	U	E	D
C	N	M	T	R	E	U	A	A	E
C	O	A	S	A	M	E	V	A	D
C	A	I	C	N	E	I	C	A	P

Jesús cura i perdona
Mc. 2, 1-12

1ª Categoria

XXIII Concurs Bíblic Jesús cura i perdona

Mc. 2, 1-12

Qüestionari de la 2a categoria

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població

C.P. Telèfon

e-mail

Bisbat

1 Llegeix Mt. 4, 23 i digues quina era l'activitat de Jesús.

2 L'Església ha incorporat a la litúrgia de la missa, amb una petita variant final, la resposta del centurió a Jesús. Escriu-la. (Mt. 8, 8)

3 Què diu Jesús admirat de les paraules del centurió? (Mt. 8, 10)

4 a) Què diu Jesús al paralític, i en veure la fe d'aquella gent? (Mc. 2, 5)
b) Com demostra Jesús que pot perdonar els pecats i que és fill de Déu? (Mc. 2, 11)

a)
b)

5 a) Què diu Jesús a Jaire, cap de la sinagoga quan li demana la curació de la seva filla?
b) Què fa Jesús a la filla de Jaire i què li diu? (Mc. 5, 35-41)

a)

b)

6 Quina era l'actitud de la gent davant les curacions de Jesús? (Mt. 15, 31)

7 A la piscina de Betzeta, a) quant temps feia que el paralític hi estava esperant la seva curació? b) Per què no es podia curar? (Jn. 5, 5-7)

a) b)

8 a) A Marta, germana de Llatzer, què li diu Jesús qui és ell? b) Què li respon ella? (Jn. 11, 25-27)

a)

b)

9 Quin és el resum de la Llei i els Profetes que ens diu Jesús en el seu missatge? (Mt. 7, 12)

10 En el poble de Naim, quan duen a enterrar el fill únic d'una dona, que era viuda, (Lc. 7, 11-17)
a) Quina va ser l'actitud de Jesús? b) Què va fer? c) Què li va dir al noi?

a)

b) c)

EXTRA

NOTA: Si vols millorar la teva puntuació, completa el teu treball amb aquest tema.

* Busca en la sopa de lletres les següents actituds d'acolliment als malalts i posa-les en pràctica.

- afecte
- dedicació
- estima
- tendresa
- paciència
- consol
- ajuda
- companyia
- auxili
- amor

Amb les lletres sobrants podràs construir l'inici de la resposta que el centurió va donar a Jesús. (Mt. 8, 8)

E	S	E	R	O	M	A	N	Y	O
T	E	N	D	R	E	S	A	A	I
C	O	S	R	J	L	O	I	D	C
E	N	O	T	O	S	Y	L	U	A
F	O	C	S	I	N	D	I	J	C
A	I	N	G	A	M	N	X	A	I
E	O	Q	P	U	E	A	U	E	D
C	N	M	T	R	E	U	A	A	E
C	O	A	S	A	M	E	V	A	D
C	A	I	C	N	E	I	C	A	P

Jesús cura i perdona
Mc. 2, 1-12

2ª Categoria

XXIII Concurs Bíblic **Jesús cura i perdona**

Mc. 2, 1-12

Qüestionari de la 3a categoria

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població

C.P. Telèfon

e-mail

Bisbat

1 Llegeix Mt. 4, 23 i digues quina era l'activitat de Jesús.

2 A Mc. 2, 1-12 trobaràs el títol d'aquest concurs "Jesús cura i perdona"

- a) A quin verset Jesús perdona els pecats del paralític?
- b) A quin altre verset Jesús cura al paralític?
- c) Això demostra que ell és el Fill de Déu. A quins altres versets es reflecteix això?

a) b) c)

3 Mira si va ser important la curació del criat del centurió que hi ha unes paraules que encara es diuen avui. (Mt. 8, 5-13)

- a) En quina celebració passa això? b) En quin moment d'aquesta celebració?

a) b)

4 a) Com es deia el pare de la noia morta i que era cap de la sinagoga? b) Què li diu Jesús? (Mc. 5, 36) c) Què fa? d) Què li diu a la noia? (Mc. 5, 41)

a) b)

c) d)

5 Quina era l'actitud de la gent davant les curacions de Jesús? (Mt. 15, 31)

3ª Categoria

6 a) Quina és l'actitud del cec Bartimeu al pas de Jesús? (Mc. 10, 47-48) b) Què ens ensenya a nosaltres?

a)

b)

7 a) Per quin motiu Jesús cura al cec Bartimeu? b) De tres maneres anomena el cec Bartimeu a Jesús. Digues quines són! (Mc. 10, 45-52)

a)

b)

8 a) Què els hi pregunta Jesús als mestres de la llei i als fariseus quan cura a un home en dissabte? (Lc. 6, 6-11)

b) Què ens vol dir Jesús a nosaltres?

a)

b)

9 a) A Marta, germana de Llàtzer, què li diu Jesús qui és ell? b) Què li respon ella? (Jn. 11, 25-27)

a)

b)

10 Quin és el resum de la Llei i els Profetes que ens diu Jesús en el seu misatge? (Mt. 7, 12)

EXTRA

NOTA: Si vols millorar la teva puntuació, completa el teu treball amb aquest tema.

* Busca en la sopa de lletres les següents actituds d'acolliment als malalts i posa-les en pràctica.

- afecte
- dedicació
- estima
- tendresa
- paciència
- consol
- ajuda
- companyia
- auxili
- amor

Amb les lletres sobrants podràs construir l'inici de la resposta que el centurió va donar a Jesús. (Mt. 8, 8)

E S E R O M A N Y O
T E N D R E S A A I
C O S R J L O I D C
E N O T O S Y L U A
F O C S I N D I J C
A I N G A M N X A I
E O Q P U E A U E D
C N M T R E U A A E
C O A S A M E V A D
C A I C N E I C A P

Jesús
cura i perdona
Mc. 2, 1-12

IX Concurs Bíblic de Dibuix

Tema: **Jesús cura i perdona**

(Mc 2,1-12)

Per desenvolupar el dibuix llegeix Mc 2,1-12, Mt 4,23-24 i d'altres sobre el títol del concurs. Observa tot el que has llegit i fes el dibuix (el tema que més et motivi).

Les **BASES** que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Només poden participar-hi els qui prenen part al XXIII Concurs Bíblic.
2. El dibuix es farà fent servir la plantilla que adjuntem en aquest tríptic (mida Din A4).
3. El dibuix ha d'anar conjuntament amb els de la classe, però sempre per separat del qüestionari del XXIII Concurs Bíblic, i mai grapats. Per enviar-ho, s'ha de fer un sol paquet i **a dintre posar-ho per separat. El nom de l'alumne ben escrit i clar.**
4. Hi ha 1 premi per categoria per a cada bisbat més zona pastoral del Maresme, i 2 accésits per categoria i bisbat més zona pastoral del Maresme. El premi individual és el que es dona al XXIII Concurs Bíblic per participar-hi. El dibuix sol no té premi de participació.
5. Els dibuixos quedaran en propietat del Concurs Bíblic.

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població C.P. Telèfon

e-mail Bisbat

VIII Concurs Bíblic Universitari

El Concurs Bíblic Universitari d'aquest curs té com a títol: **Intuïcions innovadores de la Bíblia.**

Creiem que aquesta temàtica, tan cabdal de tota vida oberta a la felicitat i a la pau del cor, s'adiu al missatge que volem transmetre al món universitari al qual ens dirigim.

A partir del curs passat, el concurs s'ha obert a totes les universitats de Catalunya i són ja moltes les persones que s'interessen per participar d'una recerca que té a veure amb la pròpia vida.

Les bases del concurs les donarem a conèixer a partir d'aquest mes d'octubre. Les podreu demanar a través de l'adreça electrònica: **concursbiblic@dpuniversitaria.org**. De tota manera, la difusió es farà des d'aquesta delegació a través del correu convencional i de les mateixes institucions universitàries i eclesials amb les quals col·laborem.

També podreu consultar a la pàgina **web: www.universitaties.net**

Aquest concurs és una iniciativa de la Federació de Cristians de Catalunya, grup AVANT de Terrassa i està organitzat per la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Té previst el veredict final durant la primera quinzena del mes de maig del 2008.

El lliurament de premis es farà al Paraninf de la Universitat de Barcelona el dia 17 de maig. Sereu puntualment informats de la festa de cloenda.

Les persones que hi estigueu interessades podeu ampliar la informació a:

DELEGACIÓ DE PASTORAL UNIVERSITÀRIA

Mn. Joaquim Vidal, Francesc Grané i Laura Gimeno
c/ Rivadeneyra, 6, 9a planta
08002 Barcelona
Tel. 934 121 551 - Fax 933 171 799
e-mail: concursbiblic@dpuniversitaria.org
web: www.universitaties.net

Delegació Pastoral Universitària
Arquebisbat de Barcelona

a/e: concurs.biblic@cecot.es • web: www.cecot.es/concursbiblic

Noves recerques sobre l'evolució de les galàxies

Fa prop d'un segle que els astrofísics van poder elaborar, a partir de les descobertes de la física nuclear, l'esquema de com evoluciona una estrella des del seu «naixement», condensant-se un núvol còsmic, fins a la seva «mort» en convertir-se en nana blanca, estrella neutrons o forat negre. Esquema que, amb alguns retocs tan sols, s'ha trobat vàlid fins al moment actual. Però l'evolució d'una galàxia no va ser tan fàcil de descriure. Hi hagué fins i tot opinions contradictòries: uns deien que les el·líptiques devien passar a espirals i altres deien que el procés havia de ser a l'inrevés. Avui dia sembla que no tenien raó ni els uns ni els altres: més aviat es creu que la major part de les galàxies van néixer amb la forma que tenen encara al present.

Però hi ha un altre punt important que sembla que ja s'ha aclarit: que les galàxies grans procedeixen de l'absorció que han realitzat de galàxies més petites. Això és el que es pot afirmar amb molta seguretat de la «nostra» galàxia. Un article d'*Investigación y Ciencia* del juny passat exposa les conclusions a què han arribat uns astrofísics de l'Observatori d'Estrasburg: la Via Làctia s'ha cruspit al llarg dels 13.000 milions d'anys que fa que existeixi potser més d'un centenar de petites galàxies i encara ara ho està fent:

la seva enorme gravetat les trenca, les esfilagarsa en corrents d'estrelles i acaba absorbint-les.

Com es pot afirmar això? Enregistrant els corrents d'estrelles que encara corren més o menys unides dins de la Galàxia o a la perifèria: són les despulles de les galàxies absorbides. Fins ara s'han classificat onze corrents estel·lars d'aquesta mena: Artur, Magallanes (200 milions de masses solars esteses en un milió d'anys llum), Sagitari (uns 100 milions d'estels en una extensió semblant), Helmi (10-100 milions de masses solars, en 30.000 anys llum), Palomar 5 (només 5.000 sols, que s'estenen en uns 30.000 anys llum), Monoceros (100 milions d'estels en una extensió de 200.000 anys llum) i tres més petits descoberts tots el 2006: corrents de l'Anticentre, de NGC 5466 i Orfe. Són moltes estrelles però cal recordar que el total de la nostra galàxia és entre 100.000 i 200.000 milions de masses solars.

Tot això es veu ara molt segur i aquests corrents estel·lars proporcionen també un mètode per mesurar la matèria fosca que conté la Via Làctia. L'astronomia va avançant. Que tot serveixi per trobar-hi més i més la grandesa de Déu!

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

El nom del segon període del mesozoic és dels més antics. Va ser Alexander Humboldt qui el 1795 s'adonà que les roques calcàries del Jura Kalkstein de Suïssa eren diferents de les que Werner havia considerat del Muschelkalk, i les anomenà *juràsiques*. I el 1830 el geòleg francès Alexandre Broignart va definir el juràssic com una unitat estratigràfica clara. Com que té una riquesa gran d'ammonits que evolucionen molt ràpidament es poden analitzar i sistematitzar fàcilment els estrats d'aquest sistema. Les roques juràsiques són les que suggeriren a l'anglès William Smith la idea de la successió faunística al llarg del temps. La durada del juràssic va ser de 61 milions d'anys entre els 205 i els 144 milions abans d'ara.

Característiques del període

Durant molt de temps es va dividir en dos subsistemes: liàsic (o juràssic inferior) i oolític (J. superior). Però més tard s'acceptà la divisió tripartida que havia establert Von Buch el 1839: juràssic inferior o negre (=lias), mitjà o bru (=dogger) i superior o blanc (=malm). El terme lias, que havia estat introduït per Smith, era una deformació de *layer* (=capa dura intercalada entre margues); *dogger* era un mot dels picapedrers de Yorkshire, derivada de *dog* (gos) i Naumann l'acceptà el 1854 com indicador d'unes concrecions arenoses arrodonides que presenta la zona anglesa corresponent a aquesta capa; i *malm* va ser definit per Opper el 1856, provinent també del llenguatge dels picapedrers, que anomenaven així una roca calcària que s'utilitzava per fer-ne pedres de molí (*mal*, moldre).

Ara es consideren sèries (èpoques) els antics subperíodes lias (amb els pisos hetangia, sinemurià, pliensaquia i toarcia), dogger (amb els aalenia, bajocia, bathonia i cal-lovia) i malm (amb els oxfordia,

32 El juràssic

kimmeridia i titonia). Tots els noms dels pisos són toponímics de França, Alemanya i Anglaterra, llevat de l'últim, que es va derivar del déu celta Títonos, i és també el darrer introduït.

El clima comença sent més aviat càlid pertot arreu, però la temperatura baixa una mica, no gaire, al dogger; després torna a pujar al malm. També es fa més humit que no era al trias i les zones seques experimenten una regressió. Per ser càlid, en els mars hi ha una abundosa formació de calcàries. A més es troben també abundants dipòsits de sals, que són una altra indicació de clima càlid. S'arriben a formar al Caucas i altres llocs dipòsits de centenars de metres de sal gemma i anhídrids salins. La presència del vulcanisme també es deixà sentir força.

La Pangea se segueix esquerdant i ja es veu molt marcada la distribució de continents i oceans que s'assembla a l'actual. L'oceà Atlàntic ja ha començat a obrir-se cap al final del període.

Fauna i flora

La fauna és la més rica de la història del planeta, tot i haver-hi hagut al final del trias la quarta extinció d'espècies reconeguda per tots els paleontòlegs, de la qual s'han conjecturat diferents causes, com la gran quantitat de sals que s'emmagatzemaven en el Keuper (productores d'intoxicacions) o l'augment de temperatura en arribar al final del trias (fent desaparèixer espècies adaptades al fred). S'hi ha calculat la desaparició d'un 12% de famílies marines i un 4% de terrestres.

Però això no fou obstacle per a una diversificació de les restants; amb gran riquesa d'espècies tant continentals com marines.

La fauna marina ja presenta una varietat semblant a la dels oceans actuals. Els ammonits evolucionen ràpidament i es diversifiquen en moltes espècies. Els belemnits també es fan més nombrosos, i també augmenten els equinoderms, els gasteròpodes i els bivalves. Els braquiòpodes, reduïts a dos gèneres al final del permia, es van mantenint pràcticament sense canvis. Les esponges i els coralls contribueixen a la formació de dipòsits calcaris força importants gràcies a la temperatura que els és propícia. Dels vertebrats marins hi ha la novetat, al juràssic superior, de l'aparició dels peixos *teleostis*, dins la classe dels *osteictis*; són els que tenen l'esquelet totalment ossificat (*teleo*, perfecte, *oste*, os) i la cua ja és homocerca.

La fauna terrestre és la més significativa del període: apareixen la majoria dels dinosaures i augmenten els rèptils en general, que ocupen tots els nínxols ecològics possibles. N'hi ha de vida aquàtica com els ictiosaures i plesiosaures, de vida aèria com els pterosaures, de vida lacustre, com el *Diplodocus*, i de vida terrestre com l'*Iguanodon* o l'*Ankylosaurus*. I continuen fent vida els mamífers, de moment pocs i petits, però es mantenen i apareixen noves espècies: a més dels de la classe dels *al·loteris* tenim ara la dels *panotèris*, amb difusió planetària; a partir del dogger se'n troben a Europa, Amèrica del Nord i Àfrica. No superen els 10 centímetres de llarg però es van fent abundants. Un panoteri trobat a Portugal és el *Crusafontia*

que porta el nom d'un paleontòleg sabadellenc, Miquel Crusafont i Pairó (1910-83). Els ocells ja fan també la seva aparició: el primer fòssil que se n'ha trobat (el 1861) és l'anomenat *Archaeopteryx lithographica* del juràssic superior de Solnhofen (Bavièra, Alemanya) de la mida d'un colom. El 1987 se'n va desenterrar un altre exemplar de la mateixa espècie. Té un esquelet molt reptilià: cua llarga, extremitats superiors amb tres dits amb ungles; cavitat cranial com de rèptil i dents còniques; però es considera ocell per les plomes que se li veuen ben clares marcades en la calcària, si bé cal dir que no podia volar gaire per la constitució que té, sinó només planejar. No es pot afirmar de quins rèptils procedia: de tecodonts?, d'ornitíscis? No se sap. I, curiosament, cal esperar uns 50 milions d'anys per trobar altres espècies d'ocells fòssils. I els que es troben aleshores ja tenen una constitució molt diferent de la de l'*Archaeopteryx*. Per això ara se'l posa en una subclasse a part: la de les aus *arqueornites*, i s'anomenen *neornites* totes les que segueixen fins a les actuals. Pel que fa als insectes del juràssic també s'enriqueixen amb dos ordres nous: el dels dermàpters (com les tisorettes) i el dels dípters (mosques i mosquits).

La flora marina també creix: el clima càlid afavoreix l'aparició de noves espècies d'algues; les algues brunes arriben a formes gegantines. La flora terrestre presenta dominància de les gimnospermes, moltes ginkgoals i nombroses coníferes, amb nous representants de les cupressàcies i de les araucàries. Les pteridòfites es mantenen amb formes ja semblants a les actuals. A l'Àsia hi ha zones pantanoses que originaren dipòsits de carbó. I al final del període apareixen les primeres angiospermes, si bé el pol·len fòssil demostra que ja feia temps que n'hi havia; es discuteix quines foren les primeres, les *Ranals* o les *Salicals*.

RADIO

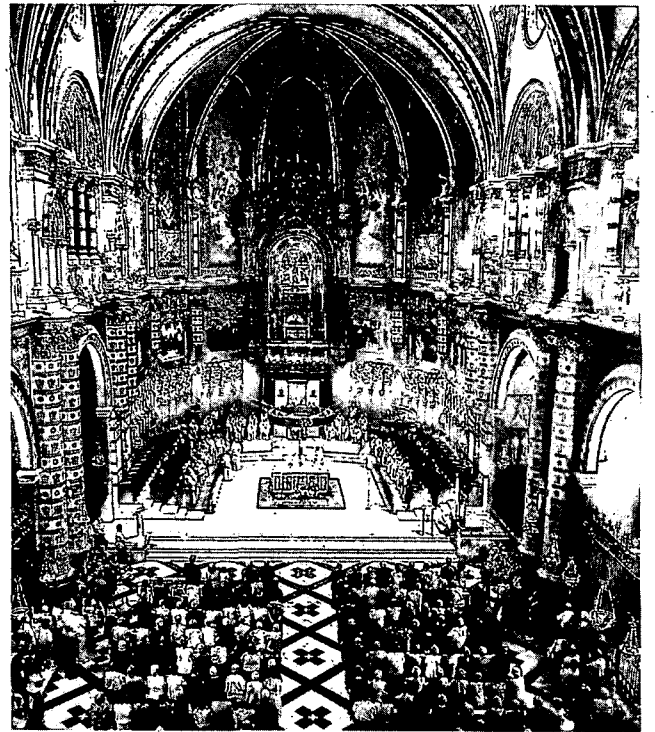

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres	21.00-22.00 <i>Temps d'escolta</i>	12.30-00.00 <i>Radiofòrmula</i>
07.00-08.00 <i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Sant Rosari</i> <i>Evangeli</i> <i>Santoral</i> <i>Espurna d'Alba</i>	23.00-00.00 <i>Persona i vida</i>	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofòrmula</i>
08.00-09.00 <i>El Primer Cafè</i> (informatiu i tertúlia)	01.00-02.00 <i>Ressons</i>	01.00-02.00 <i>Ressons</i>
09.00-17.00 <i>Radiofòrmula</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
22.00-23.00 <i>Finestra oberta</i> (l'actualitat de l'Església)	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>
Dilluns	Dijous	Diumenge
20.00-21.00 <i>El tercer temps</i>	21.00-22.00 <i>Projectes</i>	07.00-08.00 <i>El tren de les set</i>
21.00-22.00 <i>Coneixes Jesús?</i>	23.00-00.00 <i>Mirades</i>	<i>Sant Rosari</i> <i>Evangeli</i> <i>Santoral</i> <i>Espurna d'Alba</i>
23.00-00.00 <i>Planeta Blau</i> (medi ambient)	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofòrmula</i>	08.00-09.00 <i>Radiofòrmula</i>
00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofòrmula</i>	01.00-02.00 <i>Ressons</i>	09.00-10.00 <i>Tot sardana</i>
01.00-02.00 <i>Ressons</i> (música en català)	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>	11.00-12.30 <i>Missa de Montserrat</i>
02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	12.30-14.30 <i>Rutes per Catalunya</i> (excursions)
02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	Divendres	18.00-18.30 <i>La taula de l'Evangeli</i> (comentari de les lectures dominicals)
	18.00-19.00 <i>Amb els ulls de Maria</i>	18.30-20.00 <i>Avui és el dia del Senyor</i> (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
	19.00-20.00 <i>Catalunya sense barreres</i>	20.00-20.30 <i>Església Viva</i>
	23.00-00.00 <i>Amb llum pròpia</i>	20.30-23.00 <i>Melodies de fe</i> (música cristiana)
	00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofòrmula</i>	23.00-23.45 <i>La cantata</i>
	01.00-02.00 <i>Ressons</i>	23.45-00.00 <i>Moments a mitjanit</i> (reflexió cristiana)
Dimarts	02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>	00.00-00.30 <i>Pregària de Completes</i>
20.00-21.00 <i>Parlem de Salut</i>	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	00.30-01.00 <i>Jazz</i>
21.00-22.00 <i>Buscant la llum</i>		01.00-02.00 <i>Ressons</i>
23.00-00.00 <i>Paraules d'amor</i>		02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
00.00-01.00 <i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofòrmula</i>	Dissabte	02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>
01.00-02.00 <i>Ressons</i>	07.00-08.00 <i>El tren de les set</i>	
02.00-02.30 <i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>	<i>Sant Rosari</i> <i>Evangeli</i> <i>Santoral</i> <i>Espurna d'Alba</i>	
02.30-07.00 <i>Música instrumental-Radiofòrmula</i>	08.00-10.00 <i>Radiofòrmula</i>	
	10.00-11.00 <i>A tota costa</i> (submarinisme)	
Dimercres	11.00-12.30 <i>Aires hípics</i>	
18.00-19.00 <i>Amb els ulls de Maria</i>	<i>Trotamundos</i>	
20.00-21.00 <i>A peu de carrer</i>		

us ofereix en directe des de la basílica de la Mare de Déu de Montserrat

de dilluns a divendres, a les 7.30 h, la pregària de Laudes

Cada diumenge, a les 11.00 h, la Missa conventual

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

- 09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
- 10.30 *Agenda*
- 12.00 *Butlletí informatiu*
- 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
- 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
- 18.30 *Agenda*
- 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
- 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

- 08.00 *Agenda*
- 14.00 *Agenda*
- 16.00 *Agenda*
- 17.30 *Agenda*

Diumenge

- 08.00 *Agenda*
- 14.00 *Agenda*
- 16.00 *Agenda*
- 17.30 *Agenda*

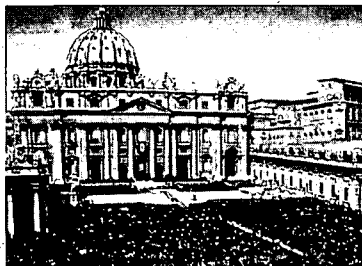
RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.00 a 23.00h, *Objectiu, l'home*
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbaú.)

TELEVISIÓ

Diumenge 28

- 08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.
- 09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.
- 09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
- 10.00 *Cerimònia de beatificació*
Des de la plaça de Sant Pere de Roma i presidida pel cardenal José Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.

- 11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.
- 11.30 *Pueblo de Dios*
Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 28

- 10.30 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.
- 11.20 *Fonaments de la fe*
«L'islam.»

Cada divendres

20.00 *Creure, avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

- **NORD-SUD.**— A la pàgina www.fecons.org trobareu tota la informació sobre el I Congrés Àfrica-Occident amb el tema *Necesidad de nuevas relaciones*, que tindrà lloc del 14 al 16 de novembre a Huelva.
- **ARGENTINA.**— www.arzparan.org.ar és la web oficial de l'arquebisbat de Paraná (Argentina), en la qual s'ofereix la història de l'arxidiòcesi, una galeria dels bisbes amb algunes de les seves homilies i la història de la Mare de Déu del Roser.

Altres bisbats

- **DIAQUES PERMANENTS.**— Del 1 al 4 de novembre tindrà lloc a El Escorial (Madrid) la XXII Trobada nacional del Diaconat Permanent, sobre *Sacramentum caritatis*. Més informació: tel. 913 439 722, fax 913 439 727.
- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 25 al 30 de novembre, dirigits pel P. Juan José Rodríguez Ponce, a la casa d'exercicis de Monte Alina (Madrid). Més informació: tel. 917 157 762.

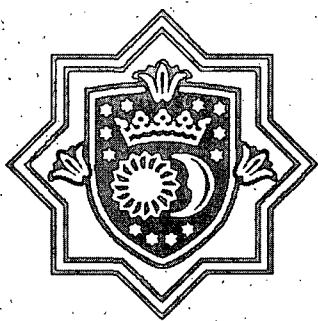
Barcelona

- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els dies 25 d'octubre i 8, 15, 22 i 29 de novembre, i 13 i 20 de desembre, de 19.00 a 20.30, Javier Velasco impartirà el curs *Pautes per*

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

*llegir la Bíblia; els dies 6, 13, 20 i 27 de novembre, i 4, 11 i 18 de desembre, de 19.00 a 20.30, Justino Martínez impartirà el curs *Que en són de bonics, els peus del missatger que anuncia la pau!* (Is 52,7). Més informació: c/ Riva de Neyra, 6, 3r - Barcelona; tel. 933 174 858.*

- **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU.**— El 27 d'octubre, a les 17.00, trobada d'inici de curs a la parròquia Verge de la Pau (pl. Ferran Casablanca, 4-6 - Barcelona). Xerrada de Mn. Aymar sobre *La transmissió de la fe a la família*.

- **ROSARI FAMILIAR.**— El 28 d'octubre, a les 18.00, per iniciativa de diferents matrimonis s'ha organitzat un Rosari de les famílies i per a les famílies, a la parròquia de la Mare de Déu del Rosari, Gran Via, 796 - Barcelona.

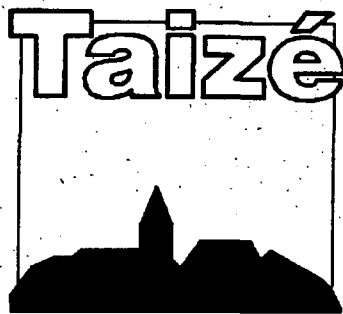
- **AMICS DEL P. PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió), dirigida per fra Valentí Serrà, caputxí. La propera sessió serà el 29 d'octubre, a les 18.15, a la parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepcioibcn.com.

- **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 29 d'octubre, a les 19.00, missa solemne en commemoració de sant Judes Tadeu, amb la participació de la Schola Cantorum, dirigida pel mestre J. Aragonés.

- **COSMOCAIXA.**— El 29 d'octubre, a les 19.00, xerrada sobre *La química de la violència*, a càrrec de Gemma Guillazo (professora titular de Psicobiologia de la UAB); el 30, a les 10.00, activitat per a centres educatius amb el tema *Cuina, la química complicada*, amb Claudi Mans (catedràtic d'Engi-

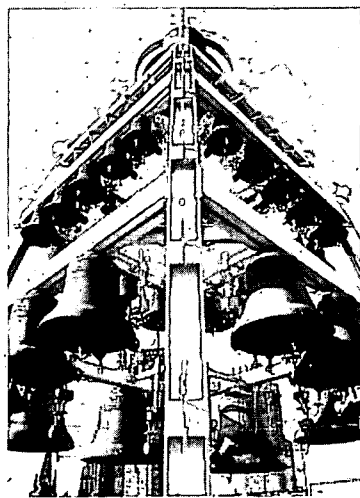
nyeria Química, UB); a les 19.00, Michel Loreau (Departament de Biologia, McGill University, Canadà) parlarà sobre *Les conseqüències ecològiques de la pèrdua de diversitat biològica*; el 31, a les 19.00, conferència de Santiago Redondo (professor de Psicologia i Criminologia de la UB) sobre *Violència i crim*; els dies 3 i 4 de novembre, i 1 i 2 de desembre, a les 11.00, activitat familiar *Detectius del passat*. Més informació: www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— L'1 de novembre, a les 22.00, hora santa acompanyant Jesús a l'hort i missa. Passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

- **TAIZÉ.**— Les Germanetes dels Pobres conviden el 3 de novembre, a les 20.00, a participar en una pregària a l'estil de Taizé amb els avis residents a la seva casa de la plaça Tetuan, 45-49 - Barcelona.

- **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— El 3 i 4 de novembre, recés mensual de lloança i adoració. Tots els primers dissabtes i diumenges de mes. Obert a tothom. Pregària de sanació per als malalts, adoració al Santíssim tota la nit del dissabte. Casa d'espiritualitat Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà. Més informació: José Antonio Godina, tel. 934 196 355.

- **CARILLÓ.**— El 4 de novembre, a les 12.00, Anna M. Reverté oferirà el concert *Romàntics*, amb peces de Schubert, Chopin, Schumann i Mendelssohn.

Audició al pati dels Tarongers-Galeria Gòtica del palau de la Generalitat de Catalunya.

- **SANT CARLES BORROMEU.**— El 4 de novembre, a les 12.00, missa de la festa patronal a la parròquia titular (c/ Sant Lluís, 89 - Barcelona). Presideix el Dr. Pere Farnés, canonge.

- **ACRISDI.**— El 4 de novembre, a les 18.00, xerrada-conferència *Es pot ser creient en el segle XXI?*, a càrrec de Juanjo Gallego, o.p.; consiliari d'ACRISDI. Serà al carrer Bailèn, 10 - Barcelona.

- **SANT DOMÈNEC DE GUZMAN.**— El 4 de novembre, a les 18.00, eucaristia amb motiu de la dedicació del nou temple parroquial de Sant Domènec (c/ Calàbria, 12 - Barcelona). Presideix l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

- **FUNDACIÓ CLARET.**— Els dies 5, 12, 19 i 26 de novembre, de 20.00 a 21.00, curs sobre *Mística i diàleg interreligiós*, a càrrec de Xavier Melloni. Més informació i inscripcions: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org.

- **URC-CEVRE.**— La Unió de Religiosos de Catalunya i el Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat organitzen el 10 de novembre, de 9.45 a 13.30 i de 15.30 a 17.00, una jornada de formació permanent sobre *La saviesa personificada. Reflexió bíblica; amb Núria Calduch, missionera de Natzaret*. Lloc: col·legi salesià Sant Josep, c/ Rocafort, 42 - Barcelona. Més informació: tel. 933 024 367, fax 934 123 882, a/e: urc@infonegocio.com.

- **CASA BETÀNIA.**— L'11 de novembre, recés predicat per un legionari de Crist a la casa de recés Betània, de Cornellà de Llobregat. Més informació: tel. 933 751 102.

- **FAMÍLIA.**— Els dies 15, 22 i 29 de novembre, de 19.00 a 20.45, curset *Conciliar la vida laboral i/o professional i la vida familiar*. Organitza: Delegació diocesana de Pastoral Familiar juntament amb el Centre d'Estudis Pastoral. Inscripcions: tel. 933 174 858.

- **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: *tots els dimecres*, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

20 euros mensuals ho poden fer possible

D F C N A DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcaes.org

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans **persones grans**

Descobreix la nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Des del carrer

El poeta lleidatà Rodrigo Larios ha estat guardonat enguany amb el premi que cada any atorga el bisbe de Lleida: la Flor Natural del Certamen Literari de l'Acadèmia Mariana, dedicat enguany a honorar la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt. Larios va recollir el guardó el diumenge 7 d'octubre, en el solemne Certamen Marià celebrat a l'Auditori Enric Granados de Lleida i, com és costum, va dipositar la Flor Natural als peus de la imatge de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida.

Foto: Josep M. Prada

Rodrigo Larios, poeta guardonat amb la Flor Natural del Certamen Marià de Lleida

«Amb la poesia expresso les meves vivències de fe»

—Satisfet per aquesta Flor Natural del Certamen Marià 2007?

—És clar que sí! A tothom li agrada que li reconguin el que fa, t'esperona a treballar més i millor, a fer noves coses. Estic molt content.

—La Flor Natural és el guardó més important de l'Acadèmia i amb la d'enguany ja són quatre les Flors Naturals que heu guanyat. Quines han estat les anteriors?

—La Flor Natural és el símbol d'aquests i de tots els Jocs Florals que es lliura a la persona o entitat a la qual li són dedicats. En el cas de l'Acadèmia Mariana, aquest personatge és la Mare de Déu. Per això el poeta guardonat té l'honor de dipositar aquesta Flor a la Reina dels Poetes, als peus de la Verge Blanca, patrona de Lleida i de l'Acadèmia Mariana, entitat que convoca els Jocs. Amb la d'enguany ja en són quatre les que he guanyat. L'any 1997 vaig rebre la primera, amb una poesia titulada *Maria, porta del cel*; l'any 2000, amb el poema *La Verge Nena*, vaig guanyar la segona, i l'any 2003, en el Certamen dedicat a la Verge de Montser-

rat de la seva ermita de Castellldans, vaig rebre una altra Flor Natural per la poesia *Montserrat, far que il·lumina*. Enguany, la quarta amb la poesia *Filla del poble Maria*.

—Com a poeta us inspireu en moltes coses, però la fe i la religió n'és una de molt important. Per què conreeu la poesia religiosa, quan actualment no és gaire corrent?

—Tot artista, poeta, escriptor, pintor, escultor, etc. exterioritza el que sent, el que porta dins, les seves vivències. Per a mi la fe i la religió es una vivència i no una pràctica. Les pràctiques moltes vegades cansen i es deixen, les vivències són més profundes, formen part d'un mateix, dels sentiments d'un mateix. Jo, amb la poesia, expresso les meves vivències religioses i de fe. La poesia religiosa, com la pràctica de la religió, avui no estan de moda, és cert. La nostra societat és molt materialista, consumista i mancada de valors i no és el millor moment per conrear la poesia religiosa, ni cap altra. Però per això mateix és més necessari fer-ho que mai. El cristianisme inspira valors a tota

persona que el viu i en fa model de vida. Jo confio que ressorgiran de nou aquests valors cristians perduts en la nostra societat.

—El cant religiós diuen que és pregar dues vegades. I la poesia?

—Això diuen i penso que la poesia ha de ser el mateix, perquè també requereix un esforç i tot esforç ja de per si és una pregària.

—En la vostra poesia, com canteu a Maria?

—Maria és un personatge únic en la història de la salvació. Una dona senzilla, discreta, sense pretensions. Sense voler anar més enllà, va arribar al més alt, tan sols per haver escoltat i cregut la paraula que l'àngel li va fer arribar de part de Déu. La resposta va ser el *fiat* a la voluntat de Déu.

—La poesia que ha estat guardonada porta el títol *Filla del poble Maria*. Què voleu expressar?

—El certamen d'aquest any estava dedicat a la Verge dels Socors, patrona d'Agramunt. Allí la Verge és com si fos una filla més del poble, tothom la coneix, la saluda, l'estima. Diu la tradició que va ser trobada a la vora d'un camí per uns pastors, amagada com estava en uns esbarzers, nascuda doncs al poble, com qualsevol altra filla d'Agramunt. Segurament a Agramunt hi deu haver altres maries, però aquesta es diu Maria dels Socors.

Jordi Curcó

El primer pas

Per primera vegada un grup de 138 representants de tot el món musulmà han enviat una carta al papa Benet XVI i altres líders d'Esglésies cristianes en què proposen estrènyer llaços de fraternitat entre totes dues religions. Per als signants aquest diàleg és imprescindible per lluitar contra el fonamentalisme i en darrer terme per aconseguir una veritable pau arreu del món. El document posa èmfasi especialment en els manaments divins de l'amor, comuns a totes dues religions.

Aquesta carta és un gest de pau molt valuós per ell mateix i insòlit pel fet de ser el resultat d'una iniciativa exclusivament musulmana. Fins ara no s'havia vist cap declaració formal i mínimament representativa per part del món islàmic a favor de la pau, del diàleg entre religions i contra la violència i el fonamentalisme. Certament que un sol document no canviarà les coses d'un dia per l'altre ni aturarà en sec els conflictes, però també és evident que aquesta clara voluntat d'entesa d'un sector de l'islam és un primer indicatiu de canvis positius entre els membres d'aquesta religió. Molta gent havia reclamat un gest valent d'aquesta mena. Ara que l'han fet, no el podem menystenir.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Una qüestió no resolta

Fa poques setmanes era notícia una nena gironina, de religió musulmana, pel seu ús a l'escola del vel o mocador, signe d'identitat per a ella i per a la seva família. La direcció del centre i l'administració van optar, en aquest cas, per la permissivitat, i crec que van fer bé: es va evitar una polèmica que, a cop calent, podia perjudicar la petita alumna i el seu entorn.

Ara bé, això no vol dir que el problema de fons que palesa aquesta anècdota el tinguem resolt. Ni que tothom estigui d'acord amb l'actitud adoptada per l'escola. Només cal parar l'orella per adonar-se'n. La setmana passada mateix vam tenir ocasió de veure, en un programa televisiu de gran audiència, les actituds divergents en aquest tema d'una immigrada abillada amb el burca o vel i la gel·laba, i del conegut diputat Duran i Lleida.

La dona es mostrava contundent i maximalista: vindicava per als procedents d'altres cultures, sobretot els ja nascuts aquí, el dret a mantenir i a expressar les seves peculiaritats.

El polític distingia entre aquells signes que són simple expressió d'una fe religiosa, i els capteniments culturals que responen a un sistema de vida oposat al nostre: discriminació per raó de sexe, autoritarisme familiar, servitud de la dona, intolerància... Els primers respondrien a la legítima llibertat personal. En els segons, en canvi, la societat receptora tindria dret a exigir la integració dels vinguts de fora. És una distinció encertada, si bé no sempre de fàcil aplicació: de vegades els límits es difuminen i esdevenen confusos.

L'opinió general està més influïda, a la nostra societat, per la mentalitat uniformista francesa, que per la més flexible dels anglosaxons. A França ho tenen clar: prohibició del vel a les alumnes de la pública... i assumpte resolt. Molts aquí consideren que aquesta és l'actitud progressista. S'esdevé, però, un fet curiós: molts immigrants francesos acudeixen a l'escola catòlica —a la qual, tradicionalment, no s'atribueix aquella actitud— perquè és la que els respecta la llibertat. I aquesta sí que és un valor que tothom considera progressista...

Tots coneixem la brillantor del discurs de l'escola absolutament laica, on el fet religiós no hi consta. És, sobretot, el discurs de la igualtat. Un discurs, tanmateix, perillós: comença ignorant la diversitat religiosa, i continua ignorant, per exemple, la diversitat lingüística. I ja tenim la França uniformada, on l'Estat més que servir el ciutadà tal com és, imposa un model de ciutadà. Cal matisar més, ja ho sé: però ens cal a tots.

Ara mateix

Rauxa